กฎแห่งกรรม

รวมเรื่องภายในเล่ม

กฎแห่งกรรม ที่เห็นกับตา

....

โดยคุณ : tobeteam

ผมได้ดูรายการทีวีประเภท “กรรมลิขิต” หรือ “กฎแห่งกรรม” แล้วนึกได้ว่าในชีวิตจริงที่ผ่านมาเกือบ ๕๐ ปี ได้เห็นกฎแห่งกรรมที่เกิดขึ้นกับคนใกล้ตัว ทั้งยังได้รู้เห็นในเรื่องนั้นๆ จริงๆ หลายเรื่อง เลยอยากเล่าให้คนอื่นได้ฟังกันบ้าง เพื่อเป็นอุทาหรณ์

เรื่องแรกนี้เป็นเรื่องของลุงผมเอง ชื่อ **ลุงวินัย** (นามสมมติ) ลุงของผมเป็นหมอฝ่ายบริหาร มีตำแหน่งสุดท้ายเป็นถึงรองผู้อำนวยการโรงพยาบาลประจำจังหวัด ทางภาคตะวันออก จังหวัดใหญ่ ที่มีนิคมอุตสาหกรรมด้วยนะแหละ ลุงเป็นคนเก่งมาก ไต่เต้ามาจากการเป็นทหารเกณฑ์ หน่วยเสนารักษ์ เมื่อครบเกณฑ์แล้วก็ขอเรียนต่อทางการแพทย์ จนกระทั่งได้ออกมารับราชการเป็นแพทย์ที่ชลบุรี ต่อมาได้พบรักกับหญิงสาวคนหนึ่ง ซึ่งต่อมาก็คือป้าของผมเองชื่อ **ป้าแจ่ม** (นามสมมติ) และอีกไม่กี่ปีได้ย้ายไปประจำที่จังหวัดใหญ่ขึ้น ทั้งคู่ได้ย้ายไปซื้อบ้านในจังหวัดนั้น จนกระทั่งปัจจุบันนี้

ที่บ้านหลังนี้เมื่อประมาณเกือบ ๕๐ ปีก่อนยังค่อนข้างกันดารมาก ลุงผมได้เปิดคลินิกเล็กๆ ที่บ้านด้วย ซึ่งดูเหมือนเป็นรายได้ที่ดีมากทีเดียว และยังได้รับการนับถือจากคนแถวนั้นมากทีเดียว

ลุงหมอวินัยมีลูกชายคนเดียว **ชื่อต้น** (นามสมมติ) ลุงวินัย และป้าแจ่ม มีนิสัยตระหนี่ถี่เหนียวมาก ด้วยความที่เคยจนยากมาก่อน ผิดกับ ต้น ลูกชาย ซึ่งเกิดมาขณะที่พ่อแม่มีฐานะดีแล้ว ออกแนวเกเร ฟุ่มเฟือยเอาแต่ใจตามประสาลูกโทน

ตลอดเวลาที่รับราชการเป็นหมอในโรงพยาบาลดังกล่าว ลุงวินัย มักจะทำอะไรบางอย่างที่ไม่ค่อยถูกต้องนัก เช่น เบิกค่าเช่าบ้าน ทั้งๆ ที่อยู่บ้านตัวเองแท้ๆ ซึ่งเป็นการโกงหลวงอย่างหนึ่ง หรือเรื่องเกี่ยวกับการประมูลงานหลวงบางอย่างไม่ค่อยถูกต้อง แต่ตำแหน่งงานการก็ก้าวหน้าดีตลอดเวลา

ส่วนต้น ลูกชายหมอวินัย นั้นเรียนจบจากโรงเรียนมัธยมที่แพงที่สุดในจังหวัด ได้อย่างทุลักทุเลเต็มทน เพราะเกเรมาก ต่อมาก็มาเรียนที่กรุงเทพฯ เป็นโรงเรียนช่างกลแถวบางแค

ก็ไม่รู้เพราะกรรมที่หมอวินัยทำลงไปหรือเปล่าก็ไม่รู้ ทำให้ลูกชายไปคบเพื่อนไม่ดี กินเหล้า สูบกัญชากันจนเมามาย ต่อมาไม่นานได้ไปปล้นผู้โดยสารบนรถเมล์ กลางวัน

แสกๆ จนกระทั่งถูกตำรวจตามจับได้ และส่งฝากขังที่คุกคลองเปรม หมอวินัย และป้าแจ่ม เสียใจและทุกข์ใจอย่างมาก

ซึ่งผมก็เพิ่งเข้าใจที่ว่าลูกติดคุก ก็เท่ากับพ่อแม่ติดคุกด้วยว่าเป็นอย่างไร ลุงและป้าผมร้องไห้ทุกวัน วิ่งเต้นทุกวิถีทาง เวลาไปเยี่ยมลูกที่คุก ผมเห็นลุงกับป้าผมทุกข์ทรมานยิ่งกว่าลูกชายเขาอีก เมื่อหมดเวลาเยี่ยม ลุงหมอวินัยก็ยังไม่ยอมกลับ ยืนมองดูกำแพงคุกจนกระทั่งค่ำถึงจะยอมกลับทุกครั้งไป

กว่าลูกชายจะหลุดคดีได้ ก็ประมาณหลายเดือนแต่มันดูเหมือนเป็นปีๆ ทีเดียว เสียเงินทองไปมากมาย ซึ่งเมื่อรอดคุกมาแล้ว ต้น ก็ทำตัวดีขึ้นในระยะแรกๆ ต่อมาก็กินเหล้าเมายาตามเคย หมอวินัยต้องเอาตัวไปรักษาเรื่องยาเสพติดหลายครั้ง ผมเคยได้ยินลุงหมอวินัยเล่าให้แม่ผมฟังว่า ใช้วิธีถ่ายเลือดทั้งตัว เอาเลือดเดิมออกขณะที่เอาเลือดใหม่ใส่เข้าไปแทน แปลกดี.....

ต่อมา ต้น ก็ได้เมียคนหนึ่ง ซึ่งไม่น่าเชื่อเลย เธอคนนั้นเป็นคนดีมากๆ สงบเสงี่ยมน่ารัก แต่มีนิสัยกลัวสามี เพราะมักจะโดนซ้อมเมื่อเมาเหล้าเป็นประจำ และมีลูกสาว ๒ คน ก็เป็นเด็กดีมาก และเป็นที่รักของ หมอวินัยกับป้าแจ่มอย่างมาก

เวลาผ่านมาอีกหลายปี หมอวินัยก็เจริญเติบโตในหน้าที่การงานอย่างดี นับได้ว่ามีความสุขกับการงาน และหลานสาวทั้งสองมาก แต่ก็มีกรรมที่ทุกข์ใจเรื่องลูกชายตัวเองมากเหมือนกัน จำได้ว่าลุงหมอวินัย ได้ใช้เส้นสายจนกระทั่งลูกชาย-ลูกสะใภ้ได้เข้าทำงานในโรงพยาบาลอยู่ด้วยกัน

จนกระทั่ง หมอวินัยได้เป็นถึงรองผู้อำนวยการโรงพยาบาล เป็นฝ่ายบริหารใหญ่มาก และมีหน้าที่สำคัญอย่างหนึ่ง คือ เซ็นอนุญาตให้นำศพผู้เสียชีวิตออกไปจากโรงพยาบาลได้ ซึ่งจังหวัดนี้มีนิคมอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ มีคนงานเสียชีวิต จากอุบัติเหตุและโรคภัยมากมาย แต่ศพคนงานหรือใครที่ตายต้องได้รับการอนุญาตจากหมอวินัยก่อนจึงจะนำออกจากโรงพยาบาลได้ ซึ่งแต่เดิมก็มีคนเอารถมารับจ้างนำศพไปส่งให้ที่วัดหรือบ้านอยู่แล้ว ซึ่งเรื่องแบบนี้บอกได้เลยว่ามีคนรับจ้างอยู่ทุกโรงพยาบาลแหละครับ

แต่หมอวินัยมองเห็นโอกาส จึงให้ลูกชายและญาติอีกคนทำกิจการรับจ้างรับส่งศพเสียเอง โดยกีดกันไม่ให้คนอื่นได้ประโยชน์จากตรงนี้ และได้เรียกค่าขนส่งแพงมาก

ศพหลายรายเป็นคนงานที่อยู่ต่างจังหวัด ทางอีสานเสียเป็นส่วนมาก ซึ่งค่ารถส่งศพต่อครั้งหลายพัน หรือเกือบหมื่น ซึ่งสร้างรายได้ พร้อมคำสาปแช่งมากมาย ญาติพี่น้องลูกเมียของคนที่ตายก็ทุกข์ใจแสนสาหัสแล้ว ยังมาถูกขูดรีดค่าส่งศพกลับบ้านอีก ถ้าไม่ให้ก็ไม่ต้องเอาศพออกไป

หมอวินัยกับลูกชายกลับยินดีในกิจการนี้มาก แต่ก็ไม่มีใครกล้าตักเตือนตรงๆ เพราะตำแหน่งใหญ่ สามารถให้คุณให้โทษใครก็ได้

ผ่านไปประมาณ ๒ ปี ด้วยความที่รายได้ดี ทำให้ต้นลูกชายหมอวินัย และญาติที่ช่วยกันทำงานนี้ ร่ำรวยขึ้นจนมีเงินกินเหล้าเมายา แถมยังมีเรื่องผู้หญิงเข้ามาอีก ทำให้อยู่ไม่ติดบ้าน เพราะติดผู้หญิง มีเรื่องทะเลาะกันในครอบครัวเป็นประจำ สร้างความกลุ้มใจให้หมอวินัยกับป้าแจ่มอย่างมาก

วันหนึ่ง ต้นซึ่งเมากลับจากบ้านเมียน้อย ขี่รถมอเตอร์ไซค์ล้มหัวฟาดเสาไฟฟ้าอย่างแรง อาการหนักมาก สมองเสียหายไปบางส่วน หมอวินัยได้ส่งลูกชายคนเดียวเข้าผ่าตัดที่โรงพยาบาลที่ตนเองอยู่ แต่ความเสียหายของสมองมากจนต้องผ่าตัดหลายครั้ง สุดท้ายรอดมาได้

แต่หลังจากอยู่ห้อง ICU หลายเดือน เมื่อฟื้นขึ้นมามีอาการเหมือนคนปัญญาอ่อน ไม่สามารถช่วยตัวเองได้ ต้องป้อนข้าว ป้อนน้ำ เช็ดอึ เช็ดฉี่ เหมือนเด็กแรกเกิดอีกหน รักษาอยู่หลายปี ก็ค่อยๆ ดีขึ้นทีละนิดๆ ค่อยๆพูดได้อ้อๆแอ้ๆ แต่จำความไม่ได้ จำใครก็ไม่ได้เลย แม้แต่ลูกเมียหมอวินัยกับป้าแจ่มนั้นมีแต่ความทุกข์ใจแสนสาหัสที่ลูกชายคนเดียวมาเป็นอย่างนี้ ส่วนลูกสะใภ้ก็หนีกลับไปอยู่กับพ่อ-แม่ตามเดิม เพราะทนรับสภาพไม่ไหว

สุดท้ายการงานที่เคยรุ่งเรืองก็เริ่มมีปัญหา เพราะมัวแต่ไปรักษาลูก คนที่เคยอยู่ใต้บังคับบัญชา ก็แฉเรื่องทุจริตในอดีตหลายเรื่อง จนต้องลาออกมากินบำนาญอยู่บ้าน

รายได้หดหาย มีแต่รายจ่าย มีแต่ความทุกข์ ซึ่งกลับมากขึ้นเพราะเมื่อต้นลูกชายค่อยๆ หายดีขึ้น ถึงจะจำใครไม่ได้ แต่อาละวาดจะกินเหล้าให้ได้ ต้องให้ยาระงับประสาทอย่างแรงกินทุกวัน ๆ กินยาระงับประสาทเป็นปีๆ จนกระทั่งมีอาการเซื่องซึมตลอดเวลา ถ้าไม่ให้กินยา ก็อาละวาดจะกินเหล้าอยู่ตลอด เหตุการณ์เป็นอย่างนี้ทุกวันๆ เป็นเดือนเป็นปี จน ๑๐ กว่าปี หมอวินัยก็แก่ลงมาก ร่างกายทรุดโทรม เพราะความทุกข์ใจ จนต่อมากลายเป็นโรคตับเรื้อรัง ต้องเข้าออกโรงพยาบาลที่เคยทำงานหลายครั้ง ส่วนป้าแจ่มซึ่งก็มีความทุกข์ใจไม่ต่างกัน แต่ยังแข็งแรง คอยสู้กับลูกชายยามที่อาละวาดทุกครั้ง

อยู่ต่อมาอีกไม่นาน หมอวินัยก็มีอาการแปลกๆ เพิ่มขึ้นอีก คือมีอาการซึมเศร้า ไม่พูดไม่จา นอนนิ่งๆ ไม่อยากพบใคร ไม่สนใจอะไรอีก ซึ่งสร้างความทุกข์ใจให้ป้าแจ่มอย่างมาก จนในที่สุด ป้าแจ่มมีอาการความจำเสื่อม จำได้บ้างไม่ได้บ้าง นั่งยิ้มอารมณ์ดีทั้งวัน แต่ก็ยังหุงข้าวหาปลาไปป้อนหมอวินัยและลูกชายได้

ปัจจุบันนี้ (๒๗ กันยายน ๒๕๕๓) ที่บ้านหมอวินัย มีสภาพคือ มีหมอวินัยที่นอนซึมเศร้า ไม่พูดไม่จา มีป้าแจ่มที่ความจำเสื่อมแต่นั่งยิ้มแย้มทั้งวัน และมี ต้น ที่แข็งแรงขึ้น แต่ความจำที่ไม่ประติดประต่อ จำได้บ้างไม่ได้บ้าง และยังอาละวาดเวลาอยากกินเหล้า แต่ยังอยู่กันได้ด้วยเงินบำนาญ ซึ่งหลานสาวที่ขณะนี้ก็เป็นสาวแล้วดูแลอย่างทุกข์ทนเต็มที

เรื่องนี้เป็นอุทาหรณ์ให้เห็นกับตาผม ถึงกฎแห่งกรรมที่น่ากลัวมากจริงๆ หวังว่าท่านที่ได้อ่านเรื่องนี้แล้วเกิดความกลัวบาป ก็จะเป็นบุญกุศลให้ครอบครัวหมอวินัย ให้ได้ผ่อนโทษจากบาปเคราะห์นี้บ้างเถิด.

ความดี

....

โดย ท. เลียงพิบูลย์
จากหนังสือกฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม ๒

ชีวิตของสัตว์โลกที่เกิดมาใต้ดวงอาทิตย์ ย่อมจะมีเรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์เกิดขึ้นได้ทุกยุคทุกสมัย ทุกวันทุกเวลามีทั้งเรื่องดีและเรื่องชั่ว มีทั้งผู้ประกอบความดีด้วยคุณธรรมสูง และผู้ประกอบกรรมชั่วด้วยจิตใจต่ำเหี้ยมโหดดุร้าย มีเรื่องแปลกมหัศจรรย์เกิดขึ้นเสมอตลอดมา หากบางเรื่องเกี่ยวกับคนใหญ่คนโตก็เป็นสิ่งที่สนใจของประชาชน เรื่องก็แพร่ออกไปรู้กันทั่วเมืองทั่วประเทศ หากบางเรื่องเกิดขึ้นในหมู่บ้านหรือในหมู่คณะประชาชนก็ไม่สนใจนัก เรื่องก็รู้อยู่ในวงแคบๆ แม้จะได้เล่าสู่กันฟังก็อยู่ในวงจำกัด เมื่อผู้ประสบการณ์ได้จากโลกนี้ไปเมื่อสิ้นอายุขัย เรื่องราวต่างๆ ที่น่ารู้น่าศึกษาก็สูญสิ้นไปด้วยเหมือนคลื่นกระทบฝั่ง อนุชนรุ่นหลังไม่มีโอกาสที่จะรู้เรื่อง เพราะไม่มีใครบันทึกจดจำเอาไว้เป็นอักษรเผยแพร่

หากจะมีผู้นำมาเล่าสู่กันฟังและก็เป็นธรรมดาการเล่าด้วยปากเปล่า ย่อมจะมีขาดตกบกพร่องในข้อความสำคัญ หรืออาจต่อเติมเปลี่ยนแปลงผิดจากความจริงกัน ต่อๆ ไป เหลือความจริงน้อยลง แล้วค่อยๆ เลือนราง ไม่ช้าก็ลืมเหตุการณ์ที่ควรจะสนใจ ไม่ถาวรยั่งยืน เพื่อเป็นอนุสรณ์สมบัติของอนุชนรุ่นหลัง เป็นที่น่าเสียดายยิ่งนักหากท่านผู้ใดได้ประสบการณ์ที่ประหลาดมหัศจรรย์ พอจะเป็นเรื่องเตือนในศีลธรรม ขอให้ช่วยกันบันทึกไว้ อาจเป็นประโยชน์แก่เยาวชนในอนาคตข้างหน้า

เรื่องที่ข้าพเจ้าจะบรรยายต่อไปนี้ เป็นเรื่องของท่านผู้เป็นทนายความ เป็นแขกของคุณพี่ผู้หนึ่ง ซึ่งท่านผู้นี้มีจิตใจเมตตาปรานี เมื่อเห็นผู้ใดได้รับความทุกข์ก็มีจิตใจสงสาร เมื่อรู้ว่าผู้บริสุทธิ์กำลังตกอยู่ในอันตราย ก็พยายามช่วยให้พ้นทุกข์ เมื่อมีโอกาสก็จัดการช่วยเหลือ โดยไม่ต้องให้ผู้ใดออกปากร้องขออ้อนวอน และไม่หวังสินจ้างรางวัลใดๆ ทั้งสิ้น ทำเพื่อช่วยผู้บริสุทธิ์เพื่อมนุษยธรรม และเมื่อได้ช่วยเหลือให้พ้นจากภัย สิ่งที่ได้รับก็คือความปีติยินดีเกิดขึ้นทางจิตใจ เป็นเครื่องตอบแทน เป็นความรู้สึกอันสูงค่ายิ่งกว่าทรัพย์สินใดๆ ทั้งสิ้น ต่อมาท่านผู้นั้นก็ลืมเรื่องเหล่านี้กลายเป็นเหตุการณ์ในอดีต ดังท่านผู้นั้นได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ข้าพเจ้าฟังภายหลังว่า

วันหนึ่งผมได้ขับรถส่วนตัวไปเที่ยวต่างจังหวัดพร้อมด้วยครอบครัว มีภรรยาและบุตรชายที่ยังเด็กอีก ๒ คน ขากลับเมื่อมาถึงหมู่บ้านริมทาง มีร้านค้าอาหารและขาย

ของใช้ บุตรชายของผมเกิดอยากจะกินฝักบัวซึ่งชาวบ้านและเด็กๆ นำใส่กระจาดมาขาย ผม จึงหยุดรถริมทางหน้าร้านขายอาหาร ผมเร่งให้ภรรยารีบเลือกซื้อฝักบัวให้เด็ก เพราะตั้งใจจะรีบกลับ ไม่อยากกลับถึงบ้านดึกเกินไป เพราะระยะทางอีกประมาณสองชั่วโมงกว่าจะถึงกรุงเทพฯ และฝนก็ตั้งเค้ามาแล้ว

การขับรถกลางคืนเวลาฝนตกนั้นไม่มีความสะดวก ระหว่างภรรยาผมกำลังเลือกซื้อและต่อราคากันนั้น ผมได้มองเข้าไปในร้านอาหาร ก็บังเอิญมองไปเห็นชายผู้หนึ่ง อายุประมาณ ๔๐ เศษ กำลังจ้องมองดูผมอย่างตั้งอกตั้งใจ เมื่อผมไปสบตาเข้า แกก็รีบหลบสายตาไปทางอื่น แสดงกิริยาพิรุธ ผมจึงมีความสงสัย ได้พยายามดูหน้าตารูปร่างของแกแล้ว เป็นผู้ที่ไม่เคยรู้จักและเคยเห็นมาก่อน พยายามนึกเท่าไหร่ก็นึกไม่ออก จึงแน่ใจว่าชายผู้นี้ไม่เคยพบและรู้จักกันมาก่อน เมื่อตัดความไม่เคยรู้ออกแล้ว คราวนี้ก็มีปัญหาที่จะพิจารณาดูว่าชายผู้นี้มีความหวังดีหรือหวังร้าย การที่จ้องหน้าผู้ที่ไม่เคยรู้จักโดยไม่มีเหตุผลนั้นไม่ได้ ถ้าหวังร้ายก็ต้องมีผู้จ้างมาคอยดักทำร้ายแต่ข้อนี้ก็มองไม่เห็น เพราะผมไม่เคยมีเรื่องกับใครพอที่จะสร้างความเจ็บแค้นแสนสาหัส ทำให้ผู้อื่นทุกข์ยากลำบาก ได้ทราบแต่ผู้ที่มีศัตรูคอยอาฆาตก็คือพวกที่หักหลังหรือฉ้อโกง เป็นชายชู้กับภรรยาของผู้อื่นซึ่งเป็นที่รักหวงแหน เป็นการย่ำเกียรติและหยามหน้ากัน ทำให้เจ็บแค้นแสนสาหัส ทำให้เกิดพยาบาทคอยจองเวรกันตลอดไป สิ่งเหล่านี้ผมไม่เคยประพฤติเรื่องเช่นนี้ ไม่มีใครรู้ดีเท่าตัวของตัวเอง

ฉะนั้น ปัญหาเรื่องมีศัตรูคอยปองร้ายจึงแน่ใจว่าไม่มี และคราวนี้ก็คงเหลือปัญหาเดียว ก็คือคนร้ายคอยปล้นคอยจี้ พวกนี้ไม่เลือกว่าเหยื่อของตนนั้นจะเป็นใคร ถ้ามีทรัพย์สินพอที่จะจี้ได้ก็ไม่สนใจ ใครดีใครชั่วแม้แต่ผู้ทรงศีลก็ไม่ละเว้น แม้แต่พระพุทธรูปก็ยังตัดพระเศียรได้ เมื่อนึกถึงเพียงนี้ก็ไม่สบายใจ

แล้วพิจารณากิริยาท่าทางของชายผู้นั้นดูอีกครั้ง ก็รู้สึกว่าชายผู้นี้มีลักษณะเช่นนี้คงไม่เป็นผู้ร้ายแน่ และคงเหลือปัญหาข้อเดียวคือ แกคงจำคนผิด ฉะนั้นจึงจ้องมองดูอย่างไม่แน่ใจ ที่สุดปัญหาต่างๆ ก็คลี่คลายไปในทางที่ดี เมื่อมองดูบริเวณนั้นก็เห็นรถบรรทุกใช้งานอยู่สองคัน จึงคิดว่าคงจะเป็นคนงานหรือคนขับรถ ฉะนั้นความสงสัยแต่แรกก็สิ้นสุดลงด้วยความสบายใจ

เมื่อภรรยาผมได้ซื้อของตามที่ต้องการแล้ว ผมก็ขับรถวิ่งตรงเข้ากรุงเทพฯ ทันทีเวลานั้นฝนตกกำลังลงเม็ด แม้จะไม่ตกมากนักแต่ก็พอทำให้ถนนเปียก ทำให้ขับรถต้องระวังเพราะถนนลื่น ยิ่งเป็นถนนที่ลาดยางก็ต้องเพิ่มความระมัดระวังยิ่งขึ้น

เมื่อรถออกวิ่งมาได้ประมาณ ๒๐ นาที ถนนตอนนั้นลื่นมาก เพราะรถขนดินได้ทำดินตกหล่นไว้กลางถนน เมื่อถูกฝนละลายเป็นโคลน ทำให้ถนนซึ่งลื่นอยู่แล้วเพิ่มความลื่นมากขึ้น ทำให้ท้ายรถปัดไปปัดมาผมคุมพวงมาลัยไม่อยู่ เพราะกลัวจะคว่ำเป็นอันตรายแก่เด็กผมก็จำเป็นต้องปล่อย เพียงแต่คอยประคองพวงมาลัยให้มันค่อยๆ ไหลลงในที่นาที่ดินชื้นแฉะ เวลานี้ผมใจหายหมดเพราะกลัวรถจะคว่ำจะเป็นอันตรายแก่เด็กและผู้หญิง เมื่อรถไหลลงไปถึงที่ก็จอดนิ่งอยู่ที่นา ข้างล่างคันนากับพื้นถนนที่รถไหลลงไปนั้นสูงพอใช้ เมื่อผมดูคันนากับขอบถนนก็รู้ดีว่า ผมหมดปัญญาหมดความสามารถที่จะนำเอารถขึ้นสู่ถนนได้โดยปลอดภัย ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ผมก็เริ่มตกหนาเม็ดขึ้น เมื่อจะลงจากรถก็ไม่รู้ว่าจะไปหลบฝนที่ไหน จะเปิดประตูรถออกมาก็ต้องย่ำลงไปในดินโคลนท้องนา จะต้องถอดรองเท้า จะนั่งอยู่เฉยๆ รอเวลาก็คงไม่มีวันที่จะนำรถขึ้นมาจากท้องนาได้ ความรู้สึกปั่นป่วนไปหมด แต่ก็ลองติดเครื่องเข้าเกียร์หนึ่ง แล้วเร่งเครื่องเพื่อจะให้รถหลุดพ้นจากหล่มโคลน ยิ่งเร่งเครื่องล้อหมุนอยู่กับที่ รถยิ่งจมลึกลงไปในโคลน แม้จะเข้าเกียร์ถอยหลังแล้ว เดินหน้าเท่าใดรถก็ไม่เขยื้อนจากที่ได้ กลับยิ่งจมลึกลงไปในดินมากขึ้น เกือบจะติดตัวถังใต้ประตู ผมไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี เหงื่อออกชุ่มเสื้อแข่งกับน้ำฝน หมดปัญญาแก้ปัญหาไม่ตก เมื่อรู้ว่าตัวเองหมดความสามารถ จึงคิดว่าจะพึ่งรถที่วิ่งผ่านไปมา คงจะมีคนเห็นอกเห็นใจบ้าง เมื่อมองดูสภาพของรถแล้วก็เห็นอาการหนัก โคลนดูดเข้าไปตั้งครึ่งคัน ยังไม่เห็นว่าเขาจะช่วยเราได้อย่างไร ยิ่งฝนตกก็ยิ่งเป็นหล่มมากขึ้น เมื่อเป็นว่าฝนซาลงจวนจะหยุด ผมก็จัดแจงถอดรองเท้าไว้ในรถ และสั่งคนในรถ บอกว่าให้นั่งอยู่เฉยๆ ผมจะไปขอร้องให้คนเขามาช่วย เสร็จแล้วผมก็เปิดประตูรถบุกขึ้นมาบนถนน เมื่อมายืนบนขอบถนนแล้ว ก็คอยว่าเมื่อไหร่จะมีรถวิ่งผ่านมาจะได้โบกมือให้หยุด แล้วขอความช่วยเหลือ แต่รออยู่ไม่ช้าก็มองเห็นรถแล่นมาแต่ไกลจะเข้ากรุงเทพฯ ผมจึงโบกมือตั้งแต่รถยังอยู่ไกล เพื่อให้คนขับมีเวลาเบาเครื่อง แต่รู้สึกว่าไม่ได้ผล เพราะรถคันนั้นไม่ยอมเบาเครื่อง กลับเร่งเครื่องผ่านไปอย่างรวดเร็ว ซ้ำคนที่นั่งมาข้างคนขับโบกมือส่ายไปส่ายมาคล้ายกับว่าไม่ใช่ธุระของเขา เมื่อยืนนึกว่าเมื่อรถเขาไม่ช่วยแล้วเราจะทำอย่างไรดี มองดูบ้านชาวนาเห็นอยู่ไกลลิบๆ ถ้าเราบุกเข้าไปที่บ้านชาวนากว่าจะถึงก็คงเสียเวลานาน ซึ่งไม่สามารถจะกำหนดแน่นอน ถึงไปถ้าหากไม่มีใครเขายอมมาช่วยก็คงเสียเวลาเปล่า และก็ไม่รู้จะให้ช่วยอย่างไร นอกจากจะช่วยเกณฑ์คนมาสัก ๑๐ คนก็พอจะมีทาง และจะทิ้งเด็กและผู้หญิงไว้ในรถในสถานที่เวิ้งว้างเช่นนี้ก็ไม่ควร ถ้าไม่รีบนำรถขึ้นจากนาในไม่ช้าก็จะค่ำ พวกเด็กคงหิวเพราะในรถไม่มีอาหารหนัก กำลังคิดแก้ปัญหาไม่ตกว่าจะทำอย่างไรดี ฝนก็ตกลงมาหนาขึ้นจะลงไปหลบฝนในรถก็ใช่ที่ ครั้นจะยืนอยู่บนถนนก็ไม่มีที่หลบฝน

ก็พอดีเห็นรถงานอีกคันหนึ่งวิ่งมาทางจะเข้ากรุงเทพฯ ฝนก็ตกผมกำลังคิดว่าจะยกมือขอความช่วยเหลือดีไหม กลัวเขาจะผ่านไปโดยไม่ใยดี เพราะฝนกำลังตกหนาเม็ด เมื่อครู่ฝนหายรถผ่านมาขอความช่วยเหลือ เขาก็ไม่สนใจจะช่วยโดยผ่านไป แต่บัดนี้ฝนกำลังตกแล้วจะมีใครบ้างจะใจดีหยุดรถช่วยในเวลาฝนตกเช่นนี้ เขาคงจะผ่านไปเหมือนคันที่แล้วมาเป็นแน่ กำลังนึกงงไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี ก็พอดีรถคันนั้นกำลังผ่านหน้าไปมองเห็นชายที่มองผมที่ร้านอาหารนั่งมาข้างหน้ารถ และมีชายร่างกายล่ำสันหลายคนนั่งอยู่ในกระบะ โดยเอาผ้าน้ำมันผืนใหญ่บังหัวไว้คลุมไม่ให้เปียกตลอดทุกคน กันฝนที่ตกลงมาและต่างก็เอามือยันผ้าขึ้นเพื่อให้อากาศเข้าและมองเห็นข้างทาง ผมมองดูรถที่ผ่านไปด้วยความหมดหวัง นึกติตัวเองที่ไม่โบกมือขอความช่วยเหลือ เขาจะช่วยหรือไม่ช่วยมันอีกเรื่องหนึ่ง ควรจะลองดู นึกเสียใจที่ยืนงงตัดสินใจไม่ถูก ที่ปล่อยให้รถคันนั้นผ่านไปโดยไม่ได้ขอความช่วยเหลือ กำลังนึกตำหนิตัวเองอยู่ในใจ ก็พอดีเห็นรถคันที่ผ่านเลยไปแล้วเหยียบห้ามล้อหยุดรถห่างจากที่ผมยืนประมาณ ๒๐–๓๐ วา แต่แล้วก็ถอยหลังมาหยุดรถตรงที่ผมยืนอยู่พอดี ทันใดนั้นชายผู้ที่จ้องหน้าผมที่ร้านอาหาร ก็กระโดดลงจากรถอย่างว่องไวแล้วก้มหัวยกมือไหว้นอบน้อม ผมเองก็งงบอกไม่ถูกว่า ผมรู้สึกอย่างไรในเวลานั้นเสียงผู้ชายผู้นั้นพูดว่า "ท่านจะให้ผมทำอะไร โปรดใช้มาเถิดครับ" ผมยังไม่หายงงและเกิดตื้นตันใจ เหมือนมีอะไรจุกอยู่ในลำคอสะอื้นอยู่ในอก ได้แต่ชี้มือลงไปข้างทางเหมือนคนใบ้พูดอะไรไม่ออก แต่ชายผู้นั้นรู้ความหมายดี นี่ก็แสดงให้เห็นว่าในโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน เมื่อครู่นี้หลังจากผมได้โบกมือ ขอให้รถงานคันนั้นหยุดขอความช่วยเหลือ แต่แล้วความหวังก็สูญสิ้นไป

แต่แล้วก็มีรถงานเช่นเดียวกันผ่านมา แต่ผมไม่กล้าขอความช่วยเหลือเพราะเข็ดแต่แล้วสิ่งที่ไม่นึกไม่ฝันก็เกิดขึ้น รถคันที่ไม่ได้ขอความช่วยเหลือกลับยินดีช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ แม้แต่ฝนกำลังตกก็ไม่ย่อท้อ ผมเห็นชายรูปร่างล่ำสัน ๘ คน ได้รีบลงจากรถพร้อมทั้งคนขับด้วยความว่องไว เมื่อชายผู้นั้นบอกว่า "พวกเรามาช่วยกันนำรถของท่านขึ้นจากท้องนาหน่อย" แต่แล้วผมก็เห็นเหล่าชายฉกรรจ์พวกนั้น หยิบเชือกยาวออกมาจากรถคันนั้น แล้วก็ถอยรถงานคันนั้น เอาท้ายรถจ่อข้างถนนให้ใกล้กับรถของผม แล้วก็ผูกไว้ท้ายรถบรรทุกอีกข้าง เขาก็บุกลงไปผูกไว้ใต้หน้าหม้อน้ำที่รถของผม เมื่อผูกเสร็จเรียบร้อย ชายผู้เป็นหัวหน้าสั่งงานเปิดประตูขึ้น ไปนั่งบนรถเก๋งของผม โดยไม่ต้องให้เด็กและผู้หญิงลงจากรถ ผมจะเข้าไปช่วย ชายผู้นั้นพูดว่า "ท่านไม่ต้องลำบากหรอกครับปล่อยให้พวกผมทำประเดี๋ยวก็เรียบร้อย ไม่ยากเย็นอะไร อย่าว่าแต่รถเก๋งเบาๆ เลยครับรถกุดังใหญ่ๆ หนักกว่านี้มากพวกผมก็เอาขึ้นมาได้ โดยไม่ลำบากนัก"

ผมได้แต่ยืนดู ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของพวกเขาจัดการ รู้สึกว่าคนเหล่านั้นทำงานกันด้วยความสามัคคีประสานงานกันอย่างรวดเร็ว และทุกคนทำงานด้วยความเต็มใจและว่องไว ผมเองก็อดชมไม่ได้ เมื่อผูกเชือกเรียบร้อยเพื่อใช้รถบรรทุกลากรถของผม ทันใดนั้นชายฉกรรจ์อีก ๗ คน ก็บุกลงไปในนาคอยเข็นหลังรถเก๋งผม

เมื่อรถบรรทุกเริ่มดึงรถของผมขึ้นจากหล่ม ชายผู้นั่งถือพวงมาลัยอยู่ในรถของผมก็เดินเครื่อง แล้วใช้เกียร์หนึ่งเข้าช่วยแรงชายทั้ง ๗ คนช่วยยกและดันช่วยแรงทางท้ายรถ แต่แล้วรถของผมก็ถูกลาก และถูกยกและถูกดันก็เคลื่อนจากที่ติดหล่มในนา ก็ค่อยๆ ถูกดึงถูกดันขึ้นมาอยู่บนถนนอีกครั้งหนึ่ง และเตรียมพร้อมที่จะเดินทางต่อไปได้ ผมเห็นชายเหล่านั้นเปื้อนโคลนเปียกฝน ไม่เห็นมีใครบ่นว่ายากลำบาก มีแต่หน้าตายิ้มแย้มหัวเราะและทำงานด้วยความสนุกสนานด้วยสมัครใจ ผมอดนึกชมเชยไม่ได้ ผมได้พูดกับชายผู้เป็นหัวหน้าสั่งงานว่า "ผมไม่รู้ว่าจะพูดขอบใจอย่างไรถูก เพราะผมดีใจจนน้ำตาไหล พูดไม่ออกที่พวกคุณได้มีน้ำใจ ให้ความกรุณามาช่วยเหลือนำรถของผมขึ้นมาอยู่บนถนนได้โดยผมไม่ทันได้ร้องขอ ผมนึกว่าจะแย่เสียแล้ว คิดว่าวันนี้คงหมดหวังจะนำรถกลับบ้าน นับว่าเป็นบุญคุณที่ผมไม่สามารถจะลืมได้ ที่พวกคุณได้เห็นอกเห็นใจผมช่วยเหลือผมในเวลาลำบากเช่นนี้ และมิได้นึกถึงความยากลำบากแค้น ต้องเปียกต้องเปื้อนโคลนก็ไม่นึกรังเกียจ" เสียงผู้ชายผู้ที่จ้องมองดูผมที่ร้านอาหารพูดขึ้นว่า "คนทำความดีอย่างท่านไม่ถึงที่อับจนง่ายๆ หรอกครับ" ผมได้ยินชายผู้นั้นพูดเป็นนัยก็ชักสงสัย แต่ก็ไม่ได้ซักถามอะไร เพราะทุกสิ่งมันคล้ายกับฝันร้าย และเวลานี้กำลังตื่นจากฝันร้าย ผมก็ยังงงๆ มองดูบางคนก็เอากระป๋องจากรถบรรทุกลงไปตักน้ำในคูข้างทางอีกฝั่งหนึ่ง ช่วยล้างรถล้างโคลนที่ติดล้อและต่างก็ช่วยกัน บางคนก็แก้เชือกที่ผูกรถออก เพราะหมดความจำเป็นที่จะใช้แล้ว

ผมยืนนึกว่าชายเหล่านี้เป็นผู้ที่หาเช้ากินค่ำ อุตส่าห์ช่วยเหลือทำงานอย่างเต็มใจเช่นนี้ ก็ควรจะได้รับการตอบแทนอย่างงามบ้าง ถ้าไปจ้างอู่มายกขึ้นก็คงจะเสียเงินอย่างน้อยก็หลายร้อยบาท และทั้งเสียเวลาต้องลำบากไปอีกนาน จึงคิดว่าผมจะให้เงินชายใจดีเหล่านี้คนละ ๒๐ บาท เพื่อเป็นสินน้ำใจ เพราะคนที่มีน้ำใจดีในกลุ่มกรรมกรหาเช้ากินค่ำเช่นนี้หาได้ยาก และแล้วผมก็หยิบธนบัตรฉบับละยี่สิบบาทยื่นส่งให้เป็นรายตัว พลางพูดว่า "ขอให้รับไว้ อย่านึกว่าเป็นค่าสินจ้างเลย พร้อมทั้งขอขอบใจอย่างสูงจากผมด้วย" แต่ผมก็ได้รับความแปลกประหลาดใจอีกครั้งหนึ่ง เพราะผมได้ยื่นเงินให้คนไหน เขาก็ก้มศีรษะลงยกมือไหว้ยิ้มอย่างมีความสุข สั่นศีรษะไม่ยอมรับเงินที่ผมยื่นให้แล้วพูดว่า "ขอให้ผมรับใช้ท่านโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนดีกว่าครับ"

ผมงงเพราะไม่น่าจะเป็นไปได้ ที่ชายเหล่านี้คล้ายกับนัดกันไว้ไม่ยอมรับเงินที่ยื่นให้ ถ้าไม่ประสบกับตัวเองแล้ว ผมก็คงจะไม่เชื่อว่า กรรมกรหาเช้ากินค่ำจะมีน้ำใจยอมทำงานให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ผมจึงถามชายผู้เป็นหัวหน้าและเป็นชายคนเดียวกันกับคนที่มองดูผมที่ร้านขายอาหาร ซึ่งเป็นผู้ที่ผมไม่ไว้ใจมาแต่แรก บัดนี้รู้ชัดแจ้งแล้วว่าชายผู้นั้นเป็นผู้ที่น่าเคารพนับถือ เป็นหัวแรงนำรถของผมขึ้นจากท้องนาว่า "ทำไมพวกคุณจึงไม่ยอมรับค่าตอบแทนที่ผมได้ให้ด้วยความเห็นอกเห็นใจ" แต่แล้วผมก็เห็นชายผู้นั้นยกมือไหว้ แล้วพูดด้วยเสียงเครือๆ คล้ายจะร้องไห้แสดงความตื้นตันใจว่า "ท่าน..... ท่านจำผมไม่ได้หรือครับ ท่านได้เคยช่วยชีวิตผมไว้ครั้งหนึ่ง" ขณะที่พูดน้ำตาของแกไหลออกมาจากเบ้าตา ผมเห็นกิริยาท่าทางของแกเปลี่ยนแปลงไปเช่นนั้นก็สงสัย และงงเพราะยังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ ได้พิจารณาดูแกเท่าไรก็นึกไม่ออก จำไม่ได้ว่าเคยเห็นเคยพบเคยช่วยชีวิตแกที่ไหนมาก่อน นึกว่าชายผู้นี้คงจะเข้าใจผิดไปว่าผมเหมือนกับใครคนหนึ่งที่แกเคยรู้จักและมีบุญคุณต่อแกอย่างใหญ่หลวง และผู้นั้นคงมีรูปร่างเหมือนผมแน่ ผมจึงพูดกับแกว่า "คุณคงจะเข้าใจผิดและจำคนผิดก็ได้ ผมอยากจะบอกว่า ผมไม่เคยพบเห็นคุณมาก่อนเลย ขอโทษที่ผมพูดความจริงเพื่อให้คุณหายเข้าใจผิด" แต่ความจริงผมก็ไม่ควรตัดสินใจพูดตรงๆ เช่นนั้น เพราะจำทำให้แกเสียน้ำใจ แต่ผมก็เป็นผู้เคารพความจริง เพราะผมจำไม่ได้และไม่อยากให้ผู้อื่นเข้าใจผิดด้วย แต่ชายนั้นกลับพูดอย่างแน่ใจอีกครั้งว่า "ไม่ผิดครับ ผมจำท่านไม่ผิดแน่ แม้เวลาจะล่วงเลยไปนานแล้วก็ดี แต่ท่านก็ไม่ได้เปลี่ยนไปมากนัก ผมเห็นท่านเมื่อท่านจอดรถซื้อของที่ตลาดแล้ว ผมตั้งใจจะเข้าไปแสดงความเคารพท่าน แต่ไม่กล้า เพราะผมรู้ว่าท่านจำผมไม่ได้แน่ แต่ผมจำหน้าท่านได้ และนึกถึงตลอดมาไม่เคยลืมเลย นึกถึงพระเดชพระคุณที่ท่านได้เคยช่วยในครั้งนั้น เพราะถ้าไม่ได้ท่านในคราวนั้น ผมก็ไม่แน่ใจว่าผมจะได้อยู่เป็นคนถึงบัดนี้หรือไม่ คนที่มีบุญคุณกับผมนั้นผมไม่เคยลืมเลย ผมจึงจำได้อย่างแม่นยำไม่ผิดแน่" ผมได้ฟังแล้วยังงงนึกเท่าไรก็นึกไม่ออก มองดูรอบตัวก็เห็นพวกของชายผู้นั้นมายืนสงบ คอยฟังคำโต้ตอบของผมกับชายแปลกหน้าผู้นั้นอยู่อย่างสนใจ เวลานี้ฝนหยุดตกแล้ว ผมคิดว่าควรจะซักถามความจริง เพื่อให้แจ่มแจ้งแน่ใจว่า ชายผู้นี้ไม่เข้าใจผิดในตัวผมจึงบอกว่า "ไหนคุณลองเล่าเหตุที่เกิดขึ้น ซึ่งทำให้ผมเข้าไปพัวพันช่วยเหลือคุณไว้ บางทีอาจทำให้ผมรื้อฟื้นความทรงจำเก่าๆ ขึ้นมาได้บ้าง เพราะผมอาจลืมไปอย่างที่คุณว่าก็ได้" ชายนั้นกลืนน้ำลายแล้วก็เริ่มเล่าเรื่องว่า "เมื่อครั้งสงครามโลกครั้งที่ ๒ เวลานั้นญี่ปุ่นยังไม่เข้าสู่สงคราม เรากำลังเรียกร้องดินแดนคืนจากฝรั่งเศส ผมมีพี่น้องสามคนด้วยกัน ผมเป็นพี่คนโต และมีน้องชายอีกสองคน นอกจากนั้นยังมีแม่ที่อยู่ในวัยชราอยู่คนหนึ่ง มาขอร้องให้ผมบวช เพื่อแม่จะได้เห็นชาย

ผ้าเหลืองของลูก ผมเป็นคนเคารพพ่อแม่ ผมจึงบวชเป็นพระสงฆ์เพื่อตามใจแม่ และเพื่ออุทิศบุญกุศลให้ท่านและให้บิดาผู้ล่วงลับไปแล้ว และยังเห็นว่าน้องชายอีกสองคนพอจะทำงานได้เงินมาเลี้ยงแม่ให้มีความสุขได้ตามสมควร ผมก็พอนอนใจได้ไม่ต้องเป็นห่วง"

ต่อมาเหตุการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา เพราะประเทศไทยเวลานั้น มีผู้นำได้เรียกร้องดินแดนที่เคยเสียไปเมื่อ ร.ศ. ๑๑๒ คืนจากฝรั่งเศส ถึงกับประชาชนเดินขบวนสนับสนุน ในที่สุดก็ส่งทหารบุกเข้าอินโดจีนเข้ายึดดินแดนที่เสียไปคืนมา

ในที่สุด น้องชายของผมทั้งสองคนก็ถูกเกณฑ์เข้ารับราชการทหาร และได้ถูกส่งไปสงครามชายแดน ทางบ้านผมคงมีมารดาผมคนเดียว แต่บังเอิญมีหลานสาวห่างๆ มาอยู่เป็นเพื่อนคอยหุงหาอาหารให้กิน ต่อมาทหารญี่ปุ่นก็ขึ้นประเทศไทย ทำให้ประเทศไทยต้องประกาศสงครามกับมิตรประเทศด้วยความจำเป็น เวลานั้นผมยังบวชเป็นพระ แต่การจำศีลภาวนาเล่าเรียนพระธรรมวินัยไม่สะดวกด้วยจิตใจไม่สงบไม่มีสมาธิ ตั้งแต่น้องชายเป็นทหารไปราชการสงครามชายแดน จิตใจผมเป็นห่วงแม่อยู่ตลอดเวลา

ต่อมาทางพันธมิตรก็ส่งเครื่องบินเข้าโจมตีพระนคร และหลานสาวห่างๆ ก็จัดการแต่งงานไปอยู่กับสามี ความเป็นห่วงแม่จนไม่สามารถจะบวชเป็นพระอยู่ต่อไปได้ จึงตกลงตัดสินใจลาอาจารย์ขอสึกออกมาเพื่อเลี้ยงดูมารดาแทนน้องชายทั้งสองคน

หลังจากได้สละเพศพรหมจรรย์ได้เพียงสามวัน เมื่อผมออกจากวัดในวันที่สามนั้นเอง ผมได้เดินทางผ่านมาทางค่ายพักของทหารญี่ปุ่นที่ยึดโกดังสินค้าของฝรั่งไว้ ทันใดนั้นผมก็ได้ยินเสียงเอะอะได้ยินเสียงคนวิ่ง ผมเองก็ตกใจคิดว่าคงจะมีพวกใต้ดินของไทยได้เริ่มทำการลุกขึ้นต่อต้านทหารญี่ปุ่นตามที่ผมเคยทราบมาทางลับ ทำให้ผมเกิดเป็นห่วงวิตกถึงแม่ กลัวจะไม่ปลอดภัย คิดว่าพวกใต้ดินเริ่มงานต่อต้านแล้ว

ผมก็ตั้งใจจะพาแม่ไปหลบหาที่พ้นภัย ผมวิ่งไปคิดไปแต่วิ่งไปได้ไม่ไกลนัก ก็ถูกทหารญี่ปุ่นสองคนซึ่งวิ่งมาทางไหนผมก็ไม่ทราบ ใช้มือรัดคอจับผมได้ และคุมตัวผมนำมาหานายทหารญี่ปุ่นที่ค่ายพัก ระหว่างทางที่คุมตัวผมมานั้นมีทั้งเด็กและผู้ใหญ่ทั้งชายทั้งหญิงออกมายืนดู และต่างก็วิจารณ์ความคิดเห็น มีชายสูงอายุผู้หนึ่งพูดขึ้นว่า "น่าสงสารอ้ายทิดที่สึกออกมา ผมยังไม่ทันยาวก็มางัดโกดังญี่ปุ่น ประเดี๋ยวก็โดนกรอกน้ำสบู่หรอกวะ ถ้ามันจับได้แล้วไม่มีใครหนีพ้นดื่มน้ำสบู่ไปได้" เสียงที่พูดนั้นแสดงความเห็นใจและสงสาร ผมได้ยินแล้วตกใจเราจะทำอย่างไรดี นึกถึงแม่เป็นห่วงแม่ ถ้าเราเป็นอะไรไป แม่จะลำบากยากเย็นเพียงไหน เมื่อนึกแล้วผมก็มีความกลัวยิ่งนักผมเป็นคนบริสุทธิ์ แต่จะทำอย่างไรดี

จะบอกทหารญี่ปุ่นได้อย่างไรว่า ผมไม่ได้เกี่ยวข้องกับการขโมยงัดโกดังในครั้งนี้ การที่ผมวิ่งไปหาแม่นั้น ทำให้ทหารญี่ปุ่นคงเข้าใจผิดคิดว่าผมคงวิ่งหนี คงเป็นคนร้ายแน่ และคิดว่าคนร้ายตัวจริงก็คงวิ่งมาทางเดียวกับผม ยิ่งคิดก็ทำให้เป็นห่วงแม่ยิ่งขึ้น ถ้าทหารญี่ปุ่นนำไปทรมานจนตายแม่ก็คงไม่รู้เรื่อง แม่คงหลงเข้าใจผิดว่าลูกหนีแม่ไป แต่ถ้าแม่รู้เรื่องแม่คงตกใจและเสียใจมาก อุตส่าห์สึกออกมาตั้งใจจะทำงานหาเงินมาเลี้ยงแม่ให้มีความสุขแทนน้องชาย แต่ไม่นึกว่าเคราะห์กรรมมาเป็นเช่นนี้ ไม่รู้จะทำอะไรดี ได้แต่อธิษฐานว่า ผลของการกตัญญูต่อแม่บังเกิดเกล้า และความบริสุทธิ์ไม่มีความผิด ด้วยอำนาจทั้งนี้ ขอให้พระคุ้มครองให้พ้นจากภยันตรายด้วย ทหารญี่ปุ่นทั้งสองคนก็คุมตัวผมเข้าไปมอบให้นายทหารในที่ทำการ ผมก็เห็นท่านนั่งอยู่ในนั้นด้วย และกำลังนั่งสนทนากับนายทหารญี่ปุ่น เมื่อนายทหารหันมาพูดกับทหารที่คุมตัวผมมา ท่านก็หันมามองดูผมด้วยสายตาที่บอกถึงความสงสารและเมตตา เมื่อท่านถามผมก็เล่าความจริงให้ท่านฟัง เมื่อนายทหารญี่ปุ่นคนนั้นสั่งให้นำผมเข้าไปในห้องทรมาน ท่านเป็นผู้ห้ามไว้ เท่านั้นท่านพอที่จะจำได้หรือยังครับ ?

ผมได้ฟังตั้งแต่ชายผู้นั้นเริ่มเล่า ความทรงจำเรื่องเก่าๆ ที่ผ่านไปในอดีตที่ไม่เคยสนใจมาก่อน ก็ค่อยผุดขึ้นมาในความทรงจำอีกครั้งหนึ่ง ค่อยๆ มองเห็นภาพเมื่อสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ชัดเจนยิ่งขึ้น เมื่อแกถามผมว่า "ท่านจำผมได้หรือยังครับ" ผมได้ฟังเรื่องราวดูแล้ว ก็จำได้ถูกต้อง จึงพูดว่า "คุณเล่าให้ผมฟังเช่นนี้ ผมก็นึกออกแล้ว ผมยังจำเรื่องราวต่อไปได้ดี ครั้งนั้นบังเอิญผมมีธุระกับนายทหารญี่ปุ่นที่ในค่าย ได้เห็นทิดสึกใหม่ผมยังสั้น คิ้วยังไม่ทันขึ้น ถูกทหารญี่ปุ่นคุมตัวเข้ามา ผมเห็นหน้าก็เกิดสงสาร เพราะหน้าซื่อๆ ไม่น่าจะเป็นขโมยงัดโกดัง เมื่อซักถามเรื่องราวดู ก็รู้สึกว่าเขาคงเข้าใจผิดกันแน่"
ผมจึงถามนายทหารญี่ปุ่นผู้นั้นเป็นภาษาอังกฤษว่า "ท่านจับคนไทยคนนี้มามีโทษทำอะไรผิด" นายทหารญี่ปุ่นคนนั้นเป็นผู้มีนิสัยดี ได้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยกรุงโตเกียวมาแล้ว เป็นคนมีความรู้และมีเหตุผล จึงบอกว่า "พวกนี้เป็นนักก่อกวน ได้ทำการงัดโกดังเก็บของขโมยเครื่องใช้สงครามไป เป็นการทำลายกำลังของมหาจักรพรรดิ เมื่อพูดถึงกฎอัยการศึกในเวลาสงครามแล้ว ชายผู้นี้ต้องมีโทษถึงประหารชีวิต" ผมจึงถามว่า "ท่านแน่ใจหรือว่า ท่านจับคนที่บริสุทธิ์ไม่มีความผิดมาลงโทษ เพราะเราคนไทยถือว่า การลงโทษคนที่ไม่มีความผิดบาปหนักมาก" นายทหารผู้นั้นพูดว่า "จริง เราถือว่าถ้าลงโทษผู้ไม่มีความผิดนั้นเป็นบาป แต่คนนี้เห็นจะจับตัวมาไม่ผิดแน่" นายทหารผู้นั้นตอบว่า "ก็ทหารของเรามารายงานว่าเขาวิ่งไล่ชายผู้นี้ออกไป ที่สุดก็ตามทัน ฉะนั้นคงจับตัวไม่ผิดแน่" ผมจึงพูดว่า "ทหารของมหาจักรพรรดิเป็นทหารที่มีระเบียบวินัยดี มีความรักชาติยิ่ง

ชีวิต เพราะทุกคนสละชีวิตเพื่อชาติและรักความเป็นธรรม เคารพเหตุผลเป็นที่ชมเชยกันทั่วโลก ไม่ว่ามิตรหรือศัตรูจริงไหม" นายทหารญี่ปุ่นคนนั้นพยักหน้าอย่างภาคภูมิใจ "พวกเราทหารของพระมหาจักรพรรดิทุกคน รักษาระเบียบวินัยและรักความยุติธรรมยิ่งชีวิต" ผมจึงพูดว่า "ถ้าอย่างนั้น ท่านจะอนุญาตให้เราสอบปากคำผู้ที่ท่านจับมานี้ เพื่อให้แน่ใจว่าท่านไม่ลงโทษคนบริสุทธิ์ได้ไหมและผมก็ไม่เคยรู้จักชายผู้นี้มาก่อน แต่ผมไม่อยากจะเห็นคนบริสุทธิ์ได้รับโทษ ถ้าเขาทำผิดจริง ผมก็ไม่ขัด เพราะผมไม่ชอบคนทุจริต"

นายทหารญี่ปุ่นคนนั้นรักษาความเป็นธรรม เป็นผู้ที่น่าเคารพนับถือคนหนึ่งที่ผมเคยพบมา แกอนุญาตให้เวลาผม ๒๐ นาที เพื่อหาเหตุผลว่าชายผู้นี้บริสุทธิ์ ถ้าพิสูจน์ได้เป็นความจริง ก็จะปล่อยตัวไป เวลานั้นผมก็ยังไม่แน่ใจจะหาเหตุผลอันใด มาลบล้างข้อหาในเวลาจำกัดเช่นนี้ แต่ก็ต้องเสี่ยงดู ถ้าเป็นบุญกุศลก็คงช่วยได้ เมื่อผมสอบถามได้ความตามที่ชายผู้นั้นเล่ามาข้างต้นแล้ว ผมก็ยื่นมือไปจับมือแกเป็นการตกลงว่าผมจะช่วยและปลอบใจแกไม่ให้กลัว ก็รู้ว่าแกเป็นคนบริสุทธิ์แน่นอน ผมจึงพูดว่า "คุณเป็นผู้บริสุทธิ์ไม่ต้องตกใจ คนมีความกตัญญูคงจะกลับไปหาแม่ของคุณได้ในวันนี้" สายตาของชายผู้นั้นแสดงความหวังขึ้นมาพลางพูดว่า "ถ้าผมหลุดพ้นข้อหาไปได้ ผมก็เป็นหนี้บุญคุณของท่านไปตลอดชาติ ผมจะไม่ลืมเลย" ผมจึงบอกกับชายผู้นั้นว่า "อย่าไปพูดถึงบุญคุณเลย ที่ช่วยนี่ก็เพราะคุณมีความกตัญญูต่อแม่ ซึ่งเป็นเพื่อนมนุษย์ที่กำลังได้รับทุกข์จึงอยากช่วย" เวลานั้นไม่มีใครรู้ ผมมีหลักฐานเพียงพอแล้ว จึงบอกกับนายทหารญี่ปุ่นว่า อยากจะพบกับทหารญี่ปุ่นคนที่พบคนร้ายกำลังเข้างัดโกดัง ซึ่งเป็นเวลากลางวันแสกๆ อย่างกล้าหาญมาก เพราะรู้ว่ากลางวันทหารญี่ปุ่นไม่ค่อยกวดขันมาก ไม่ช้าทหารญี่ปุ่นผู้นั้นก็ถูกตามตัวมาให้ผมสอบ โดยผ่านนายทหารเป็นผู้แปลจากคำอังกฤษเป็นภาษาญี่ปุ่นอีกทอดหนึ่ง ได้ความว่าทหารญี่ปุ่นผู้นี้เห็นคนร้ายทั้งสามคนรูปร่างล่ำสัน ถือชะแลงเหล็กคนละอันช่วยกันงัดประตูโรงเก็บของ แต่เมื่อเห็นเข้าก็เป่านกหวีดเรียกเพื่อนๆ มาสกัดจับ แต่พวกขโมยมีแผนการรู้ทางหนีดี กว่าทหารญี่ปุ่นจะมาถึงต่างก็หลบหนีทิ้งชะแลงไว้ทั้งสามอัน ผมจึงขอให้เขานำชะแลงเหล็กที่พวกผู้ร้ายทิ้งไว้นำมาพิจารณาทั้งสามอัน ทหารญี่ปุ่นมีความสงสัยว่ามันไม่เกี่ยวกับการหาหลักฐาน แต่ผมว่ามันเกี่ยวแน่ แล้วผมก็ให้นายทหารญี่ปุ่นผู้นั้นจดบันทึกไว้เป็นหลักฐานในเรื่องที่ผมได้ซักถาม และแกก็ตามผมอดนึกชมเชยนายทหารญี่ปุ่นผู้นั้นไม่ได้ว่า แกเป็นผู้รักความยุติธรรมอย่างน่านับถือ เพราะถ้าหากแกไม่ยอมเสียเวลาให้ผมสอบสวน โดยเอาอำนาจของแกตามอารมณ์เป็นใหญ่ แล้วเรื่องก็จะลงเอยกันด้วยความเศร้า

ผมถามย้ำกับนายทหารยามผู้นั้นว่า เห็นคนร้ายกำลังยกชะแลงเหล็กขึ้นงัดประตูทั้งสามคนนั้นแน่หรือ ก็ได้รับการยืนยันว่าแน่ไม่ผิด และว่าชายสามคนนั้นท่าทางแข็งแรงมาก เมื่อผมถามว่า เขาแน่ใจหรือเปล่าว่าชายผู้ที่ถูกจับมานี้ได้ร่วมการงัดโกดังด้วยชะแลงคนหนึ่งในสามคน แต่เมื่อนายทหารญี่ปุ่นคนนั้นพิจารณาดูก็เกิดความลังเลใจ แต่ก็ตอบว่า "ถ้าเขาวิ่งหนีก็ต้องร่วมงัดโกดังด้วย ส่วนรูปร่างเขาไม่แน่ใจ เพราะเห็นแต่ไกลจำหน้าไม่ได้" ผมจึงถามว่า "เคยมีผู้ร้ายมางัดโกดังมาก่อนหรือเปล่า" ก็ได้รับคำตอบว่าประมาณยี่สิบวันมานี้ ก็มีคนร้ายมางัดโกดังครั้งหนึ่ง และรู้สึกว่าจะเป็นพวกเดียวกับพวกที่หนีไปวันนี้ ของที่ถูกขโมยไปวันนี้ มียางนอกยางในรถบรรทุกหายไปหลายเส้น เมื่อถามมาถึงเพียงนี้ก็หมดเวลาที่ได้อนุญาตนายทหารญี่ปุ่นผู้นั้น จึงขอให้ผมอ้างหลักฐานเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ เพื่อจะให้ชายผู้นี้พ้นข้อหาไป ผมขอเสนอให้พิจารณาหลักฐานเพียง ๓ ข้อ และขอให้พิจารณาให้เที่ยงธรรม นายทหารญี่ปุ่นผู้นั้นก็รับคำ

ข้อ ๑. ชายผู้นี้ได้บวชเป็นพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา ย่อมได้รับการอบรมศึกษาในศีลธรรมและระเบียบวินัยตามศาสนา ย่อมจะไม่ประพฤติสิ่งที่ชั่วร้ายผิดศีลธรรม การที่บุคคลผู้นี้สึกจากพระออกมาเป็นฆราวาส ก็เพราะความกตัญญูต่อมารดาผู้บังเกิดเกล้า ซึ่งมีวัยชราไม่มีใครดูแลหาเลี้ยง เพราะน้องชายสองคนที่เคยทำงานหาเงินเลี้ยงดูมารดาก็ถูกเกณฑ์เป็นทหารไปราชการสงคราม จำเป็นที่พี่ชายผู้นี้จะต้องรับภาระเลี้ยงดูมารดาผู้ชราต่อไป การที่แกวิ่งหนีมิได้หมายความว่าวิ่งหนี หากแต่แกเห็นเอะอะไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น จึงวิ่งไปหามารดาเพราะเป็นห่วง

ข้อ ๒. ทางโกดังก็เคยถูกงัดมาแล้วเมื่อประมาณ ๒๐ วัน และความเข้าใจของทหารยามว่า คงเป็นพวกเดียวกันกับคนร้ายมาทำโจรกรรมในวันนี้ แต่ชายผู้นี้เพิ่งจะสึกมาได้เพียงสามวัน ไม่มีข้อสงสัยว่าชายผู้นี้จะมีการร่วมทำการโจรกรรมครั้งนี้ด้วย

ข้อ ๓. ตามที่ทหารยามบอกว่า คนร้ายได้ใช้ชะแลงเหล็กงัดโกดังทั้งสามคน ฉะนั้นขอรับรองว่าชายผู้นี้ไม่เคยแตะต้องชะแลงเหล็กมาก่อนเลย อย่างน้อยก็เป็นเวลาสามเดือน จะพิสูจน์ได้ก็ที่ฝ่ามือของชายผู้นี้อ่อนนุ่มนิ่ม เพราะมิได้ทำงานหนักมาก่อน

ฉะนั้น ขอให้พิจารณาว่าชายผู้นี้ไม่เกี่ยวข้องกับโจรกรรมรายนี้อย่างเด็ดขาดแน่นอน ขอให้ปล่อยตัวพ้นข้อหาไป นายทหารญี่ปุ่นคนนั้น พอได้ยินผมชี้แจงเหตุผล ๓ ข้อ ขึ้นมาอ้าง ก็รู้สึกสีหน้าของแกสลดลงทันที แต่แล้วก็ขอเวลาเพื่อพิจารณาดูให้ถี่ถ้วนเสียก่อนจึงจะแจ้งให้ทราบ ว่าแล้วก็เรียกนายทหารชั้นรองลงมาอีกสามคน ต่างก็เข้านั่งโต๊ะพิจารณาคำปรึกษาในคำให้การของทหารยามที่เห็นเหตุการณ์ และคำแก้ข้อหาของผม ๓ ข้อ แต่แล้วก็ได้ยินเสียงโต้ตอบถกเถียงกันเป็นภาษาญี่ปุ่น แม้ว่าหลักฐานของผม

พอที่จะช่วยเหลือพ้นข้อหาไปได้ก็จริง และผมเองก็ไม่แน่ใจว่านายทหารญี่ปุ่นผู้มีใจเป็นธรรมผู้นั้นจะเห็นด้วยกับข้อเสนอทั้ง ๓ ข้อของผม หากนายทหารรองๆ ลงไปต่างไม่เห็นด้วยให้ใช้อำนาจ ไม่สนใจต่อเหตุผลและหลักฐานแล้วผมจะทำอย่างไร เมื่อผมคิดแล้วและได้ยินโต้ตอบกัน ผมก็หายใจไม่ทั่วท้อง เกิดความวิตกว่า ถ้าหากเขาไม่เห็นด้วยนำตัวชายผู้นี้ไปทำโทษทรมาน ผมจะทำอย่างไรดี ผมจะรีบไปติดต่อหน่วยประสานงาน หรือผมอาจจะร้องเรียนไปยังแม่ทัพิง ซึ่งผมพอที่จะรู้จักดีว่า ท่านผู้นี้เป็นคนตรง รักความยุติธรรม มีคุณธรรมสูงเห็นอกเห็นใจชาวไทยมาก การที่ชาวเราอยู่ได้ด้วยความสงบในยามสงครามได้ ก็เพราะท่านแม่ทัพผู้นี้มีระเบียบวินัย มีศีลธรรม แต่ถึงเช่นนั้นก็คงไม่ทันเวลากว่าถั่วจะสุกงาก็ไหม้เสียก่อน ผมก็จะต้องรอเวลาตัดสินใจของนายทหารญี่ปุ่นอยู่ด้วยความกระวนกระวายใจ เวลากว่าจะผ่านไปแต่ละนาทีดูมันช่างนานเหลือเกิน เป็นเวลาที่ทรมาน ที่สุดความจริงการตัดสินจะปล่อยหรือจะต้องโทษทรมานของชายผู้นี้ ผมก็ไม่ต้องไปรับผิดชอบหรือไปรับโทษด้วย เพียงแต่ช่วยแก้ข้อหาให้ด้วยความสงสารเท่านั้น แต่ผมมีความรู้สึกทางจิตใจเหมือนตกเป็นจำเลยด้วย ถ้าชายผู้นี้ต้องโทษทรมาน ใจของผมก็ได้รับโทษด้วย เพราะผมรู้ว่าชายผู้นี้เป็นคนบริสุทธิ์แน่ ถ้าต้องโทษทรมาน ผมก็ไม่มีความสุข แต่แล้วการถกเถียงโต้ตอบกันก็สงบลง นายทหารญี่ปุ่นต่างก็ลุกขึ้นไปพิสูจน์ฝ่ามือซ้ายของผู้ต้องหา ทำให้ผมมีความสบายใจมากขึ้น เพราะการกระทำเช่นนั้นย่อมจะหมายความว่าพวกนายทหารญี่ปุ่นได้เชื่อถือการแก้ข้อหาของผมแล้ว

เมื่อนายทหารญี่ปุ่น พิสูจน์จนพอใจแล้ว ก็กลับมานั่งปรึกษากันอีกพักหนึ่ง นายทหารผู้เป็นประธาน ก็สั่งให้พลทหารไปตามตัวทหารทั้งสองที่เป็นผู้จับกุมชายหนุ่มผู้นั้นมาโดยด่วน เมื่อทหารทั้งสองมายืนระวังตรง ยกมือขึ้นคำนับตัวแข็งอยู่ตรงหน้านายทหารผู้นั้นได้ยินเสียงถามโต้ตอบกัน แต่คงได้รับคำตอบไม่เป็นที่พอใจ นายทหารผู้นั้นจึงโกรธมากยกมือขึ้นแล้วก็ใช้ฝ่ามือตบหน้าทั้งซ้ายและขวาอย่างรวดเร็วทั้งสองคน

รู้สึกว่าทหารของพระมหาจักรพรรดินั้นมีระเบียบวินัยดี แม้จะถูกตบจนเซไปเซมา แต่มือที่ยกขึ้นคำนับนั้นยังแข็งทื่อ ระวังตรงมิยอมให้ตกลง เมื่อลงโทษพลทหารพอสมควรแล้วก็ไล่ให้ออกไปจากที่นั่น หลังจากนั้นก็เดินตรงเข้าไปโค้งคำนับอย่างอ่อนน้อมต่อชายผู้นั้นเป็นการขอโทษผู้ต้องหาเป็นผู้บริสุทธิ์ ที่ถูกจับผิดตัวมา แล้วก็หันมาโค้งให้ผมฐานเป็นผู้ช่วยหาหลักฐานแสดงให้เห็นว่าชายผู้นั้นบริสุทธิ์ ผมเห็นชายผู้ต้องหาเข้าใจดีแกจ้องดูหน้าผมแล้วน้ำตาไหลออกมาด้วยความดีใจ ผมเห็นนายทหารญี่ปุ่นผู้นั้นหยิบธนบัตรจำนวนหนึ่งออกจากข้างในเป็นจำนวนเท่าใดผมไม่ทราบ ยื่นให้ชายผู้นั้นเป็นค่าทำขวัญและให้ผมแปลคำพูดให้ผู้นั้นฟังว่า เสียใจอย่างสุดซึ้งที่จับผิดตัวมา เขาต้องขอโทษใน

ความผิดพลาดครั้งนี้ ชายผู้นั้นเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ สิ่งแรกที่คิดถึงก็คือ แม่ ฉะนั้นเมื่อปล่อยเป็นอิสระก็รีบไปหาแม่ทันทีด้วยความดีใจ นี่เป็นเหตุการณ์ผ่านมาแล้วสิบกว่าปี บัดนี้ชายผู้นั้นได้พาพรรคพวกมาช่วยนำรถของผมขึ้นจากข้างทาง และพวกเขาทุกคนก็ไม่ยอมรับค่าสินจ้างใดๆ ทั้งสิ้น ผมจึงถามว่า "พวกคุณมีเหตุผลอะไรที่พลอยไม่รับค่าสินน้ำใจ" ชายเหล่านั้นมีคนหนึ่งตอบแทนว่า "พวกผมได้ฟังเรื่องราวของท่านจากปากคำของพี่ทิดมานานแล้ว ก็เกิดมีจิตใจเคารพท่าน โดยยังไม่เคยรู้จักท่านมาก่อน และพี่ทิดยกย่องพูดถึงคุณงามความดีเคารพบูชาท่านอยู่เสมอ พวกเรานับถือพี่ทิดมากเพราะเป็นคนมีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ พวกผมก็พากันติดนิสัยพี่ทิดไปด้วย และพลอยเคารพนับถือบูชาคุณงามความดี ทั้งที่ไม่เคยพบท่านเลย เมื่อครู่นี้พี่ทิดเขาก็เล่าให้พวกผมที่มาในรถให้ฟังว่า เขาได้พบท่านแล้ว แต่ไม่กล้าเข้าไปทักเพราะรู้สึกว่าท่านจะจำเขาไม่ได้ แต่ก็ได้พยายามแอบจดเบอร์รถของท่านไว้แล้ว เขาตั้งใจเมื่อไปถึงกรุงเทพฯ ก็จะไปสืบหาและจะไปกราบเท้าท่านที่บ้าน เมื่อรถผ่านมาเห็นท่านยืนอยู่ข้างถนน ก็สงสัยจึงนึกรู้ว่าต้องมีเหตุเกิดขึ้น เมื่อมองไปข้างทางเห็นรถท่านตกลงไป พวกผมจึงเต็มใจที่จะรับใช้ท่าน แม้จะลำบากกว่านี้สัก ๑๐ เท่า พวกผมก็เต็มใจ ทำเพื่อบูชาความดีของท่านโดยไม่หวังสินจ้างใดๆ ทั้งสิ้น" ผมได้ยินเช่นนั้นก็ตื้นตันใจ นึกอยู่ในใจว่าคนเรานี่ถ้าอยู่กับคนดีเห็นความดีก็พลอยเป็นคนดีไปด้วย ถ้าอยู่กับคนชั่วก็คงพลอยชั่วไปด้วย ผมจึงเรียกชายผู้นั้นมาแล้วขอโทษที่แต่แรกจำไม่ได้ เพราะเมื่อครั้งที่ผมเห็นในค่ายทหารญี่ปุ่นนั้นหัวยังโล้นผมยังไม่ยาวคิ้วยังไม่ขึ้นซึ่งหน้าตาจึงแปลกกับปัจจุบันนี้ เพราะผมก็ขึ้นคิ้วก็ดก เวลาก็ผ่านไปนานแล้วจึงจำเค้าหน้าไม่ได้ และต่อไปนี้คงจะจำได้แม่นยำเพราะได้ทำบุญคุณไว้ เป็นธรรมดาผู้ที่ได้ให้ความช่วยเหลือผู้อื่นให้พ้นทุกข์นั้น มิได้จดจำว่าช่วยเหลือใครบ้าง เพราะไม่มีความประสงค์สิ่งใดตอบแทน ส่วนผู้ที่ได้รับความช่วยเหลือในยามทุกข์ หากเป็นผู้ที่ดีมีจิตใจสูงย่อมจะไม่ลืมและนึกถึง และผมก็ได้เล่าให้ชายผู้นั้นฟังว่า ก่อนหน้าที่รถเขาจะมาช่วยนั้นได้มีรถงานผ่านมาคันหนึ่ง ผมได้ยืนโบกมือเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่รถคันนั้นก็ผ่านไปโดยไม่สนใจ กลับโบกมือไม่ทราบความหมายอย่างไร และชายผู้นั้นก็ใช้ความตริตรองแล้วพูดว่า "รถคันนั้นก็เป็นพวกเดียวกัน ออกมาก่อนหน้าผมเล็กน้อย ธรรมดาพวกเราเคยช่วยคนที่ต้องการให้เราช่วยเสมอ เพราะผมเคยได้บทเรียนจากท่านมาแล้ว และพยายามอบรมให้เพื่อนๆ เสมอว่า การช่วยเหลือเป็นการกุศลในทางทำดี แต่ผมสงสัย ทำไมเขาจึงไม่หยุดช่วยเหลือท่าน ขอให้ผมนึกดูก่อน อ้อ ! ผมนึกออกแล้วเขาได้รับคำสั่งทางนายงานให้รีบนำรถเข้ากรุงเทพฯ ด่วน และรีบให้ไปถึงก่อนหนึ่งทุ่ม เพราะฉะนั้นเขาจึงหยุดช่วยท่านไม่ได้ การโบกมือเขาคงหมายความว่าจะมีรถตามมาข้างหลังอีกคันหนึ่งที่ช่วยได้คือ

รถของผม เมื่อท่านทราบเช่นนี้แล้วก็คงทำให้ท่านหายข้องใจได้บ้าง" ผมบอกว่าผมเข้าใจดีแล้วไม่มีอะไรสงสัย และผมก็ไม่ลืมบอกตำบลบ้านที่อยู่ของผม และเชิญให้พวกเขาไปพบ บางทีผมอาจมีโอกาสตอบแทนบุญคุณของเขาได้บ้าง นี่ก็เป็นเรื่องน่าคิดเรื่องหนึ่ง

เรื่องของท่านผู้นี้ ข้าพเจ้าได้เขียนเพราะท่านเจ้าของเรื่องได้เล่าให้ฟังและก็ได้เรียบเรียงขึ้นใหม่ เพราะระยะเมื่อรถตกข้างถนนแล้วมีผู้มาช่วยนำรถขึ้นมาจากข้างถนนนั้นเป็นระยะสั้นเวลาน้อย การสนทนาเล่าเรื่องก็ไม่ได้ใจความนัก เพราะทุกคนกำลังเปียกทั้งฝน เปื้อนทั้งโคลน จึงต้องรีบกลับไปทำความสะอาดตัวตน เพราะอาจป่วยเป็นไข้หวัดได้ ข้าพเจ้าจึงได้เรียบเรียงตั้งแต่เริ่มต้นจนเกิดผลภายหลัง เพื่อได้ข้อความและเรื่องราวพอที่จะนำมาพิจารณาถึงเหตุผล ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดได้เสมอไม่ว่าสมัยใดเวลาใด หากท่านผู้ที่เคยเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เห็นว่าข้อความสำคัญตอนหนึ่งตอนใดยังขาดตกบกพร่อง ข้าพเจ้าผู้เขียนขอรับผิดแต่ผู้เดียวและโปรดได้ให้อภัยด้วย.

เกือบจะสาย

....

(กฎแห่งกรรม โดย ท.เลียงพิบูลย์)

แม่รักลูก ลูกก็รู้ ว่าแม่รัก
แต่ลูกมัก ดื้อดึง จึงเกือบสาย
แม่สั่งสอนในสิ่งดี มีมากมาย
ลูกทั้งหลาย ว่าแม่บ่น จนร่ำไร
แม่ผ่านโลก ร้อนหนาว มานานปี
ย่อมจะมี ประสบการณ์ มาขานไข
กว่าจะรู้ ว่าแม่รัก ลูกจริงใจ
แม่จากไกล เกือบจะสาย ได้แทนคุณ

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๔ ก่อนสิ้นปี มีหญิงสาวผู้หนึ่งอายุผ่านยี่สิบไปไม่นาน ได้มาหาข้าพเจ้า บอกว่ามีความเลื่อมใสศรัทธาในพระธรรมคำสอนของพุทธศาสนา อยากจะสละทางโลกเข้าบวชเป็นชี เพื่อศึกษาธรรมและจะไม่ยอมหันกลับเข้ามาทางโลกอีก แต่มีอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งยังไม่เป็นกรรมสิทธิ์เพราะผ่อนยังไม่ครบกำหนดสัญญา อยากจะให้ผู้อื่นรับช่วงต่อไป เพื่อจะถอนเงินจำนวนนี้มาใช้จ่ายในเวลาที่ศึกษาธรรม และสร้างเรือนพักเพื่อบำเพ็ญพรหมจรรย์ตลอดไปขอร้องให้ข้าพเจ้าช่วยเหลือในเรื่องนี้

ข้าพเจ้าพิจารณาดู เห็นว่าสุภาพสตรีผู้นี้มีอาชีพหน้าที่ การงานพอที่จะรุ่งเรืองต่อไป แต่เมื่อมีอายุยังน้อยเกิดเลื่อมใสในทางพระพุทธศาสนา ข้าพเจ้าก็โมทนาด้วย ทั้งเห็นว่าการช่วยเหลือแบบนี้ไม่หนักหนาอะไร คิดว่าพอจะช่วยได้ แต่ก็ไม่ได้รับปากว่าแน่นอน แต่จะพยายามช่วย เพราะทุกสิ่งอย่านึกว่าจะเป็นไปตามความนึกคิด ไม่มีอะไรแน่นอน เธอได้บอกเลขหมายโทรศัพท์เพื่อการติดต่อและที่ทำงาน ชื่อเสียงและที่อยู่

ก่อนสุภาพสตรีผู้นั้นจะลาจากไปก็หันมาบอกข้าพเจ้า หากไม่มีผู้ใดรับช่วงอิฉันก็จะสละเงินจำนวนนี้โดยปล่อยให้เขารับรู้เพราะดิฉันได้ยื่นใบลาขอลาออกจากงานในสิ้นเดือนนี้แล้ว และต้นเดือนหน้าก็ตกลงใจละทางโลกเข้าหาธรรมไปอยู่วัดแล้ว เงินทองก็ยังมีอยู่บ้าง เงินที่ผ่อนยังไม่ครบนึกว่าปล่อยไปตามเรื่อง

ข้าพเจ้าได้ฟังก็สงสารและเห็นความศรัทธาที่แรงกล้าสำหรับสุภาพสตรีที่อายุยังน้อย ทั้งจะยอมเสียสละเงินจำนวนหมื่น ๆ เช่นนี้ต้องมีจิตใจเด็ดเดี่ยวกล้าแข็งแน่วแน่

หลังจากสุภาพสตรีผู้นั้นลากลับไปแล้วข้าพเจ้าก็คิดดูว่ามีเพื่อนฝูงที่สามารถจะช่วยเหลือเรื่องนี้ได้ ก็รีบหมุนเลขโทรศัพท์ไปหาเพื่อนผู้หนึ่งอธิบายถึงความศรัทธาของสุภาพสตรีสาวผู้มีความเลื่อมใสในทางธรรม ตั้งสัตย์ว่าจะรักษาพรหมจรรย์ตลอด และสละตำแหน่งหน้าที่การงาน และอธิบายถึงการช่วยเหลือและพร้อมทั้งที่อยู่ สำนักงาน และโทรศัพท์

เพื่อนฟังข้าพเจ้าอธิบายจนเข้าใจแล้วก็พูดว่า “ตกลงปล่อยเป็นหน้าที่ของผมจะจัดการช่วยเหลือเพราะการช่วยผู้ศรัทธาเพื่อรักษาศีล ปฏิบัติด้วยจิตใจหนักแน่นแน่วแน่เช่นนี้ ผมยินดี” ต่อจากนั้นมายังไม่ทันสิ้นเดือน เพื่อนก็จัดการเรียบร้อย ข้าพเจ้าก็ปีติยินดีด้วยเพราะเหตุการณ์เป็นที่เรียบร้อยง่ายๆ เช่นนี้เธอก็ได้เงินก้อนเพื่อใช้จ่ายต่อไป บัดนี้ก็ได้เข้าวัดรักษาศีลแล้ว

ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงเหตุการณ์ก่อนหน้าประมาณสิบกว่าปี สำนักชีแห่งหนึ่ง รู้สึกว่าเป็นสำนักปฏิบัติมีระเบียบวินัยดี มิให้ชีในสำนักออกเพ่นพ่านนำฎีกาวัดไหนต่อวัดไหนต่างจังหวัดก็มีมาเที่ยวเดินเรี่ยไรชาวบ้าน อย่างที่เราท่านเคยเห็นมาแล้ว

ในสำนักชีมีแม่ชีสูงอายุผู้หนึ่งมีความเคร่ง ทราบแต่ว่าอดีตเป็นผู้มีอันจะกิน แต่ก็ไม่มีใครรู้รายละเอียดของแม่ชีผู้ที่ได้เข้ามาศึกษาธรรมจนเวลาล่วงเลยมาหลายปี
เหตุการณ์ประหลาดก็เผยขึ้น โดยมีหญิงผู้หนึ่งเป็นผู้เล่าประวัติชีวิตของตนเองได้โยงถึงแม่ชีผู้เป็นตัวอย่างควรแก่การจะได้รู้ ดังคำบอกเล่าของสุภาพสตรี ได้เล่าชีวิตแต่หลังว่าอิฉันมีชีวิตพอมีอันจะกิน อยู่สุขสบายอย่างอยู่ดีกินดี ความจริงอิฉันไม่ใช่เป็นคนจิตใจเหี้ยมโหดดุร้ายอะไรนัก แต่เป็นคนเจ้าอารมณ์ แม้จะผิดหรือถูก ก็ไม่อยากให้ใครมาว่ากล่าวตักเตือนสั่งสอน แม้แต่มารดาบังเกิดเกล้ามาจ้ำจี้สั่งสอนก็ไม่ชอบ ตัวเองเวลานั้นเอาแต่ใจ ไม่ได้คิดหาเหตุผลความหวังดีหวังร้าย อิฉันมักชอบคนยกยอยกย่องว่าดี ไม่ชอบให้ใครมาติเตียนเพราะถือว่าโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว รู้ดีรู้ชั่ว รู้ผิดรู้ถูก แม้แต่มารดาบังเกิดเกล้าจะมาว่ากล่าว สั่งสอนเหมือนกับอิฉันเป็นเด็กอมมือก็ไม่ชอบ เพราะถือตัวว่าโตพอที่จะช่วยตัวเองได้แล้ว แม่ได้พยายามสั่งสอนด้วยกล่าวคำอ่อนหวานมิได้ดุด่าหรือว่าอย่างใด แต่ดิฉันก็ไม่ชอบอยู่ดี เพราะขึ้นต้นว่าสั่งสอนแม้จะพูดดีอย่างใด ดิฉันก็ไม่ชอบ ครั้งหนึ่งอิฉันทำผิดและอิฉันรู้ตัวดีแต่อิฉันก็ไม่ยอมรับว่าตัวผิด และความผิดครั้งนั้นเป็นความผิดครั้งยิ่งใหญ่ก็คือ มีผู้ชายคนหนึ่งซึ่งดิฉันคิดว่าเราจะร่วมชีวิตกันในอนาคตด้วยความรักทำให้ตาบอด ดังคำโบราณได้กล่าวไว้คงไม่ผิด ดิฉันได้ปรนเปรอคนรักซึ่งยังไม่รู้จักหัวนอนปลายตีนกันดีพอ คุณแม่ตอนนั้นอดรนทนไม่ไหว ได้ตักเตือนถึงชีวิตลูกผู้หญิงไม่ควรที่จะทำอย่างนั้น ผู้ชายส่วนมากมีนิสัยไม่ค่อยดี ที่ดีก็มีแต่ไม่มาก ฉะนั้นควรจะเรียนรู้นิสัยใจคอความประพฤติเสียก่อนที่จะหลวมตัวลงไป

เวลานั้นดิฉันไม่เคยนำเอาคำตักเตือนของท่านมาคิดพิจารณาเลย หากเอามาคิดพิจารณาดูแล้วคงไม่ทุกข์ ลำบากทางใจเช่นนี้ อิฉันกลับเห็นว่าท่านนั้นขวางหูขวางตา คนแก่ขี้บ่นจู้จี้ อยากจะให้ท่านไปเสียให้พ้น วันนั้นอิฉันอารมณ์เสีย โต้ตอบท่านไปว่า "หนูเบื่อเหลือเกิน คุณแม่สอนหนูมาตั้งแต่เล็กจนโตป่านนี้ ไม่รู้จะสอนไปถึงไหนกัน เขาว่าคนแก่ขี้บ่นจู้จี้ ไม่รู้สิ้นไม่รู้จบ เมื่อไหร่จะหยุดสั่งสอนกันเสียที จะได้มีความสบายใจขึ้นบ้าง" เสียงคุณแม่พูดอย่างไม่ถือว่าอารมณ์ของอิฉันเสีย และพูดค่อย ๆ ว่า "ลูกจงฟังแม่ให้ดีนะ แม่ก็มีลูกคนเดียวทั้งยังเป็นผู้หญิงและกำพร้าพ่อ ทั้งยังมีทรัพย์สินพอจะเลี้ยงตัวได้ตลอดไป ฉะนั้น แม่จึงเป็นห่วง เห็นสิ่งใดที่ลูกทำไปไม่ดีแม่จึงห้าม ถ้าลูกคิดดูให้ดีก็จะเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่แม่ห้ามลูกนั้นด้วยความรักและหวังดีไม่เคยหวังร้าย แม่รักลูกเทียบเท่าชีวิต ไม่เคยหวังร้ายต่อลูก คนอื่นจะรักลูกมากเท่าไหร่ ก็ไม่เท่าความรักของแม่ที่มีต่อลูก" เมื่อได้ยินแต่ดิฉันไม่ได้ฟัง เกิดอารมณ์เสียขึ้นมาทันทีหมดความเกรงกลัว พูดเสียงดังว่า "พอทีแม่ หนูไม่อยากฟังแล้วถ้าหนูหนีได้ หนูจะหนีไปให้พ้นเสียงของแม่ หนูเบื่อฟังเต็มทีแล้วไม่รู้จะบ่นไม่รู้จะสอนกันไปถึงไหน แม่ควรจะรู้ว่าหนูโตแล้ว พอจะพึ่งตัวเองได้แล้ว พอทีเถิดหนูไม่อยากฟัง" คุณแม่ได้ยินอิฉันพูดเสียงดังเช่นนั้นก็หน้าสลดลง คงจะคิดน้อยใจว่าอิฉันนี้หัวดื้อ จึงพูดเสียงสั่นๆ ค่อยๆ คล้ายสะอื้นอยู่ในอกว่า "ลูกคงไม่รู้ว่าความรักและความหวังดีในหัวอกแม่มีมากเพียงใด วันหนึ่งลูกก็คงจะรู้สึกตัว เวลานั้นมันก็จะสายเกินแก้เสียแล้ว แม่คิดว่าได้พยายามทำหน้าที่ของแม่ดีที่สุดแล้ว แต่ลูกต่างหากที่ไม่ได้ทำหน้าที่ลูกดีพอที่จะรับความหวังดีของแม่ จิตใจของลูกนึกรังเกียจที่แม่คอยเป็นก้างขวางคออยู่ตลอดเวลา ลูกได้พยายามทำอะไรกระทบกระแทกว่าใส่หน้า แดกดัน แม่รู้ลูกไล่แม่ทางอ้อม แม่ก็คิดเหมือนกัน แม่อดทนอยู่เพราะเป็นห่วงลูกหากแม่ไม่ห่วงลูกของแม่แล้วแม่ก็จะเข้าวัดศึกษาธรรม ทำจิตใจให้สงบ เพื่อเป็นกุศลบารมีต่อไป" อิฉันได้ยินเช่นนั้นก็ได้โอกาสจึงพูดขึ้นว่า "ถ้าแม่เข้าวัดได้ หนูจะขออนุโมทนาสาธุด้วย บ้านนี้คงจะได้อยู่สงบเพราะไม่ได้ยินเสียงบ่นเสียงจู้จี้" อิฉันพูดอะไรไปตามอารมณ์ ไม่ได้คิดไม่ได้นึกว่าจะกระทบกระเทือนแม่ผู้บังเกิดเกล้าอย่างใด เวลานั้นอิฉันรับว่าเป็นคนใจร้ายอยากจะให้แม่ออกจากบ้านไปเสียให้พ้นเท่านั้น

แต่ต่อมาไม่นาน คุณแม่ก็ทนอารมณ์อิฉันไม่ไหวจัดการไปอยู่วัด แล้วไม่นานก็บวชชีจำศีลภาวนา ความรักทำให้ตาบอด ความเป็นอิสระของดิฉันที่ไม่มีคุณแม่มากีดขวาง ทำอะไรได้ตามชอบใจ ดิฉันปรนเปรอชายที่ดิฉันคิดว่าดี ชีวิตอิฉันยังอ่อนต่อโลกมาก ที่สุดอิฉันก็ต้องอุ้มท้องและคลอดลูกออกมาภายหลังเป็นผู้หญิง สามีที่ไม่ได้ตบแต่งก็คลายความรักเอาแต่เที่ยวเตร่ใช้เงินทองของอิฉันอย่างสบาย ที่สุดเธอก็แอบชอบผู้หญิงอื่น

อิฉันไม่รู้ แล้วก็ขอเงินอ้างว่าจะไปลงทุนโน่นลงทุนนี่ ดิฉันก็เชื่อจัดการให้ไปที่สุดก็ไปแต่งงานกับหญิงอื่นเห็นจะเป็นเพราะเบื่ออารมณ์ของอิฉันที่เข้ากันไม่ได้ แต่ก็ปอกลอกอิฉันไปไม่น้อย ทำให้อิฉันต้องเศร้ามากในชีวิตที่ผิดหวังในคู่ครอง

เมื่อลูกของอิฉันเติบโต อิฉันได้ทะนุถนอมและรักแกปานดวงใจสงสารและรักแกมากเท่าใดก็ยิ่งชังพ่อใจร้ายของแกมากเท่านั้นที่ทอดทิ้งมิได้หันหน้ามาหาลูกบ้างเลย

ต่อมาลูกดิฉันได้เกิดป่วยไข้ขึ้นมา อาการไข้ซึ่งความร้อนสูง อิฉันตกใจหาหมอมาดูแลรักษา คอยระวังอย่างใกล้ชิดไม่ยอมห่าง แม้แต่คนใช้ก็ไม่ไว้ใจ เห็นลูกซึ่งนอนไม่ได้สติ ไม่ร้อง อิฉันต้องร้องไห้เพราะความสงสารแก อิฉันรักแกจนเพ้อกลัวแกจะจากไป อิฉันเพ้อร้องไห้พูดกับแกทั้งที่แกไม่มีสติและยังไม่เดียงสาว่า “ลูกอย่าหนีแม่ไป หากแม่ไม่มีลูกแล้วแม่จะอยู่ไม่ได้ชีวิตของแม่เห็นจะต้องตามลูกไป” เมื่อหมอมาตรวจ ดิฉันต้องถามหมอทั้งน้ำตาว่า “คุณหมอขา ลูกดิฉันจะเป็นอันตรายไหมคะ คุณหมอต้องช่วยสุดกำลังนะคะ” หมอบอกว่า “ผมจะพยามจนสุดความสามารถ แต่เห็นจะต้องนำส่งโรงพยาบาลใกล้หมอหน่อยคงจะไม่เป็นอันตราย ทำใจดี ๆ ไว้เถิดครับคุณนาย” อิฉันพูดกับหมอทั้งน้ำตาว่า “โถ คุณหมอขา อิฉันขาดแกไม่ได้หรอกค่ะ แกเป็นดวงใจของอิฉัน ลูกแม่อายุเพียงสามขวบกว่าเท่านั้น กำลังน่ารักน่าชัง ช่างพูดเสียงแจ๋วๆ” อิฉันปล่อยโฮออกมาต่อหน้าหมอหมดความอายด้วยความรักลูก เพราะยิ่งนึกจะอดกลั้นอย่างใดก็ไม่ไหว นึกถึงลูกป่วยแล้วอิฉันสงสารแกใจจะขาด อิฉันทนไม่ไหวจริงๆ ถ้าหากแกมีอันเป็นไป ต้องจากไปแล้ว ดิฉันจะทนมีชีวิตต่อไปไม่ได้

ที่สุดลูกอิฉันก็เข้าอยู่โรงพยาบาล เมื่อลูกป่วย ดิฉันไม่เป็นอันกินอันนอน ทำอะไรไม่ถูก สติสตังไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวด้วยความรักลูก อิฉันต้องไปเฝ้าอยู่กับแกตลอดเวลาเมื่อแกได้สติพอจะพูดได้ ก็ได้ยินคำแรกที่แกพูดว่า “แม่จ๋า” ใจอิฉันพองขึ้นมาทันที รีบวิ่งไปกุมมือแกไว้แล้วพูดว่า “ลูกจ๋า...แม่อยู่นี่” เสียงเด็กไม่เดียงสาลืมตามองดูรอบห้องพลางถามว่า “แม่จ๋า หนูอยู่ไหนจ๊ะแม่” อิฉันบอกแกว่า “หนูไม่สบายจ้ะ อย่าพูดมากนะจ๊ะนอนๆ นะลูกนะ” ครู่เดียวแกก็หลับไป อิฉันดีใจที่แกได้ฟื้นจากไข้แล้ว อิฉันเพิ่งจะรู้ว่าความรักของแม่มีต่อลูกนั้นลึกซึ้งเพียงใด เพราะได้กับตัวอิฉันซึ่งมีต่อลูก เมื่อลูกหายป่วยอิฉันต้องนึกถึงความรักของแม่ที่มีต่ออิฉัน น้ำตาไหลออกมาอย่างไม่รู้ตัวปากก็รำพันว่า “แม่จ๋า ลูกผิดไปแล้ว ลูกตีค่าความรักของแม่ที่มีต่อลูกต่ำไป” แล้วก็หวนกลับนึกถึงเมื่ออิฉันเล็กๆ จำความได้เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วย แม่จะต้องมาคอยพะเน้าพะนออยู่เคียงข้างตลอดเวลา คอยเอาอกเอาใจจะกินอะไรต้องการอะไร แม่หามาให้ทุกอย่าง

เมื่อไข้หนัก แม่ต้องอดหลับอดนอนคอยดูแล คอยป้อนอาหารปลอบโยนด้วยคำหวานซึ่งอิฉัน ยังจำได้ว่า “หนูกินยานะจ๊ะ ทูนหัวของแม่ ถ้าลูกหายป่วยแม่จะพาหนูไปเที่ยว หนูต้องการของเล่นอะไรแม่จะหาให้ ชื่นใจของแม่ กินยานะจ๊ะ” เมื่อเวลาป้อนข้าวแม่ก็ต้องอ้อนวอนขอร้องให้กินพูดอย่างอ่อนหวาน “หนู กินข้าวนะจ๊ะ ลูกจะได้หายป่วยเร็ว ๆ จะได้แข็งแรง” พลางก็เอาช้อนตักข้าวอ่อนๆ หรือน้ำข้าวใส่เกลือเค็มๆ ป้อนใส่ปาก แต่เวลานั้นอิฉันยังเล็ก ยังไม่เดียงสาในกิริยาความหมายของแม่ ซึ่งมีความห่วงใย มีความรักลูกเพียงใด แม้ฉันจะเติบโตขึ้นจนมีบุตรแล้วก็ยังไม่รู้ซึ้งถึงความรักของแม่ที่มีต่อลูก แต่บัดนี้อิฉันนึกถึงและซาบซึ้งใจในชีวิตรักของแม่ที่มีต่อลูกแล้ว อิฉันคิดได้รู้สึกซึ้งถึงความรักของแม่ที่มีต่อลูกเมื่อตอนที่ลูกอิฉันป่วยในคราวนี้ ดิฉันได้ทุ่มเทความรักความอาลัยให้กับแกยิ่งกว่าชีวิตของตนเอง คุณแม่ของดิฉันคงรักอิฉันเช่นเดียวกับอิฉันรักลูก ยิ่งนึกถึงอกของแม่ อิฉันไม่สามารถจะอดกลั้นน้ำตาไว้ได้ ต้องร้องไห้สะอึกสะอื้นหลายครั้งหลายหนนึกถึงแล้วก็ร้องไห้รู้สึกเสียใจที่ตัวเองได้ทำกับแม่บังเกิดเกล้าดังที่แล้วๆ มาอย่างไม่น่าให้อภัย ขาดความเคารพ ความกตัญญูกตเวที ที่บุตรควรแก่การเคาพบูชา เมื่อนึกก็เห็นความผิดของตนหลายครั้งที่อิฉันต้องสะอื้นและรำพันขึ้นมาว่า “แม่จ๋า แม่ที่รักลูกยิ่งชีวิต แต่ลูกกลับสนองคุณแม่ด้วยการเสือกไสไล่ส่ง แม่ต้องจากบ้านไปอยู่วัด แม่ต้องระทมทุกข์เพราะลูกไม่รู้บุญคุณของแม่ คอยตักเตือนสั่งสอนลูก เมื่อลูกเห็นผิดเป็นชอบ ลูกเป็นคนอวดดีต่อไปนี้ลูกจะขอเคารพบูชาพระคุณของแม่อยู่เหนือหัว ถ้าลูกไม่ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเองแล้ว คิดว่าลูกยังตาบอด ไม่เห็นความรักอันลึกซึ้งฝังอยู่ในจิตใจของแม่มีต่อลูกมากเพียงใด บัดนี้ลูกรู้สึกตัวแล้ว” อิฉันสะอึกสะอื้นร้องไห้หาแม่เหมือนทารก หากเรื่องเช่นนี้ไม่โดนกับตัวใครยากจะเข้าใจลึกซึ้งได้ เมื่อลูกอิฉันหายดี กลับบ้านแล้ว ก็มีความร้อนใจมิได้อยู่ช้า ได้จัดการหาของที่แม่เคยชอบเคยกิน เคยใช้อย่างดี รีบเดินทางไปที่วัดสำนักชีอยากเห็นหน้าแม่ใจจะขาดแล้ว ดิฉันได้ตรงไปหาคุณแม่ ซึ่งได้บวชเป็นชีอยู่ในวัดนั้น เมื่อได้พบคุณแม่อยู่ในร่างแม่ชีผู้ทรงศีล นั่งอยู่ในสำนักที่พัก อิฉันได้ตรงเข้าไปก้มลงกราบเท้าคุณแม่ พลางพูดเสียงสั่นๆ ว่า “คุณแม่ขา ลูกรู้ตัวว่าลูกชั่ว ทำผิดมาก บัดนี้หนูได้รู้สึกตัวแล้ว” คุณแม่ในร่างแม่ชีผู้ทรงศีลเมื่อเห็นอิฉันเข้ากราบเท้าท่าน ก็ตกใจและคงสงสัยเพราะอิฉันไม่เคยปฏิบัติเช่นนี้มาก่อน แล้วพูดออกมาว่า “ลูกรักของแม่ ลูกมีเรื่องเดือดร้อนอะไรมากนักหรือต้องร้องไห้มาหาแม่เช่นนี้เหมือนคนทุกข์หนัก” เสียงของคุณแม่ยังนิ่มนวล อ่อนหวาน แสดงถึงยังมีความรักและเมตตาปรานีอิฉันเหมือนเช่นเดิม มิได้โกรธหรือรังเกียจที่อิฉันทอดทิ้งไม่ดูแลท่านมานาน ยิ่งทำให้ฉันนึกถึงพระคุณของท่านยิ่งขึ้น เมื่ออิฉันค่อยคลายความเศร้าโศกเสียใจที่เคยได้ปฏิบัติไม่ดีต่อคุณแม่มาแล้ว อิฉัน

จึงขอสมาลาโทษท่านที่ได้ทำกับท่านตลอดมาด้วยอารมณ์ ตลอดจนท่านต้องมาอยู่วัด และบัดนี้อิฉันได้รู้ถึงชีวิตของแม่ที่มีต่อลูกแล้ว และอิฉันจะไม่ยอมเห็นผิดต่อไปอีก คุณแม่ยิ้มอย่างอารมณ์ดี แล้วพูดว่า “แม่ย่อมให้อภัยให้ลูกเสมอ” อิฉันจะขอรับคุณแม่กลับไปอยู่บ้านและจะปฏิบัติท่านให้มีความสุขความสบายเท่าที่อิฉันสามารถจะทำได้ แต่คุณแม่ท่านยกมือขึ้นลูบศีรษะอิฉันอย่างเอ็นดู และพูดขึ้นอย่างเมตตาปรานีต่อลูกว่า “ลูกรักของแม่ ตามที่ลูกรู้สึกว่าทำผิดกลับใจใหม่ ก็นับว่าเป็นกุศลของลูกแล้ว แม่มีความยินดีด้วย ตามที่ลูกจะขอรับแม่ไปอยู่บ้านเพื่อปฏิบัติแม่ให้มีความสุข ด้วยความกตัญญูกตเวทีของลูกนั้น แม่ก็ดีใจ ขอบอกว่าแม่ดีใจจริง ๆ ที่รู้ว่าลูกกลับเนื้อกลับตัวได้ เรื่องในอดีตที่ผ่านไปแล้ว ลูกอย่าเอามาคิดเลยทำอะไรแก้ไขไม่ได้ เวลานั้นใจลูกยังเด็กอยู่ บัดนี้ลูกเป็นผู้ใหญ่พอตัวแล้วจงก้มหน้าเลี้ยงลูกให้การศึกษาอบรมศีลธรรม ให้แกเติบไปเบื้องหน้าจะได้เป็นพลเมืองดีของชาติ ปฏิบัติตนมีศีลธรรม ปฏิบัติดีในพระพุทธศาสนา สำหรับแม่เวลานี้ปฏิบัติตนอยู่ในศีลสมาธิปัญญา มีความสุขอยู่ด้วยความสงบเหมาะกับชีวิตบั้นปลายของแม่แล้ว ขอลูกอย่าได้ห่วงแม่เลย ความสงบทางจิตใจซึ่งอยู่ในขอบเขตของศีลธรรมเป็นความสุข ความสงบ สบายใจ ของแม่ในปัจจุบันนี้แล้ว” แม้อิฉันพยายามอ้อนวอนเท่าใด คุณแม่ก็คงไม่ยอมกลับมาอยู่บ้านอีก ฉะนั้นอิฉันจึงต้องตามใจและต่อมาถือโอกาสพาลูกไปเยี่ยมคุณยายของแกเดือนละหลายครั้ง หาของที่คุณแม่ชอบไปฝากท่าน แม้คุณแม่จะขอร้องอย่าซื้อหามาเลยสิ้นเปลืองเงินทองเปล่า ๆ ดิฉันก็ไม่ยอม เพราะนึกว่าชีวิตเรามีแม่บังเกิดกล้าได้คนเดียวเท่านั้น ส่วนลูกสาวอิฉันแกรักและเคารพคุณยายของแกมาก

นี่แหละค่ะชีวิตของอิฉันเมื่อรู้สึกตัวผิดและกลับใจก่อนที่จะสายเกินไป เวลานี้อิฉันได้ปฏิบัติท่านทุกสิ่งที่สามารถจะทำได้ แม้ท่านจะปฏิบัติธรรมอยู่ทั่วไปก็ดี คิดว่าคนจำนวนมากที่ยังไม่รู้ว่าความรักของแม่ที่มีต่อลูกลึกซึ้งเพียงใด ตอนมีลูกของตนเองเมื่อใดและรักลูกปานชีวิต ได้เจ็บป่วยหนักแทบจะเอาชีวิตไม่รอด เมื่อนั้นเราผู้เป็นแม่ก็รู้จักจิตใจว่า ความรักของแม่นั้นมีต่อลูกเพียงใด เราก็จะต้องคิดถึงตัวเราเมื่อเป็นลูก แม่จะรักเราเพียงใดก็จะรู้สึกซึ้งได้ในเวลานั้น การที่อิฉันได้นำเรื่องส่วนตัวในความรู้สึกมาเล่าให้ฟังนี้คิดว่าคงจะเกิดประโยชน์และคงจะมีมากท่านผู้เป็นแม่ที่มีความรักลูกจะต้องหวนไปนึกถึงแม่ ความรักเป็นห่วงไม่ผิดอะไรกับเรารักลูกห่วงลูกเช่นกัน หากว่าจะมีความดีในเรื่องนี้ดิฉันขออุทิศให้สัตว์โลกที่กำลังหลงทั้งหลาย จงได้รับกุศลอันนี้เพื่อส่งเสริมความรู้สึกให้ยกระดับสูงขึ้น มองเห็นแสงสว่างของชีวิตในทางดีต่อไป.

กรรมในอดีต

....

โดย ท. เลียงพิบูลย์

จากหนังสือกฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม ๔

เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๐ เราพร้อมด้วยผู้มีจิตศรัทธาทั้งหลาย ได้ช่วยกันนำเทียนพรรษาไปถวายที่โบสถ์วัดตะเคียนทอง จังหวัดนครนายก เราออกรถแต่เช้ามีผู้ที่ร่วมไปในงานวันนั้นประมาณสามสิบกว่าคน มีท่านที่ข้าพเจ้าเคารพนับถือจำนวนไม่น้อย เราได้ใช้เวลาเดินทางสนทนากันตลอดเวลา ในเช้าวันนั้นได้มีเพื่อนรุ่นพี่ที่ได้ถูกเคราะห์กรรมถูกไฟไหม้บ้าน ในคราวที่ไฟไหม้ฝั่งธนฯ ก่อนหน้าเราเดินทางไปถวายเทียนเข้าพรรษาวัดตะเคียนทองเพียงอาทิตย์เดียว

คุณพี่ผู้ชายนั้นใจเย็นคิดตก ไม่รู้สึกยินดียินร้ายที่ได้รับเคราะห์กรรมในครั้งนี้ ต้องเสียทรัพย์สินไปมากมาย คิดว่าเป็นผลแห่งกรรม ส่วนคุณพี่ผู้หญิงยังน้อยใจตัวเองว่าครอบครัวเขาไม่เคยทำบาปกรรมอะไรเลย ทำไมถึงได้รับเคราะห์กรรมหนักเช่นนี้ เราได้ทำแต่ความดี นับแต่เริ่มรับราชการตลอดมาด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ที่ดินก็เช่าที่วัดอยู่ไม่ได้มีทรัพย์สินเกินฐานะที่ได้รับราชการมาจนเกษียณอายุ เคยมีตำแหน่งที่คนเข้าใจว่าร่ำรวยมากมาย แต่เราทำงานตรงไปตรงมา จึงได้แต่สบายใจ เราทำงานด้วยจิตใจเป็นธรรม มีความสุจริตไม่เคยมีชื่อเสียงในทางไม่ดี มีประวัติขาวสะอาดเป็นที่ภูมิใจแม้ไม่ร่ำรวย ก็สร้างความสบายใจให้แก่ตนเอง

พวกเราต่างก็ช่วยกันชี้ให้เห็นกรรม เป็นของมีแน่นอนและย่อมได้ผลแตกต่างกันตามแต่กรรมนั้นจะเป็นอย่างไร แต่แล้วก็มีท่านผู้รู้ใจศรัทธาผู้หนึ่งได้เล่าเป็นนิทานคล้ายจะเป็นวรรณคดีจีน เมื่อข้าพเจ้าได้ยินได้ฟังก็รู้สึกว่าเป็นคติ แม้จะเป็นนิทานโบรมโบราณของจีนก็เป็นเรื่องที่น่าคิดน่ารู้ จึงได้ถ่ายทอดมาเล่าสู่กันฟังว่า

เมื่อครั้งโบราณ มีสามีภรรยาคู่หนึ่ง สามีเป็นคนใจบุญประกอบแต่การกุศล มีเงินเท่าใดก็สร้างแต่กุศล ภรรยาก็ห้ามว่าอย่าทำบุญมากมายนักเลย แต่ภรรยาห้ามเท่าใดก็ไม่ยอมฟังที่สุดก็ยากจนลง สามีจึงบอกภรรยาว่า “บัดนี้เราก็ยากจนลงแล้วไม่อยากให้เจ้าได้รับความลำบากกับเรา เพราะเจ้ายังสาวสวยยังมีความแข็งแรงพอที่จะทำงานให้เขาได้

เราจะนำเจ้าไปขายให้เป็นคนใช้เขาดีกว่าจะอยู่กับเรา เพื่อเจ้าจะได้อยู่ดีกินดีมีความสุขสบาย เจ้าอยู่กับเรานั้นไม่มีความสบาย มีแต่ความยากลำบากจนตาย ทั้งเราก็จะนำเงินที่ขายเจ้าไปทำบุญสร้างกุศล เพื่อเกิดใหม่เราจะได้มีความสุขสบายด้วยกัน”

ส่วนภรรยาเมื่อได้ยินสามีพูดเช่นนั้นก็ร้องไห้ไม่ยอมไปขายตัว จะยากจนก็จะยอมอยู่ด้วยกัน จนกว่าจะตายจากกัน สามีเห็นกิริยาและได้ยินเช่นนั้นก็สงสาร แต่ต้องทำเป็นโกรธตัดพ้อว่า “เจ้าเป็นภรรยาจะต้องเคารพและมีความกตัญญูต่อเราผู้เป็นสามี หากสามีประสงค์อย่างไรก็ต้องปฏิบัติตาม ไม่มีทางเลือกหรือคัดค้าน จึงจะเป็นภรรยาที่ดี เราขายเจ้าเมื่อได้เงินแล้ว เราก็มิได้ไปหาความสุขอย่างไร เราจะเอาเงินที่ได้ไปทำบุญต่อไป”

ภรรยาอ้อนวอนว่า “ท่านนี้จะนำข้าพเจ้าไปขายตกเป็นทาส ข้าพเจ้าก็จะไม่ว่าท่านจะยอมให้ท่านขาย แต่ขอให้ท่านนำเงินมาใช้บำรุงความสุขอย่านำไปทำบุญเลย บุญไม่เคยช่วยเราให้ได้ดีเลย” แต่สามีไม่ได้เชื่อฟังคำภรรยา เมื่อได้นำภรรยาไปขายให้เป็นคนรับใช้ของภรรยาท่านเศรษฐีผู้หนึ่ง ได้เงินมาจึงได้นำเงินมาทำบุญสร้างกุศลต่อไป โดยไม่ได้คิดถึงความสุขส่วนตัว

เวลานั้นร้อนไปถึงเทพเจ้าชั้นผู้ใหญ่ที่ดูแลทุกข์สุขในโลกมนุษย์ ต่างมองเห็นชายผู้นี้ตั้งหน้าประกอบกรรมทำดีตลอดมาได้ยากจนลง และต้องเอาภรรยาไปขายเป็นทาส เมื่อได้เงินมาก็นำมาทำบุญสร้างกุศล ต้องยากจนลงอีก จึงประชุมเทพเจ้าทั้งหลายเมื่อได้พูดถึงเหตุใด ชายผู้นี้มีใจบุญสร้างแต่กุศล ทำไมจึงได้รับความทุกข์ยากจนเช่นนี้ ทำไมเทพเจ้าผู้คอยช่วยเหลือมนุษย์ที่ประกอบกรรมคุณความดีไม่ช่วยให้ชายผู้นี้ได้รับความสุข เมื่อเข้าประชุมเทพเจ้าก็สั่งให้เปิดบัญชีดูกรรมใดจึงให้ชายผู้นี้ได้รับความทุกข์ยาก เมื่อเปิดบัญชีเทพยดาผู้น้อยผู้รักษาบัญชีจึงบอกว่า

“อันชายผู้นี้ชาติก่อนๆ สร้างกรรมไว้หนัก จะต้องใช้หนี้ถึงสามชาติจึงจะพ้นกรรมในชาตินี้ จะต้องตายเพราะความอดอยากยากจน และชาติต่อไปก็จะต้องถูกฟ้าผ่าตาย และต่ออีกชาติก็จะตายด้วยถูกเสือกัดตายจะต้องใช้หนี้กรรมอีกสามชาติ จึงจะพ้นทุกข์ยาก”

เทพเจ้าชั้นผู้ใหญ่ได้พิจารณาเห็นเป็นกรรมของชายผู้นี้หนัก ต้องใช้หนี้กรรมต่อไปถึงสามชาติจึงจะพ้นกรรม ทั้งมองเห็นว่าในชาตินี้ฝ่ายผู้นี้ก็ตั้งหน้าตั้งตาสร้างแต่กรรมดี มิได้

สนใจในความสุขส่วนตัว ต้องทนทุกข์ทรมานเมื่อมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ก็เกิดเมตตาสงสาร คิดว่าสมควรที่จะพิจารณาลงโทษให้เพื่อสนองในการสร้างกรรมดี ตลอดมา

ตกลงเทพเจ้าชั้นผู้ใหญ่ก็ประชุมตกลงกัน ให้กรรมที่จะต้องรับทุกข์ทรมานถึงสามชาตินั้นให้รวมมารับกรรมเพียงชาติเดียวในชาตินี้ ต่อไปก็ให้กรรมดีตามสนองตกลงพร้อมกันแล้วก็สั่งให้เทพเจ้าผู้ดูแลทุกข์สุขในโลกมนุษย์ จัดการไปตามเทวบัญชาที่ได้ตกลงกันตามความเห็นชอบของเทพเจ้าชั้นผู้ใหญ่

ชายผู้ได้ขายภรรยา ได้เงินมาก็นำไปสร้างกุศล ที่สุดก็ยากจนลงอดอยากลำบาก กำลังจะรอความตายอยู่ในป่านอกเมือง ทันใดนั้น ฝนตกใหญ่ ฟ้าก็ผ่าลงมาต้องตัวชายผู้เคราะห์ร้าย ซึ่งกำลังจะอดอาหารตายจนสลบ ทันใดนั้นมีเสือใหญ่ตัวหนึ่งโดดออกมากัดคอชายผู้นั้นจนขาดใจตาย แล้วก็หลบหนีเข้าป่าไป

ชาวบ้านได้เห็นชายผู้เคราะห์ร้ายนี้ไปนอนตายอยู่ในป่า ต่างก็โจษกันเป็นเรื่องใหญ่ ที่ชายผู้นี้ต้องรับกรรมสามต่อ คือ อดอยากอาหาร กำลังจะตายยังต้องฟ้าผ่าซ้ำอีก แต่แล้วยังไม่พอยังถูกเสือใหญ่มากัดที่คอนับว่าเป็นผู้ที่เคราะห์ร้ายที่สุด เมื่อเรื่องได้โจษจันรู้ไปถึงภรรยาของชายผู้เคราะห์ร้ายผู้นี้ เมื่อทราบข่าวสามีได้ตายลงอย่างทุกข์ทรมานก็มีความโศกเศร้าเสียใจ จัดแจงขออนุญาตนายผู้หญิง ซึ่งเป็นภรรยาเศรษฐีไปดูศพสามี

รำพันถึงชีวิตที่ได้รับความทุกข์ยาก เพราะไม่เชื่อคำตักเตือนว่า การทำบุญไม่ได้เกิดผลดีอะไรให้เกิดขึ้นเลย ได้แต่รับเคราะห์กรรมความลำบากตลอดเวลา ภรรยาจึงได้จัดการทำศพตามประเพณีก่อนที่จะนำศพใส่โลงนำไปฝังนั้น หญิงผู้เป็นภรรยาได้กัดนิ้วชี้ของตัวเองจนเลือดไหล เอานิ้วเขียนเป็นหนังสือไว้ที่หน้าผากศพชายผู้เคราะห์ร้ายสามคำ มีใจความว่า “บุญไม่ช่วย” แล้วนำเอาศพไปฝังตามประเพณี

ต่อมาพระเจ้าแผ่นดินได้เกิดทารก ซึ่งเป็นรัชทายาทกับพระมเหสี เด็กที่คลอดออกมานั้นเป็นชาย บนหน้าผากมีตัวอักษรอยู่สามคำว่า “บุญไม่ช่วย” นับแต่ทารกได้คลอดออกมาก็เอาแต่ร้องไห้ตลอดเวลา ไม่มีใครสามารถจะทำให้ทารกหยุดร้องไห้ได้ ทำให้พระเจ้าแผ่นดินมีความร้อนพระทัยมาก จึงปิดประกาศและตีฆ้องร้องเป่าไปตามที่ต่างๆ ว่า ถ้า

ใครสามารถจะทำให้ทารกหยุดร้องไห้ได้ จะขออะไรให้ทุกอย่างไม่ขัดข้อง ทั้งบอกลักษณะทารกมีตัวอักษรสามคำอยู่ที่หน้าผากด้วย

หญิงผู้เป็นภรรยาเก่าของชายผู้เคราะห์ร้าย เมื่อได้ทราบเรื่องการเป่าร้องและประกาศหาผู้รู้จะทำให้รัชทายาทที่จะหยุดร้องไห้ และลักษณะของทารกที่จะเป็นเจ้าชายผู้สูงศักดิ์ต่อไป มีตัวอักษรบนหน้าผาก ก็นึกรู้ว่าสามีของตนได้มาเกิดจะเป็นผู้สูงศักดิ์ต่อไป ก็รับอาสาว่าเป็นผู้สามารถจะจัดการให้ทารกผู้สูงศักดิ์นั้นหายจากโรคร้องไห้ ไม่หยุดได้ พระเจ้าแผ่นดินและพระมเหสีทรงมีความยินดีที่มีคนรับอาสาเช่นนั้น จึงได้นำทารกซึ่งกำลังร้องไห้มาให้หญิงผู้เป็นภรรยาเก่าของชายเคราะห์ร้ายผู้นั้นรักษา

ทันใดนั้น เมื่อเห็นตัวอักษรบนหน้าผาก ก็แน่ใจว่าสามีของนางได้มาเกิดเป็นเจ้าชายผู้สูงศักดิ์แล้ว จึงอธิษฐานแล้วเอามือลูบตัวหนังสือที่หน้าผากเจ้าชายทารก พลางพูดว่า “บัดนี้บุญได้สนองท่านแล้ว หนังสือสามตัวนี้ไม่จำเป็นที่จะอยู่ต่อไป” เมื่อมือลูบไปถูกตัวหนังสือก็หายไปสิ้นจากหน้าผาก ทันใดนั้นเจ้าชายทารกก็หยุดร้องไห้ทันที

พระเจ้าแผ่นดินและพระมเหสีดีพระทัยมาก ได้รับสั่งกับหญิงผู้รักษาทารกให้หยุดร้องและทำให้ตัวหนังสือที่หน้าผากที่น่าเกลียดหายไปว่า เจ้าต้องการสิ่งใด เราจะประทานให้ทุกอย่าง หญิงผู้นั้นก็กราบทูลกับพระเจ้าแผ่นดินและพระมเหสีว่าจะไม่ขออะไร ขอเพียงได้เป็นพระพี่เลี้ยงได้อยู่ใกล้ชิดกับเจ้าชายตลอดไปก็เป็นที่พอใจ แล้ว

พระเจ้าแผ่นดินดีพระทัยทรงอนุญาตให้ตามคำขอ และทรงแต่งตั้งให้เป็นพระพี่เลี้ยงผู้สูงศักดิ์และพระราชทานแก้วแหวนเงินทอง ข้าทาสหญิงชายบ้านเรือนที่ดินมากมาย เป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าแผ่นดินและพระมเหสี มีอำนาจเข้าเฝ้าได้ทุกเวลา ทั้งเจ้าชายผู้สูงศักดิ์และนางพระพี่เลี้ยงก็ได้รับความสุขด้วยกันตลอดมา นิทานเรื่องนี้แฝงไว้ด้วยคติธรรมเป็นเรื่องน่าคิด อาจจะแก้ปัญหาของผู้ที่เคยบ่นทำดีไม่ได้ดีบ้างไม่มากก็น้อย

ข้าพเจ้าอดคิดไม่ได้ว่า เรื่องนี้แม้จะเป็นนิทานโบราณ แต่ข้าพเจ้าก็เคยมีเรื่องจริงเกิดขึ้นแล้วในเมืองไทยเกี่ยวกับตายแล้วเกิด คือ เมื่อสมัยข้าพเจ้าอยู่ในวัยเด็ก มีสามีภรรยาคู่หนึ่งอยู่กันมาด้วยความสงบสุข ต่อมาภรรยาตั้งท้องเมื่อครบกำหนดก็คลอดลูกออกมาเป็นผู้ชาย สองสามีภรรยาได้พยายามเลี้ยงดูลูกของตนอย่างดี แต่พออายุได้เพียง ๓ เดือน

ก็ตาย เป็นที่เศร้าโศกของสามีภรรยายิ่งนัก ต่อมาภรรยาก็ตั้งท้องอีก พอครบกำหนดก็คลอดออกมาเป็นชาย และอยู่ได้เพียง ๓ เดือนก็ตาย ต่อมาก็ตั้งท้องเช่นเดียวกัน และอยู่ได้ ๓ เดือนก็ตาย

ฝ่ายสามีรู้สึกโกรธแค้นมากที่มาหลอกให้ท้องแล้ว ให้เลี้ยงเพียง ๓ เดือน พอเด็กคนที่ ๓ ก่อนจะใส่หม้อไปฝัง จึงเอาสันมีดโต้สับตรงหัวแม่มือซ้ายให้แบนเป็นเครื่องหมายว่า มันจะเกิดอีกไหมมันจะเป็นคนเก่ามาเกิดหรือไม่ และต่อมาภรรยาก็ตั้งท้องอีกเมื่อครบกำหนดก็คลอดออกมาเป็นชาย แต่หัวแม่มือซ้ายนั้นแบนเหมือนสันมีดทุบ ได้เติบโตขึ้นมาอย่างแข็งแรงมีสุขภาพดี พวกเด็กรุ่นเดียวกันในสมัยนั้นเรียกเด็กคนนี้ว่า “อ้ายแบน” จะมีชื่อจริงอะไรจำไม่ได้ เข้าใจว่าปัจจุบันนี้ยังคงมีชีวิตอยู่ นี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วเมื่อสมัยข้าพเจ้ายังเด็กๆ

วันนั้น เราได้รับความสนุกสนานได้แลกเปลี่ยนการสนทนากันตลอดเวลา แม้ฝนจะเทลงมาบ้างก็ไม่เป็นอุปสรรคในการร่วมบุญกุศลถวายเทียนเข้าพรรษาในวัน นั้น เรากลับถึงบ้านด้วยความสบายใจ ด้วยความอนุเคราะห์จากท่านผู้ที่ข้าพเจ้านับถือและเป็นผู้เล่านิทานที่เกิด ประโยชน์ทางใจ และท่านผู้นี้กับท่านที่เคยสร้างวิหารหลวงพ่อสุริยะมุนี ที่หน้าสถานีรถไฟ จ.พระนครศรีอยุธยาเป็นคนคนเดียวกัน.

.

เวรกรรม

โดย ท.เลียงพิบูลย์

....

จากหนังสือกฎแห่งกรรม
ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม ๑

หลังจากพิธีพระราชทานน้ำสังข์แก่คู่บ่าวสาวจากองค์พระประมุขของชาติไทย ในงานสมรสที่มีเกียรติสูงผู้หนึ่ง ในเดือนพฤศจิกายน เวลาย่ำค่ำวันนั้น เจ้าภาพได้เชิญผู้ที่เคารพรักคุ้นเคย และผู้มีเกียรติมาประสาทพรแก่คู่บ่าวสาว โดยจัดห้องโถงใหญ่ในโรงแรมมีชื่อแห่งหนึ่งไว้รับรอง

เจ้าภาพผู้เป็นญาติของคู่บ่าวสาว และตัวบ่าวสาวก็เป็นผู้มีชื่อเสียงกว้างขวางในสังคม เป็นผู้ที่รู้จักทั้งชาวต่างประเทศและข้าราชการ พ่อค้าทุกสาขาทั่วไป เมื่อได้เวลาคืนนั้น ผู้มีเกียรติผู้ใหญ่พร้อมทั้งญาติมิตรสหายของเจ้าภาพและคู่บ่าวสาว ที่รับเชิญมากมายทั้งหญิงชายผู้ลงนามอวยพรให้บ่าวสาว ห้องรับรองกว้างใหญ่โตในโรงแรมก็อัดแอ ไปด้วยผู้มีเกียรติทยอยกันเข้ามาไม่ขาดสาย บรรยากาศเป็นกันเอง

แขกที่คุ้นเคยกันมาก่อนเมื่อพบก็ได้ทักทายปราศรัยดีใจ ได้สนทนากันอย่างสนุกสนาน ยืนเป็นกลุ่มเป็นหมู่ ส่วนพวกสุภาพสตรีก็ได้นั่งสนทนากันตามสะดวกสบาย หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส เมื่อได้พบปะเพื่อนฝูงที่สนิทสนมที่รักใคร่ถูกอกถูกใจ เพราะการเลี้ยงคืนนั้นเป็นงานค็อกเทลปาร์ตี้

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปในงานคืนนั้น ได้พบเพื่อนเก่าแก่หลายท่าน บางท่านไม่ได้พบหน้ากันมานับยี่สิบสามสิบปี บางท่านจำไม่ได้ เราต้องจ้องดูกันอย่างสงสัย เพื่อให้แน่ใจก่อนที่จะทักทายปราศรัยว่าไม่ผิดตัว เหตุเพราะสังขารร่างกายต่างก็เปลี่ยนแปลงร่วงโรยไปตามอายุ เวลา วัน เดือน ปีที่ล่วงไป เมื่อได้ทราบว่าไม่ผิดตัว เราต่างก็ดีอกดีใจ หัวเราะขำธรรมชาติที่ได้เปลี่ยนแปลงรูปร่าง เกือบจำกันไม่ได้เนื่องจากไม่ได้พบกันนาน เราจึงมีเรื่องพูดกันมาก เราจึงสนทนาถึงความหลังต่างก็ถามถึงเรื่องเก่าแก่เมื่อยังอยู่ในวัยสนุกสนาน หัวหกก้นขวิด และถามถึงคนโน้นคนนี้ที่เคยสนุกด้วยกันมา ก็ได้ทราบว่า

หลายคนได้ล่วงลับไปตามอายุขัย ตามธรรมชาติกำหนดไว้ในกรรมลิขิตในโลกมนุษย์นี้มีสิ่งแน่นอนก็คือความตาย ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ใหญ่น้อยจะต้องตายทั้งสิ้น ผิดกันแต่ว่าจะเร็วหรือช้าเท่านั้น

คืนนั้น ข้าพเจ้าได้ถูกแนะนำให้รู้จักมากท่านด้วยกัน บางท่านก็จำชื่อไม่ได้และที่จำได้แม่นยำผู้หนึ่งในคืนนั้น ก็เพราะได้ยืนสนทนากันนานกว่าผู้อื่น และเป็นผู้หาเรื่องมาคุยกับข้าพเจ้าอย่างสนุกสนาน มีทั้งขบขันและเรื่องเศร้า เหมาะสมที่จะนำมาเขียนนำมาเล่าให้ท่านที่สนใจได้มีโอกาสได้รู้ได้ฟังบ้าง ท่านผู้นั้นมีอายุประมาณ ๓๕ ไม่เกิน ๔๐ เมื่อได้พบรู้จักกันแล้ว ก็รู้สึกสนิทสนมกันรวดเร็ว ข้าพเจ้าชอบนิสัยตรงไปตรงมา แม้จะอ่อนอายุกว่าข้าพเจ้า แต่เราก็เข้ากันได้ดีเหมือนคุ้นเคยกันมาแรมปี ตอนหนึ่งสหายใหม่ของข้าพเจ้าพูดขึ้นว่า “คืนนี้ผมมีความดีใจมากที่ได้รู้จักคุณอา”

ข้าพเจ้ากล่าวขอบคุณ และข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกัน แล้วท่านผู้นั้นก็กล่าวต่อไป “ผมเชื่อกฎแห่งกรรม ที่คุณอาเขียน เหมาะกับคนทุกชั้นทุกยุคสมัย ถ้าได้อ่านแล้วพิจารณาดู ก็จะเห็นจริงที่คนเกิดมาเพราะกรรมหนุนนำ ใครจะทำอะไร จะเป็นบุญหรือบาปก็จะเกิดผลกรรมดีกรรมชั่วติดตามสนองไม่ช้าก็เร็ว นี่เป็นความจริงครับ ผมเชื่อ”

ข้าพเจ้าได้ฟังก็มีความรู้สึกยินดีว่า ท่านผู้นี้สนใจ เข้าใจในเรื่องกรรม ย่อมจะมีจิตใจเป็นกุศล อยู่ในขอบเขตของศีลธรรมจึงสนับสนุนความจริงใจว่า

“ผมรู้สึกมีความยินดีที่คุณเข้าใจ เรื่องกฎแห่งกรรมดี เชื่อว่าใครทำดีทำชั่วย่อมจะมีกรรมนั้นตามสนอง และเชื่อว่ามนุษย์ตายแล้วก็กลับมาเกิดตามกรรมลิขิต หากใครไม่เชื่อกรรมลิขิต ไม่เชื่อกฎแห่งกรรม ไม่เชื่อทำดีจะได้ดี ทำชั่วจะได้ชั่วและไม่เชื่อว่ามนุษย์เราตายแล้วจะต้องมาเกิดใหม่ มาใช้กรรมที่ตนทำไว้ตามกรรมลิขิต ไม่เชื่อหลักการปฏิบัติทางพุทธศาสนาสามารถจะดับทุกข์ให้หลุดพ้นจากการเวียน ว่ายตายเกิด ไม่ต้องกลับมาเกิดอีก ผู้ที่ไม่เชื่อนั้นจะเป็นผู้ที่ไม่ต้องพูดถึงศาสนาต่อไป ตามที่ท่านผู้ทรงความรู้ได้เคยกล่าวไว้”

ท่านผู้นั้นนิ่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดขึ้นว่า “ผมว่าพวกที่รู้สึกอย่างคุณอาว่านั้น คงเป็นคนบาปหนามากจนพระโปรดไม่ถึง เพราะตามืดบอด มองไม่เห็นแสงสว่างของธรรม”

ข้าพเจ้าพยักหน้าแล้วพูดว่า “คงจะเป็นอย่างคุณและผมเข้าใจ และผู้มีจิตใจเป็นปกติทั่วไป ก็คงจะเข้าใจเช่นเดียวกันกับเรา นอกจากผู้ที่มีจิตใจผิดปกติเท่านั้น ที่จะมองเห็นตรงกันข้ามเห็นผิดเป็นชอบ” ท่านผู้นั้นหัวเราะ แล้วพูดว่า

“กฎแห่งกรรมที่คุณอาเขียน เป็นที่สนใจของผู้ที่ได้อ่านทุกคน ในบ้านผมติดตามอ่านหนังสือของคุณอาทุกคน ตลอดทั้งเด็กๆ ที่อ่านหนังสือออก อ่านแล้วก็เอาไปเล่าให้เพื่อนเด็กๆ ฟังจึงเป็นที่สนใจของเด็กที่ได้รู้ได้อ่าน”

เมื่อพูดแล้วก็นิ่งครู่หนึ่ง แล้วเว้นระยะ เราก็ดื่มน้ำมะเขือเทศแทนสุรา เพราะเราต่างก็ไม่นิยมดื่มสุราด้วยกัน และเลือกกินของว่างเท่าที่เขาจัดไว้สำหรับต้อนรับแขก เมื่อนิ่งไปครู่ใหญ่ ท่านผู้นั้นจึงเริ่มเอ่ยขึ้นว่า

“ผมอยากจะเล่าให้คุณอาฟังสักเรื่องหนึ่ง คิดว่าเรื่องนี้คงเข้าหลักกฎแห่งกรรม และเป็นเรื่องที่ผมได้ประสบเหตุการณ์มาด้วยตนเอง เป็นเรื่องทั้งน่าขำและเศร้ามาก คิดว่าคุณอาคงไม่รังเกียจ”

ข้าพเจ้าตอบว่า “อย่าใช้คำว่ารังเกียจเลย ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในขอบเขตของกฎแห่งกรรมหรือกรรมลิขิตทั้งนั้น ฉะนั้นผมจึงยินดีฟังทุกเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว”

ท่านผู้นั้นยิ้มแล้วพูดขึ้นว่า “ขอบคุณครับ ที่กรุณายอมเสียเวลาฟังผมเล่า” แล้วเล่าให้ฟังว่า...

วันหนึ่งผมได้เข้าไปในร้านขายเครื่องดื่มอยู่ริมถนนใหญ่ เป็นสถานที่นัดพบกับเพื่อน เห็นนาฬิกายังมีเวลาอีกนานกว่าเพื่อนจะมาตามเวลานัด ผมจึงสั่งเครื่องดื่มพร้อมทั้งขนมมานั่งกินรอเวลา และกางหนังสือพิมพ์ออกอ่าน ไม่สนใจต่อสิ่งใด มองดูในหนังสือพิมพ์รายวัน มีข่าวรถคว่ำ รถชนคนตายคนขับหนีไม่เว้นแต่ละวัน จนถือเป็นข่าวธรรมดาไม่ตื่นเต้นเหมือนข่าวนานๆ ครั้ง

ในร้านนั้นก่อนที่ผมจะเข้าไป มีคนขับรถแท็กซี่กับหญิงอีกผู้หนึ่ง เข้าใจว่าเป็นภรรยา และมีเด็กชายอายุไม่เกินสองขวบกำลังซนนั่งกินกาแฟอยู่ด้วยกัน การที่ผมรู้ว่าเป็นคนขับรถแท็กซี่ ก็เพราะเห็นหมวกแก็ปวางไว้บนโต๊ะ และอกเสื้อมีป้ายติดเป็นเลขเครื่องหมาย

ชายคนขับแท็กซี่คนนั้นคุยเสียงดังและท่าทางวางโต เพราะไม่ประหยัดคำพูด และไม่มีความเกรงใจใครจะรำคาญหรือไม่ คล้ายจะอวดความยิ่งใหญ่ในทางนักเลง แต่แล้วก็มีเด็กหนุ่มวัยรุ่นแต่งตัวแบบผู้ใหญ่ เห็นแล้วรีบห้ามลูกหลานไม่ให้เอาเยี่ยงอย่าง แต่หนุ่มวัยรุ่นคิดว่าโก้เก๋ในสายตาคนอื่น เดินเข้ามาในร้านเครื่องดื่มสองคน ได้เข้าไปนั่งร่วมโต๊ะกับคนขับรถแท็กซี่ชายหนุ่มคนนี้ได้พูดถึงข่าว อุบัติเหตุบนท้องถนนหลวง แต่ผมก็สะดุ้งเมื่อได้ยินคนขับรถพูดกับชายหนุ่มวัยรุ่นกางเกงขาลีบว่า “กูอยากจะชนอ้ายพวกห่าคนข้ามถนนเดินอ้อยอิ่งให้มันตายโหงตายห่าให้หมด กูเกลียดมันจริงๆ” เสียงเด็กวัยรุ่นคนหนึ่งกล่าวว่า “ก็เขาเดินข้ามถนนตามทางม้าลายล่ะลูกพี่ ไปชนเขาก็ต้องมีความผิดซิ”

เสียงคนขับรถแท็กซี่หัวเราะพูดขึ้นคล้ายกับว่า ผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่ในที่นั้นว่า “เฮ้ย มือชั้นกูแล้วลองทำอะไร ไม่มีใครจับกูได้หรอกวะ” พูดแล้วก็หัวเราะ หญิงผู้เป็นเมียก็พลอยหัวเราะชื่นชมยินดีว่าผัวเป็นคนจริงคนเก่ง ส่วนเด็กเข้าใจว่าเป็นลูกชายอายุไม่เกินสองขวบก็วิ่งเข้าออกภายในร้าน เครื่องดื่มด้วยความซุกซนไม่เดียงสา ผู้เป็นแม่คอยเรียกและวิ่งไล่จับ และคอยดุด่าไม่หยุดปากอยู่เสมอ นั่งไม่เป็นสุข

แต่แล้วเสียงเด็กหนุ่มวัยรุ่นอีกผู้หนึ่งพูดขึ้นว่า “มึงไม่รู้หรือ ลูกพี่เคยขับรถชนเด็กตายมาแล้วไม่มีเรื่อง เพราะหนีรอดไปได้”

คนขับรถตกใจร้องด่าไปว่า “อ้ายห่า มึงเอาอะไรมาพูด ปิดปากโสโครกของมึงเสียบ้าง ปากมีหูประตูมีช่อง”

เสียงเด็กหนุ่มยังไม่ยอมหยุด พูดต่อไปว่า “เรื่องมันนานตั้งปีมาแล้ว ไม่มีหลักฐานอะไรมายืนยันความผิดของลูกพี่ แล้วจะต้องกลัวทำไม ถึงรู้ก็ทำอะไรไม่ได้”

เสียงคนขับรถพูดอย่างไม่พอใจว่า “พอทีอ้ายห่า ถึงอย่างไรมึงก็ไม่ควรเอามาพูดในที่นี้อ้ายนี่จะนำเอาความฉิบหายมาให้กู”

แต่แล้วการโต้ตอบก็สงบลง เด็กหนุ่มทั้งสองก็ออกจากร้านไป เสียงเมียของคนขับรถแท็กซี่พูดว่ากับผัวว่า "พี่ก็มีเรื่องอะไรชอบพูดชอบอวดกับอ้ายพวกปากสว่างดีนัก ระวังเถิด ปลาหมอจะตายเพราะปาก อ้ายพวกนี้จะไว้ใจมันได้หรือ"

เสียงผัวตอบว่า "เออ อ้ายพวกนี้บางเวลากูก็ใช้มันทำประโยชน์ได้เหมือนกัน แต่มันปากสว่างหน่อย ก็ต้องคอยระวัง ถ้ากูห้ามมันไม่เชื่อ กูจะทำโทษเล่นงานมันสะบักสะบอม พักเดียวมันก็กลัวลาน"

เสียงเมียพูดว่า "ระวังนะพี่ ตีงูพิษ ระวังมันจะแว้งมากัดเอา"

ผมนั่งเอาหนังสือพิมพ์บังหน้า ชำเลืองดูสองผัวเมียสนทนากัน หลังจากเด็กวัยหนุ่มออกจากร้านเครื่องดื่มไปแล้ว ทันใดนั้นทางนอกร้านขายเครื่องดื่ม มีผู้วิ่งผ่านหน้าร้านอย่างเกรียวกราวผิดปกติ มีเสียงโจษกันว่า รถชนคนกลางถนนทางม้าลาย เสียงภรรยาเรียกลูกมากอดไว้แน่น พลางพูดกับผัวว่า "พี่รถยนต์ชนคนอีกแล้ว ไม่ไปดูหรือ"

เสียงผัวพูดอย่างดุๆ ว่า "ช่างหัวมัน ให้มันชนกันตายโหงตายห่ายิ่งดี ขืนไปดู ประเดี๋ยวจะต้องพามันขึ้นรถกูไปโรงพยาบาลฟรี ไม่รู้จะไปเอาเงินกับใคร"

ผมเองก็ไม่สนใจในเรื่องรถชนคน เพราะมันจะกลายเป็นเรื่องธรรมดาที่เคยมีข่าวบ่อยๆ อยู่แล้ว จึงนั่งคอยเพื่อนอยู่ในร้านไม่ตื่นเต้น ฟังสามีภรรยานั่งคุยกันโดยทำเป็นอ่านหนังสือพิมพ์ไม่สนใจในเรื่องอื่น ไม่ช้าในร้านเครื่องดื่มก็มีโต๊ะสองผัวเมียกับลูกเล็กและคนชงกาแฟอีกคนหนึ่ง เท่านั้น นอกนั้นเขาวิ่งออกไปดูรถชนคนกันหมด

เสียงเขาถามกันหน้าร้านขายเครื่องดื่ม ได้ยินเข้ามาข้างในว่า "ตายไหม ผู้หญิงหรือผู้ชาย"

เสียงผู้ไปดูกลับมาบอกว่า "ยังไม่ตาย ถ้าอาการสาหัสยังสลบ ยังมีลมหายใจไม่รู้สึกตัว เป็นเด็กผู้หญิง โน่นแน่เขากำลังอุ้มหารถไปส่งโรงพยาบาล"

แล้วมีพลเมืองดีคนหนึ่งกดแตรรถแท็กซี่ที่จอดอยู่หน้าร้าน เสียงผัวบ่นว่า “กูละซิ กูจะต้องส่งมันไปโรงพยาบาล” เสียงเมียอ้อนวอน “โธ่พี่ไปส่งเขาหน่อยเถิดน่า นึกว่าเอาบุญ”

ผัวทำท่าทางลุกขึ้นอย่างเสียไม่ได้ แล้วบอกคนชงกาแฟว่า “เฮ้ย อ้ายโกค่ากาแฟคิดไว้ก่อนนะ แล้วกูจะนำมาเฉ่ง”

พูดแล้วก็ลุกเดินออกไปหน้าร้านเมียอุ้มลูกเดินตาม ผมก็เกิดสนใจเดินตามออกมาดูว่าคนขับรถแท็กซี่จะแสดงอาการอย่างไร แต่แล้วก็เห็นหน้าเพื่อนที่ผมนัดพบกำลังช้อนร่างของเด็กหญิงอายุราว ๗-๘ ขวบ ด้วยสองแขนแนบไว้กับอก มือเท้าของเด็กหญิงห้อยตกแกว่งไปตามจังหวะเดินของผู้อุ้ม ยังมีลมหายใจแต่ไม่รู้สึกตัว เลือดออกจากปากจมูกเลือดเปื้อนเสื้อเชิ้ตขาวตรงหน้าอกของผู้อุ้ม เพื่อได้แสดงถึงมนุษยธรรมโดยไม่มีความรังเกียจ ภาพของเด็กหญิงหมดสติอยู่ในอ้อมแขนของเพื่อนผม ทำให้คนขับแท็กซี่สองผัวเมียอ้าปากค้างตะลึง เสียงเมียร้องไห้โฮปากก็พูดออกมาว่า

“โธ่ อีหนูลูกของแม่ ลูกของแม่ไม่น่าเลย จะมาถูกรถชน ใช้ให้ไปซื้อขนมครกกับถั่วมาให้น้องกินจนลืมลูก แม่สั่งแล้วไม่ให้ลูกข้ามถนน โถ เขาโจษกันแม่ก็ไม่นึกว่าเป็นลูก”

รำพันแล้วก็ร้องไห้ ส่วนคนขับรถแท็กซี่ผู้ผัวตกใจจนหน้าซีด แล้วก็โกรธขบกรามแน่นคำรามแสดงสีหน้าใส่เพื่อนผมที่กำลังอุ้มเด็กอยู่ในมือ แกร้องตวาดเสียงดังตาลุกวาวเหมือนคนบ้าว่า

“แกขับรถชนลูกข้าหรือ” เพื่อนผมตอบอย่างสุภาพว่า “เปล่า ผมไม่มีรถขับ รถที่ชนเด็กเป็นรถแท็กซี่ เมื่อชนแล้วเขาก็รีบขับหนีไป ผมเห็นเด็กล้มกลิ้งอยู่กลางถนนก็สงสาร จึงรีบวิ่งไปอุ้มมาเพื่อหารถรีบจัดส่งโรงพยาบาลด่วนให้หมอช่วย”

เสียงเมียของคนรถแท็กซี่ร้องไห้ พลางบอกให้ผัวรีบจัดการพาลูกส่งโรงพยาบาลด่วน อย่ามามัวเสียเวลา ฉะนั้น คนขับรถแท็กซี่จึงเปิดประตูหลังให้เพื่อนผมพร้อมทั้งเมียแล้วลูกเล็กของคน ขับขึ้นไปนั่งข้างหลัง ทันใดนั้นตำรวจจราจรวิ่งมาบอกให้หยุดก่อน ตัวแกจะต้องตามไปเพื่อสอบสวนด้วย แล้วก็บอกว่า รถแท็กซี่คันที่ชนนั้นจับไม่ทัน มันหนีรอด

ไปได้ เพราะมันรีบขับหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว เลขเบอร์ท้ายรถตัวหน้าสองตัวสีดำก็กะเทาะออกเห็นแต่เนื้อเหล็กสังกะสี ตัวเลขเลือนลางไม่ชัด เพราะมันขับหนีห่างออกไปมองเห็นไม่ถนัดแล้วก็มองดูเลขท้ายรถคันที่คนขับกำลังจะออก พลางชี้แล้วพูดว่า

“ตัวเลขสีดำมันก็กะเทาะเหมือนรถคันนี้ไม่มีผิด นี่ต่อไปจัดการทำป้ายให้เห็นตัวเลขชัดเจน เอาหมึกดำมาเขียนเสียใหม่ ไม่เช่นนั้นจะมีความผิด เข้าใจไหม” แล้วก็เปิดประตูหน้าเข้าไปนั่งข้างคนขับ สั่งให้ไปโรงพยาบาลทันที คนขับรถแท็กซี่คันนั้นหันไปมองดูเด็กกำลังสลบ ก็ครางออกมาอย่างเจ็บแค้นซึ่งอัดอยู่ในใจว่า “ถึงเวรกรรมของกู” แล้วก็รำพันตลอดไปด้วยฟูมฟายน้ำตาเหมือนคนบ้า เพื่อนผมที่ช่วยอุ้มเด็กไปด้วยเพราะความสงสารได้เล่าให้ฟังวันหลังว่า ตลอดทางแกเสียใจเรื่องลูกถูกรถชนแทบจะเป็นบ้า กัดฟันร้องด่าอ้ายคนขับรถแท็กซี่คันที่ชนลูกแก พูดว่าหากพบจับอ้ายคนขับชนลูกแกได้ แกจะบีบคอมันให้ตายคามือ ตำรวจจราจรได้ตักเตือนหลายครั้ง

แกทั้งแค้นทั้งเสียใจบ่นว่าอย่างไม่เป็นภาษามนุษย์จนถึงโรงพยาบาล แล้วรีบนำเด็กเข้าห้องปฐมพยาบาลให้แพทย์จัดการรักษาทันที แล้วเพื่อนผมก็ออกมานั่งคอยฟังข่าวอาการของเด็กอยู่นอกห้อง ด้วยจิตใจสงสาร และตำรวจก็ถามปากคำเพื่อนผม ตามที่รู้เห็น และสีของรถแท็กซี่เท่าที่จำได้ เมื่อหมดหน้าที่แล้วก็ตั้งใจจะกลับบ้าน เห็นเสียเวลานาน เด็กก็ได้ส่งถึงหมอในโรงพยาบาล จะรอดูอาการเด็กก็ไม่จำเป็นแล้ว การนัดกับผมก็ต้องล้มเลิก

เพื่อนผมเล่าต่อไปว่า ยังไม่ทันจะออกจากโรงพยาบาล ก็ได้ยินเสียงคนขับแท็กซี่คันนั้นร้องไห้ตีอกชกหัว เหมือนคนบ้า ปากก็ร้องว่า “เวรกรรมของกู เวรกรรมของกู” ร้องไห้พลางบ่นว่าเวรกรรมของกู เหมือนคนเสียสติ ทำให้ภรรยาต้องฉุดออกมาข้างนอกแล้วเป็นผู้ปลอบสามีไม่ให้เสียใจเกินไป เมื่อทราบข่าวว่าเด็กหญิงคนนั้นหมดลมเสียแล้วก่อนที่นายแพทย์จะช่วยเหลือไว้ทัน

“นี่แหละครับคุณอา นี่เป็นกฎแห่งกรรม ผมจึงเชื่อแน่เหลือเกิน เรื่องนี้มันเกิดมานานแล้ว แต่มันก็มีคติพอที่จะสอนว่า เราจะทำอะไรลงไป ก็ขอให้นึกย้อนมาคิดถึงตัวเราบ้าง ความเจ็บปวดรวดร้าว เป็นความรู้สึกทางจิตใจที่เขารู้สึกเพียงไร เมื่อถึงตัวก็รู้สึกเช่นเดียวกัน กรรมนั้นมันสนองเราในวันหนึ่งข้างหน้าไม่ช้าก็เร็ว คนที่ไม่เชื่อกรรมก็คิดว่าเป็นเหตุ

บังเอิญ ถ้าเราได้ติดตามชีวิตของผู้สร้างกรรมแล้ว จะพบบั้นปลายของชีวิตจะประสบชะตากรรมที่ทำไว้เป็นบาปกรรมตามสนอง จริงไหมครับคุณอา”

ข้าพเจ้าได้ฟังเช่นนั้นก็พยักหน้า แล้วพูดว่า “คุณเข้าใจถูก กรรมนั้นมองไม่เห็นตัวทั้งบุญกรรมและบาปกรรม เหมือนเชื้อโรคร้ายที่เราสูดเข้าไปทางลมหายใจ ที่เราไม่รู้ไม่เห็นมันจะเกิดผลขึ้นภายหลัง เมื่อใดช้าเร็วแล้วแต่เชื้อโรคแต่ละชนิด ไม่เหมือนกัน เช่นเดียวกับกรรม แต่เชื้อโรคมีตัวมีแต่กรรมดีกรรมชั่วไม่มีตัวตน มีแต่ความรู้สึกเหมือนเงา” เราพากันหยุดนิ่งพักหนึ่งด้วยความเศร้าใจ แล้วข้าพเจ้าก็กล่าวต่อไปว่า

“เรื่องคนขับรถแท็กซี่ก็เป็นเรื่องเศร้ามาก เพราะคนเราจะทำอะไรลงไป ไม่นึกถึงหน้าถึงหลัง จึงได้รับเคราะห์กรรมเช่นนี้”

ข้าพเจ้าจึงเล่าให้ฟังถึงเรื่องที่ข้าพเจ้าเห็นคนขับรถแท็กซี่ที่สุภาพเรียบ ร้อยมีมนุษยธรรม ข้าพเจ้าเคยนั่งรถแท็กซี่คันนั้นเมื่อขึ้นนั่งก็หยิบหนังสือขึ้นอ่าน ปล่อยให้คนขับพาไปตามตำบลที่บอกไว้ แล้วรถแท็กซี่คันนั้นขับไปตามถนนไม่นานก็หยุดลงข้างถนนโดยข้าพเจ้าไม่รู้ตัว เงยหน้าขึ้นมาถามว่า

“รถเป็นอะไร เครื่องเสียหรือยางแตก” แต่คนขับรถแท็กซี่คันนั้นบอกว่า “เปล่าครับ โน่นครับ” พลางชี้มือให้ผมดูสุนัขที่ถูกรถทับขาหลังเดินไม่ได้ร้องครวญครางอยู่กลางถนน แล้วแกก็ลงจากรถเดินไปที่สุนัขตัวนั้น ค่อยๆ ยกขาหน้าขึ้นมายกเอาไปไว้ที่ข้างถนนบนทางเดินเท้า เพื่อให้พ้นทางสัญจรของยวดยานไปมา

ข้าพเจ้าถามว่า “เราเข้าไปจับ ไม่กลัวมันกัดหรือ” คนขับรถตอบว่า “ไม่กัดหรอกครับ สัญชาติญาณของมันรู้ว่าคนที่มานั้นเป็นมิตรที่มาช่วยมัน ไม่ใช่ศัตรูมาทำร้าย มันก็ต้องการความช่วยเหลือ เพราะเมื่อผมเห็นก็อดสงสารไม่ได้ครับ เห็นแล้วไม่อยากปล่อยให้มันทรมานอยู่กลางถนนรถแล่นเฉียดไปมา ไม่ช้าก็คงมีรถบางคันทับลงไปกลางตัวมัน ถ้ามันไม่ตายก็เพิ่มความทรมานเจ็บปวดยิ่งขึ้น”

ข้าพเจ้าได้ฟังแล้วก็รู้สึกว่า คนขับรถแท็กซี่คันนี้มีคุณธรรมอันสูง และคิดว่าผู้นั่งมาในรถเป็นคนเห็นแก่ตัว ไม่เคยสนใจกฎแห่งกรรมแล้ว เขาคงไม่พอใจ คงบ่นว่าที่ต้องเสียเวลา

เพราะคนขับไปยุ่งกับหมากลางถนน ถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่เป็นสาระ หรือบางทีโกรธถึงกับลงจากรถไปหาคันอื่นก็ได้ อย่างน้อยกล่าวติเตียนระบายความไม่พอใจออกมา ที่ต้องเสียเวลาโดยใช่เหตุ คนเรามีจิตใจต่างๆ ไม่เหมือนกัน ทำให้ข้าพเจ้าเกิดสนใจในคนขับรถแท็กซี่ผู้นี้ขึ้นมา จึงถามว่า

“คุณเคยช่วยสุนัขเช่นนี้กี่ครั้งแล้ว” คนขับแท็กซี่ยิ้มแล้วพูดว่า “หลายครั้งแล้วครับ มิใช่ช่วยสัตว์อย่างเดียว ผมพบคนถูกรถชนหรือเป็นลม ผมก็ช่วยส่งโรงพยาบาลทันที”

ข้าพเจ้าแกล้งถามว่า “แล้วค่าโดยสารล่ะ ไม่มีใครจ่ายมิต้องวิ่งฟรี ไม่ขาดทุนหรือ”

คนขับรถแท็กซี่หัวเราะ “ผมไม่สนใจเรื่องค่าจ้างหรอกครับ สนใจช่วยชีวิตคนมากกว่า”

ข้าพเจ้ารู้สึกเลื่อมใสยิ่งขึ้น จึงถามว่า “การที่เราทำความดีเช่นนี้ จิตใจเรารู้สึกอย่างไร ทำให้เรารู้สึกอิ่มเอิบในกุศลผลบุญ สบายใจหรือเปล่า ?”

แกยิ้มอย่างสบายใจ แล้วพูดว่า “ยิ่งกว่าอิ่มเอิบใจอีกครับ ผมเคยได้รับผลตอบแทนมาแล้ว แต่นี่ผมพูดถึงความรู้สึกของผมเองนะครับ คนอื่นเขาเห็นอย่างไรอีกเรื่องหนึ่ง”

ข้าพเจ้าเกิดความสนใจมากยิ่งขึ้น จึงถามขึ้นว่า “เกิดผลตอบแทนได้อย่างไรโปรดเล่าให้ฟังได้ไหม”

คนขับแท็กซี่ยิ้มแล้วพูดว่า “ยินดีครับ คือเย็นวันหนึ่งผมได้รับสุภาพบุรุษท่านหนึ่ง ที่โรงแรมทางสถานีรถไฟหัวลำโพง แล้วท่านผู้นั้นให้ผมพาไปธุระหลายแห่ง เข้าตรอกเข้าซอย ตอนจะกลับออกจากซอย ผมเห็นแมวตัวหนึ่งถ้าจะถูกตี ตอนขาหลังเป็นง่อยกระดุกกระดิกไม่ได้แข็งทื่อ มันพยายามใช้ขาหน้าตะเกียกตะกายจะลากตัวหนีเข้าข้างทาง ผมเห็นเช่นนั้นก็สงสาร หยุดรถแล้วค่อยๆ พยุงช้อนจับตอนหัวกับคอและเอาตัวมันไปไว้ข้างๆ ซอยที่ปลอดภัยจากรถผ่านไปมา แล้วก็หยิบเอาผ้าเหลืองสำหรับเช็ดรถไปปูให้มันนอน เสร็จแล้วผมก็ขึ้นรถ กล่าวขอโทษท่านสุภาพบุรุษผู้นั้นที่ทำให้ท่านเสียเวลา ท่านกล่าวยิ้มๆ ว่า ไม่เป็นไร”

แล้วผมก็ไปส่งท่านที่โรงแรมที่ท่านพัก เมื่อท่านลงจากรถแล้ว ท่านถามผมว่า “คิดเท่าไหร่?”

ผมบอกท่านว่า “สุดแต่ท่านจะให้เถิดครับ” ท่านผู้นั้นหยิบเงินให้ผมมากกว่าธรรมดาที่ผมจะเรียกร้องเอง แล้วท่านก็บอกว่า

“พรุ่งนี้โมงเช้า เธอจะมารับฉันที่โรงแรมนี่ ได้ไหม?”

ผมรีบตอบท่านว่า “ได้ครับ ผมจะมารับท่านตรงเวลา” ท่านบอกว่า “ขอบใจ” แล้วก็ขึ้นไปบนโรงแรม

คืนวันนั้นบุตรชายผม อายุ ๖ ขวบ เกิดตัวร้อนจัดเป็นไข้ ผมให้ภรรยาไปซื้อยาแก้ไข้ให้กิน แต่ปรากฏว่าอาการไม่ดีขึ้น เพ้อเพราะพิษไข้สูง ผมและภรรยาต้องเฝ้าพยาบาลกันตลอดคืน แทบไม่มีเวลานอน อาการของลูกชายไม่ดีขึ้น เรามีลูกชายคนเดียวยังเล็ก ฉะนั้น จึงรักเป็นห่วงและสงสาร แกเป็นหัวแก้วหัวแหวนของเรา รุ่งเช้าขึ้นอาการเป็นที่น่าวิตก แกซึมมากขึ้น ผมจะต้องขับรถออกจากบ้านไปตามนัด ภรรยาผมแกอ้อนวอนให้ผมหยุดพักสักวันหนึ่ง จะได้พาลูกไปหาหมอ แกอยู่คนเดียวกับลูกที่ป่วยหนัก รู้สึกไม่สบายใจว้าเหว่อยากจะร้องไห้ ผมบอกภรรยาว่า ไม่ได้หรอก ผมนัดกับใครแล้วไม่ยอมเสียนัดเป็นอันขาด

คิดว่าสายๆ ส่งสุภาพบุรุษผู้นั้นเสร็จแล้ว ผมก็ตั้งใจว่าหากลูกยังไม่ดีขึ้นก็จะพาไปโรงพยาบาล แม้ผมจะมีใจเป็นห่วงลูกที่รักยิ่งกว่าชีวิต ห่วงเมียทิ้งไว้ทางบ้านคนเดียวกับลูกกำลังป่วย ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ทางโรงพยาบาลเขาเปิดสาย ความจริงผมไม่ใช่เป็นคนงมงาย แต่เมื่อถึงที่คับขันไม่มีที่พึ่งทางใจเลย ก็รู้สึกเหมือนว่ายน้ำอยู่ในที่มืดไม่รู้ทิศทางหมดกำลังใจ

ผมนึกหาที่พึ่งขึ้นมาได้แบบคนโบราณ จึงเข้าห้องหยิบธูปมาจุด ๓ ดอก ความหวังลมๆ แล้งๆ ทำให้เกิดกำลังใจ ยกมือขึ้นพนมเหนือหัว แล้วอธิษฐานว่า อันตัวลูกนี้ไม่เคยสร้างบาปสร้างกรรมทำความเดือดร้อนมาให้ผู้ใดเลย แม้จะหากินด้วยการขับรถแท็กซี่ ก็หากินด้วยความสุจริต มิได้เคยคิดฉ้อโกงผู้ใด ขอให้กุศลและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีอยู่ทั่วไป จงคุ้มครอง

ป้องกันอย่าให้บุตรชายเป็นที่รักยิ่งของลูกเป็นอันตรายใดๆ เลย ขอให้ท่านปัดเป่าให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บด้วยเถิด

เมื่อผมปักธูปทางหัวนอนเสร็จแล้ว ก็กราบลงด้วยจิตตั้งมั่นเคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ทำให้ผมเกิดกำลังใจขึ้นมา หวังความช่วยจากสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ แล้วผมก็ขับรถออกจากบ้านตรงไปโรงแรมจุดที่นัดหมาย เมื่อรถผมไปถึงก็ปรากฏว่า ท่านสุภาพบุรุษผู้นั้นแต่งตัวยืนคอยผมอยู่ที่หน้าโรงแรมก่อนแล้ว ผมหยุดรถเปิดประตูหลังให้ ท่านขึ้นนั่งแล้วก็พูดขึ้นว่า

“เธอมาตรงเวลาดีมาก” แต่แล้วพอรถวิ่งไปตามถนนท่านก็ทักว่า “ดูท่าทางเธออิดโรยมาก ไม่สบายหรือเปล่า?”

ผมบอกท่านว่า “เปล่าครับผมเพียงอดนอน เพราะลูกชายผมป่วยมาก ไม่ได้สติตลอดคืน” แล้วผมก็เล่าอาการให้ฟังท่านผู้นั้นนิ่งไปครู่หนึ่ง แล้วถามว่า

“หาหมอรักษาหรือยัง”

ผมตอบท่านว่า “ยังครับ ผมตั้งใจว่า พอสายหน่อยกลับไปผมจะรีบพาไปโรงพยาบาล”

ท่านผู้นั้นสั่งผมอย่างรีบร้อนว่า “กลับไปโรงแรมเร็ว” ผมนึกสงสัยแต่ไม่ถามอะไร รีบกลับรถตรงไปโรงแรมที่ท่านสั่งทันที เมื่อถึงโรงแรมท่านรีบวิ่งขึ้นไปบนห้อง แล้วก็หิ้วกระเป๋าลงมานั่งหลังรถแล้วสั่งว่า “ขับไปบ้านเธอเดี๋ยวนี้”

ผมเองก็ตะลึงว่า ท่านจะไปบ้านผมทำไม ยังไม่ทันจะถามก็ได้ยินท่านพูดขึ้นว่า “ฉันเป็นหมอบ้านนอก เมื่อได้รู้ว่าลูกชายเธอป่วยอาการหนักก็อยากจะช่วย”

เมื่อผมได้ยินท่านพูดผมก็มีกำลังใจขึ้น และดีใจที่พบหมอโดยบังเอิญ แต่แล้วก็ถามท่านว่า “ท่านกำลังมีธุระด่วนจะเสียเวลาของท่านนะครับ”

แล้วก็ได้ยินท่านพูดว่า “สำหรับฉันธุระเป็นเรื่องเล็ก การช่วยชีวิตคนเป็นเรื่องใหญ่ รีบพาฉันไปบ้านเธอเร็วๆ เถิด เท่าที่เธอเล่า ฉันรู้ว่าอาการหนัก ช้าไม่ได้”

ผมฟังแล้วน้ำตาไหล รีบพานายแพทย์บ้านนอกผู้นั้นตรงไปบ้านทันที เมื่อเชิญหมอเข้าไปในบ้านแล้ว ก็เห็นภรรยาผมนั่งร้องไห้ก็ตกใจ รีบถามว่า “ลูกเป็นอะไรหรือ” ภรรยาผมตอบว่า “สงสารลูกไม่ได้สติ นอนแน่นิ่งตลอดเวลา มีแต่ลมหายใจรู้ว่ายังไม่ตายเท่านั้น จึงร้องไห้รักและสงสารแก”

ผมแนะนำให้ท่านทราบว่าภรรยาผม และบอกภรรยาว่านี่คุณหมอ ท่านจะมารักษาลูกให้เรา แต่แล้วหมอก็เปิดกระเป๋า แล้วขอน้ำและสบู่มาล้างมือ จัดการคลำตามตัวเด็ก หยิบเครื่องมือแพทย์ออกมาตรวจฟัง ให้จัดการหาน้ำเย็นมาเช็ดตัว หยิบหลอดยาฉีดและเข็มออกมา จัดการฉีดยาให้เด็กที่กำลังหมดสติ แล้วพูดว่า

“ไม่ต้องวิตกปลอดภัยแล้ว ที่ไม่ได้สติ ก็เพราะพิษไข้ขึ้นสูง พอไข้ลดประเดี๋ยวก็รู้สึกตัว”

แล้วท่านก็ให้ยาก่อนและหลังอาหาร ภรรยาผมยิ้มออกมาได้ทั้งน้ำตา รู้สึกแกจะเลื่อมใสหมอมาก เพราะครู่ใหญ่เด็กก็รู้สึกตัวผมดีใจมากแทบจะเข้าไปกราบเท้าท่าน

ผมรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณนายแพทย์ผู้นี้มาก ภรรยาผมดีใจที่เห็นลูกรู้สึกตัว คิดว่ากำลังจะหายเป็นปกติในไม่ช้า ผมบอกท่านว่าผมอยากจะช่วยค่ายาท่าน แต่ท่านหัวเราะแล้วว่า

“ไม่ต้องช่วยอะไรทั้งหมด ที่ฉันช่วยเธอนี่ก็ไม่หวังอะไรตอบแทนหรอก เหมือนอย่างที่เธอได้ช่วยพวกสัตว์ที่กำลังบาดเจ็บทุกข์ยากเช่นเดียวกันแหละ”

ผมตะลึงในคำพูดของท่าน ต่อมาผมก็ขับรถไปส่งในที่ต่างๆ ผมถือว่าท่านเป็นผู้มีบุญคุณตั้งใจว่าจะไม่ยอมรับค่าจ้างเพื่อตอบแทนบุญคุณของท่าน แต่ท่านเป็นผู้ที่มีจิตใจเมตตากรุณาเห็นใจคนจนจริงๆ ท่านไม่ยอมรับบริการฟรีจากผม ท่านได้จ่ายค่ารถให้ผมตามปกติธรรมดา ท่านบอกว่าการรักษาลูกผมเป็นหน้าที่ของแพทย์ที่จะต้องช่วยไม่ว่าคนมีคนจน การช่วยชีวิตคนก็ได้กุศลอยู่ในตัวแล้ว การยอมให้บริการฟรีเพื่อตอบแทนบุญคุณ

มันเป็นการเบียดเบียนผู้มีรายได้น้อย ท่านจะไม่ยอมรับเป็นอันขาด ท่านไม่ยอมให้ใครเดือดร้อนเพราะท่าน ผมยังไม่เคยพบผู้ที่ไม่เห็นแก่ได้ หายากจริงๆ

เรื่องนี้คนอื่นเขาคงคิดว่าบังเอิญ แต่ผมว่าไม่ใช่เรื่องบังเอิญจริงไหมครับ แกเล่าให้ข้าพเจ้าฟังในระหว่างขับรถจนถึงที่ทำงานเขาก็ยังพูดไม่จบ แล้วเขาก็จอดรถเล่าต่อ ข้าพเจ้าฟังแล้วรู้สึกพลอยปลื้มปีติไปด้วย เมื่อพูดถึงคนดีๆ จึงส่งเสริมว่า

“คุณเป็นคนทำความดีมีเมตตาจิต แม้จะเป็นคนหาเช้ากินค่ำก็สมควรยกย่อง การทำความดีก็เป็นทางกุศลที่จะชักนำไปพบคนดี เช่นนายแพทย์ผู้ได้ช่วยชีวิตของลูกคุณไว้ ผมคิดว่าถ้าหากคุณไม่ช่วยแมวไปไว้ข้างทาง ทำให้นายแพทย์ได้เห็นความเมตตาสัตว์ของคุณแล้ว คุณรับปากไปตามนัดเวลา แม้จะห่วงลูกเพียงไร คุณก็ไม่ยอมผิดนัดเป็นคุณงามความดีอันหนึ่ง หากคุณขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่นคุณไม่แสดงเมตตาสัตว์ให้เห็น และไม่ยอมไปตรงเวลาตามนัด ผมเชื่อว่าลูกของคุณคงจะมีอะไรเกิดขึ้นเป็นแน่ และทั้งคุณก็ไม่รู้ว่าท่านผู้นั้นเป็นนายแพทย์ด้วย”

คนขับรถแท็กซี่คันนั้นหัวเราะแล้วพูดว่า “เดี๋ยวนี้ผมเชื่อแล้วครับว่า ใครทำดีทำชั่วย่อมจะได้รับผลกรรมตามสนอง” เมื่อข้าพเจ้าลงจากรถแล้วก็หยิบค่าโดยสารส่งให้ แกยกมือไหว้แล้วก็ขับรถออกไป ข้าพเจ้ามองตามหลังรถที่ค่อยๆ เคลื่อนไกลออกไปด้วยความชื่นชมยินดี

งานคืนนั้นเราต่างคนต่างเล่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นแลกเปลี่ยนกันอย่างเพลิดเพลิน จนได้เวลาไม่ดึกนัก หลังจากท่านผู้มีเกียรติได้ขึ้นไปพูดแทนในนามของผู้รับเชิญ ประสาทพรให้แก่คู่บ่าวสาวแล้ว เราก็ทยอยกลับกัน คืนนั้นหลังกลับถึงบ้านยังไม่ดึกนัก ข้าพเจ้าพยายามเข้านอนเพื่อให้หลับแต่หัวค่ำ เพราะได้นอนดึกมาหลายคืนติดๆ กันแล้ว แต่ก็อดคิดถึงเรื่อง “เวรกรรม” ไม่ได้ ทำให้ข้าพเจ้าต้องใช้ความคิดอยู่จนดึกกว่าจะหลับลงได้.

สิ่งลี้ลับและมหัศจรรย์

โดย ท.เลียงพิบูลย์

....

จากหนังสือกฎแห่งกรรม
ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม ๑

หลายท่านได้ถามข้าพเจ้าว่า "วิญญาณ" หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์และปาฏิหาริย์มีจริงไหม ทั้งที่ข้าพเจ้าเคยตอบมามากแล้ว แต่ก็ยังมีบุคคลที่สนใจได้พยายามไต่ถามมามาก ข้าพเจ้าก็ตอบสั้นๆ อย่างที่เคยตอบมาแล้วว่า ท่านเชื่อว่ามีจริง ข้าพเจ้าก็ว่ามีจริง หากท่านไม่เชื่อว่ามีจริง ข้าพเจ้าก็ว่าไม่มีจริง สิ่งที่จะเชื่อหรือไม่เชื่อ อยู่ที่ตัวท่านไม่ได้อยู่ที่ข้าพเจ้า

พระพุทธเจ้าท่านยกย่องผู้มีปัญญา ว่าเป็นผู้ประเสริฐเลิศกว่าสิ่งอื่น ท่านสอนให้ใช้ปัญญาพิจารณาหาเหตุผลด้วยตนเอง อย่าเชื่อสิ่งใดเพียงแต่เขาบอกเล่า หรือสิ่งที่ปู่ย่าตายายได้เคยปฏิบัติมาแต่โบราณติดต่อกันมาก็ดี ให้เราใช้สติปัญญาความสามารถนำมาพิจารณาด้วยตนเอง ให้รู้แจ้งความจริงก่อน เมื่อแน่ใจแล้วจึงเชื่อ ท่านไม่ให้เชื่อตามเขาบอกอย่างงมงาย เชื่อตามปู่ย่าตายายเชื่อตามกันมา แม้หลักธรรมคำสั่งสอนของพระองค์ท่านก็ให้พิจารณาหาเหตุผลเสียก่อนค่อยเชื่อ

ศาสนาพุทธเป็นศาสนามีเสรี ท่านให้ใช้สติปัญญาของตนเอง ฉะนั้นพิจารณาดูแล้วควรจะปฏิบัติเข้าหลักของท่านว่า ตนเองเป็นที่พึ่งของตน เรื่องเชื่อหรือไม่เชื่อก็อยู่ที่ตัวเองไม่ได้อยู่ที่ผู้อื่น

ข้าพเจ้าได้รับคำตักเตือนจากท่านผู้ใหญ่ ท่านผู้เชื่อแต่หลักทางวิทยาศาสตร์ ไม่เชื่ออะไรที่ไม่มีเหตุผลง่ายๆ ที่ขัดกับหลักวิทยาศาสตร์ หลายท่านแสดงความหวังดีต่อข้าพเจ้า ท่านเหล่านี้ต่างก็เชื่อเรื่อง "กฎแห่งกรรม" และนิยมสนใจกันมากเมื่อมีเรื่องวิญญาณ เรื่องปาฏิหาริย์ หรือเรื่องศักดิ์สิทธิ์และลี้ลับเกี่ยวกับผีสางที่ข้าพเจ้าเขียนขึ้น ท่านก็เกิดเป็นห่วงใยแทนเพราะเรื่องเหล่านี้พิสูจน์ไม่ได้ จะทำให้ผู้อ่านเสื่อมความนิยม ในเรื่องวิญญาณผีสางสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ท่านคิดว่าพิสูจน์ยาก

ข้าพเจ้ากราบขอบคุณที่ท่านห่วงและหวังดี เพราะมีความสนใจติดตามหนังสือของข้าพเจ้าตลอดมา และทุกท่านก็หวังดีตักเตือนต่อข้าพเจ้า นับว่าเป็นผู้มีพระคุณสูงยิ่ง ข้าพเจ้าไม่สามารถจะลืมคุณค่าความหวังดีของท่านได้ จึงเรียนกับท่านที่เคารพว่า ข้าพเจ้าไม่มีความรู้ในเรื่องเหล่านี้ แต่การที่เขียนขึ้นก็อาศัยเหตุที่เกิดขึ้นแล้ว และประสบการณ์เป็นหลักและถือว่าความจริงเป็นของไม่ตาย หากทุกท่านได้ประสบการณ์แล้วไม่กล้าเขียนกล้าเล่ากลัวคนไม่เชื่อจะหาว่างมงาย เหตุการณ์มหัศจรรย์ที่ควรรู้ก็จะเกิดขึ้นแล้วก็สูญสิ้นไป โดยไม่มีผู้บันทึกเขียนเล่าต่อมาก็น่าเสียดาย เพราะปัจจุบันนี้ยังมีคนสนใจไม่น้อย

ต่อไปอนาคตก็คงจะมีผู้ค้นคว้าหาความจริงมาพิสูจน์ ก็จะได้เรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อไป อาศัยที่ข้าพเจ้าได้ประสบการณ์และหมู่เพื่อนฝูง และท่านที่ศรัทธาได้บันทึกส่งมาให้ และข้าพเจ้าไม่ใช่คนงมงาย จึงได้พยายามพิจารณาก่อนจะเขียนก็ได้ชี้แจงอยู่ในตัวเรื่องแล้ว

สำหรับผู้ถามมาจำนวนไม่น้อย ข้าพเจ้ายังไม่มีเวลาตอบ ก็จะขอตอบรวมกันในที่นี้ให้ทราบ ฉะนั้นการเชื่อว่าจริงหรือไม่จริงอยู่ที่ตัวท่าน เรื่องวิญญาณและสิ่งอภินิหาร และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ขอให้ท่านใช้สติปัญญาที่มีหาเหตุผลความจริง ท่านตัดสินเอาเอง เพราะสิ่งเหล่านี้หาข้อพิสูจน์ยาก ข้าพเจ้าไม่สนับสนุนให้ท่านเชื่อ ขอให้ท่านพิจารณาดูด้วยตัวเอง ดังเรื่องที่ข้าพเจ้าได้รับมาจากผู้เชื่อถือได้

เช้าวันหนึ่งข้าพเจ้าได้รับโทรศัพท์จาก “คุณเชื้อ แนวบุญเนียร” บอกว่า “ผมอยากขอร้องให้คุณช่วยแนะนำผมรู้จักท่านผู้นั่งทางในเก่ง สามารถจะรู้ถึงสิ่งลึกลับให้ผมสักหนึ่งท่าน”

ข้าพเจ้าถามว่า “มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือ จึงต้องการหาผู้ที่มีความรู้ในเรื่องนี้”

คุณเชื้อพูดอย่างตื่นเต้นว่า “มีซิครับ เมื่อคืนนี้ตอนตี ๒ ผมหลับอย่างสบาย เหมือนมีเสียงมากระซิบที่ข้างหู บอกว่าตื่นเถิดไฟจะไหม้เครื่องทำความเย็น เมื่อผมได้ยินไฟจะไหม้ ก็ตกใจรีบลุกขึ้นมาปิดสวิทช์เครื่องทำความเย็นในห้องทันที เวลานั้นผมยังไม่รู้สึกไหม้จริงหรือไม่ แต่เมื่อปิดสวิทช์ไฟแล้ว จึงเห็นควันกลิ่นไหม้ออกจากเครื่องทำความเย็น ผมนึกว่า

คงมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อะไรมาเตือน มาช่วยทำให้ผมพ้นจากอัคคีภัยไปได้ มันเป็นเรื่องแปลกซึ่งผมได้ประสบกับตัวผมเอง”

ข้าพเจ้าพูดไปว่า “เอ้ เครื่องทำความเย็นมีฟิวส์ เวลาไฟรั่วมันก็คงตัดสวิทช์ในตัวเป็นอัตโนมัติอยู่แล้วนี่”

เสียงคุณเชื้อพูดมาว่า “มันไหม้ทางพัดลมมาก่อนฟิวส์ยังไม่ทันขาดผมรีบถอดออก หากไม่ได้ยินเสียงกระซิบบ้านผมเกิดไหม้แน่ และทั้งเครื่องทำความเย็นอาจเกิดระเบิดขึ้นได้อันตรายมากมายติดตามมา ผมจึงอยากรู้ว่ามีสิ่งลี้ลับอะไรที่ช่วยผมไว้” และพูดต่อไปว่า “ผมจะไปเที่ยวต่างประเทศสักพักหนึ่ง ออกเดินทางใน ๒ วันนี้ และคิดว่าจะรีบกลับมาทันงานประชุมเพลิงศพแม่ของคุณ”

ข้าพเจ้าบอกว่า “งานศพแม่ผมไม่จำเป็น เรื่องเล็กน้อยอย่าเป็นห่วงเลย โปรดเที่ยวให้สนุก ทำจิตใจให้สบายเถิด งานศพแม่ผมถือว่าเป็นเรื่องไม่สำคัญ อย่ากังวลการไป เที่ยวรอบโลกนั้นเมื่อไหร่จะได้ไปสักครั้ง ไปเที่ยวปล่อยอารมณ์ให้สนุกสนานอย่าก่อกวนใจในเรื่องเล็กๆ เลย มิฉะนั้นผมก็ไม่สบายใจ เพราะทำให้ผู้อื่นมีความห่วงความกังวลในเรื่องธรรมดาไม่สำคัญ”

ต่อจากนั้นก็ทราบข่าวว่า คุณเชื้อกับคุณวนิดาก็เดินทางไปเที่ยวทางยุโรปและอเมริกา แต่ก็กลับมาพอดีในวันงานศพแม่ข้าพเจ้า และได้อุตส่าห์มาในงานและเวลาประชุมเพลิง

คืนหนึ่ง ข้าพเจ้ากำลังนั่งเขียนหนังสืออยู่ในห้อง โทรศัพท์ดังขึ้น เมื่อรับขึ้นฟังก็ทราบว่าคุณประสิทธิ์ การุณยวานิช อยากจะเล่าเรื่องอภินิหารความดีให้ฟังว่า

“เย็นวันนี้ผมได้ไปงานพระราชทานเพลิงศพท่านผู้หนึ่งที่วัดเทพศิรินทราวาส ได้พบเพื่อนเก่าเป็นข้าราชการ ท่านได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวท่านเอง แม้จะไม่ใช่เรื่องใหม่ แต่ก็เป็นเรื่องน่าคิดน่าเขียนมาก”

ข้าพเจ้าถามว่า “เรื่องเป็นอย่างไรครับ จะเล่าหรือบันทึกมาให้ผม”

เสียงประสิทธิ์ตอบมาทางโทรศัพท์ “ผมได้รับเรื่องมาสดๆ ร้อนๆ เย็นวันนี้ ผมอยากจะถ่ายทอดให้คุณ ท. ทางโทรศัพท์ดีกว่า ถ้าช้าผมอาจลืมจำได้ไม่หมดก็จะเสียเนื้อเรื่องไป”

ข้าพเจ้าบอกว่า “ตกลงครับ ขอบคุณ โปรดเริ่มเล่ามาได้เลยครับ” ต่อจากนั้นคุณประสิทธิ์ก็ได้บรรยายถ่ายทอด มาให้ข้าพเจ้าดังได้เรียบเรียบขึ้นว่า

ข้าราชการเก่า (ท่านขอร้องอย่าเอ่ยชื่อ) เล่าว่า ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ผมได้ย้ายไปรับราชการหัวเมืองไกลทางชายแดน ซึ่งเป็นดินแดนใหม่สำหรับผม ซึ่งผมยังใหม่ต่อท้องถิ่นตำบลต่างๆ ใหม่ต่อถนนหนทาง เพราะเพิ่งเหยียบย่างเข้าไปในจังหวัดนี้เป็นครั้งแรกในชีวิต

วันหนึ่งผมได้ขับรถออกไปนอกเมือง ในชนบทอำเภอบ้านนอกห่างไกลมาก เมื่อขับรถออกไปไกลเพื่อดูชีวิตชาวชนบทและอาชีพ ก็พอดีไปเห็นชาวบ้านกำลังจับปลาในคูอยู่ข้างถนนกลุ่มหนึ่ง ขุดกั้นเป็นทำนบวิดน้ำจับปลา เห็นหลายคนวิ่งไล่ตะครุบปลาช่อนตัวใหญ่โดดหนีไปมา

ชาวบ้านเหล่านั้นไม่สามารถจะจับ ตัวมันใหญ่โต ต่างก็วิ่งไล่ล้อมเพื่อจับปลาช่อนตัวเดียว แต่ปลาตัวนั้นว่องไวโดดเร็ว และดีดตัวสูงข้ามหัวชาวบ้านที่ล้อมไว้ออกมาได้ ผมจึงหยุดรถข้างถนนออกมายืนดู ทันใดนั้น ปลาช่อนก็กระโดดขึ้นมาบนถนน และกระเสือกกระสนมาจนมุมข้างหน้าแทบเท้าของผม

พวกชาวบ้านเหล่านั้นก็ตะครุบตัวได้อย่างง่าย ไม่ดีดตัวโดดหนีต่อไป ผมก็เกิดมีความสงสารขึ้นมา นึกในใจว่าปลาช่อนตัวนี้แปลกประหลาดหนีขึ้นมาที่ผมยืนอยู่ คล้ายจะขอร้องให้ช่วยชีวิตมันไว้ ไม่หนีต่อไป ผมก็เกิดเมตตาจิตสงสาร จึงบอกกับพวกชาวบ้านเหล่านั้นว่า ผมขอซื้อปลาช่อนตัวนี้เถิดจะไปปล่อยเอาบุญ

เมื่อตกลงซื้อขายกันแล้ว ผมก็จ่ายเงินตามราคาที่ค่อนข้างจะแพงกว่าธรรมดา แล้วผมก็ให้นำปลาช่อนตัวนั้นไปใส่ในรถ คล้ายว่าปลาจะรู้ตัวว่ามีคนช่วยให้พ้นภัยแล้ว มันก็หยุดไม่ดิ้นไม่โดดต่อไปอยู่นิ่งในรถ ระหว่างที่กำลังตกลงใจซื้อปลาช่อนนำไปปล่อย ก็มองเห็น

มีรถแล่นมาข้างหลังแล้ววิ่งผ่านขึ้นไปข้างหน้าเป็นรถขนาดเดียวกับของผม ครู่เดียวก็ลับสายตาไป

เมื่อผมซื้อปลาแล้วก็ต้องใช้ความคิดว่า จะเอาไปปล่อยที่ไหนที่จะปลอดภัย ควรเป็นหนองน้ำลึกใหญ่หรือคลองหรือแม่น้ำ ซึ่งชาวบ้านไม่สามารถจะติดตามไปจับมาอีก ผมขับรถพลางตาก็จ้องทั้งซ้ายและขวา เพื่อหาบึง คลอง หนองน้ำ ผมขับรถช้าๆ ส่ายตาเพื่อหาที่ปล่อยปลา ได้เห็นบึงใหญ่ห่างข้างทางไปประมาณ ๑๐๐ เมตร ก็หยุดรถข้างถนน

คราวนี้จะทำอย่างไรดี จับปลาช่อนตัวนี้เดินลงข้างทางโดยปลาไม่ดิ้นไม่โดด ปลาขนาดสองกำมือก็นับว่าใหญ่ไม่ใช่เล่น และปลาช่อนเป็นปลาที่แข็งแรง ทำอย่างไรจึงไม่ให้มันดิ้นหลุดมือไป ก่อนจะเดินทางไปถึงบึงน้ำห่างจากถนน หากปลาตัวนี้เป็นตัวผู้ ก็คิดว่าเป็นปู่ปลาตัวหนึ่งที่ใหญ่โตเท่าที่ผมเคยเห็นมา

ทันใดนั้น ผมก็คิดได้ว่าหลังรถมีผ้าขาวม้าอยู่ผืนหนึ่งเอาไว้สำหรับเช็ดรถยังดีพร้อม ไม่ขาดไม่เปื่อย คิดว่าเอาผ้าขาวม้าหุ้มห่อตัวปลาแทนสวิง ปลาคงจะดิ้นไม่ได้เหมือนเราจับด้วยมือคงไปไม่ทันถึงไหนคงจะอาละวาด ดิ้นหลุดมือเพราะตัวปลามันลื่นทั้งได้เห็นฤทธิ์ตอนปลาตัวนี้อาละวาดเวลาชาวบ้านต้องวิ่งไล่จับ

เมื่อก่อนที่ผมจะได้จัดการจับปลาหุ้มห่อผ้าขาวม้า ผมได้พูดว่าเราได้ช่วยชีวิตเจ้าไว้จะนำไปปล่อยลงน้ำ เจ้าอย่าดิ้นอาละวาดนะ พูดแล้วก็เอาผ้าขาวม้าห่อ แล้วก็เดินออกจากรถลงไปข้างล่างเดินลุยตามคันนา ปลาตัวนั้นเหมือนจะรู้ภาษาคน ไม่ดิ้นสะบัดกระโดดเหมือนทำกับชาวบ้านเหล่านั้น

มันนิ่งให้ผมใช้สองมือประคองเดินไป หรือมันอาจดิ้นจนเหนื่อยอ่อนมาก่อนก็เป็นได้ เมื่อมาถึงบึงก็มองดูน้ำใสมีบัวข้างบึงและต้นสาหร่าย และต้นไม้น้ำขึ้นทั่วไป แล้วผมก็หาที่น้ำลึก ผมแก้ห่อผ้าขาวม้าแล้วเอาปลาปล่อยลงน้ำผมยืนมองดูครู่หนึ่ง เห็นมันผุดขึ้น แล้วดำลงเหมือนจะแสดงความชอบใจที่ได้รอดชีวิตมาได้ มันคงดีใจมากที่กลับมาอยู่ในน้ำตามเดิม

ผมยืนมองดูอยู่ ในใจนั้นเกิดปีติขึ้นมาที่ได้ช่วยปลาช่อนตัวนี้ให้มีชีวิตยืดยาวอยู่ต่อไป ผมยืนมองอยู่ครู่หนึ่งเห็นปลานั้นผุดขึ้นผุดลงหลายหน เหมือนจะแสดงความขอบใจที่ได้ช่วยชีวิตไว้แล้ว ก็ดำหายลงไปในก้นบึง เมื่อผมยืนมองดูอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อไม่เห็นปลาช่อนตัวนั้นโผล่ขึ้นมาอีก ผมก็เดินกลับมาขึ้นรถเพื่อขับต่อไปให้ถึงอำเภอหรือหมู่บ้านตามที่ผมตั้งใจไว้ เป็นทางที่ผมไม่เคยผ่านมาก่อน

เมื่อขับรถไปได้สักพักหนึ่ง มองดูข้างหน้าเห็นคนมุงดูกลุ่มหนึ่งแต่ไกล เมื่อรถผมเข้าไปใกล้ ก็มองเห็นเป็นสะพานไม้ข้ามคลองกว้างพอสมควร ผมจึงจอดรถข้างทางแล้วก็เดินมองดูและชะโงกดูข้างล่าง เห็นรถยนต์คันหนึ่งตกลงไปอยู่ข้างล่างในห้วยตอนท้ายยับยู่ยี่ ผมก็นึกสงสัยทำไมรถคันนี้ไม่เอาหัวลงกลับเอาท้ายไปกระแทกกับเสาสะพานตอหม้อ ผมเห็นรถคันนั้นทำให้ผมตื่นเต้นตกใจมาก เพราะจำได้ว่ารถคันนี้วิ่งออกหน้าผมตอนผมกำลังซื้อปลาช่อนกับชาวบ้าน ผมรีบถามชาวบ้านที่เห็นเหตุการณ์เพราะอยากรู้ว่า คนในรถมีบาดเจ็บสาหัสตายบ้างหรือเปล่า

ชาวบ้านที่ผมถามรู้สึกว่าจะเป็นผู้อาวุโสในหมู่คนเหล่านั้นบอกว่า “ในรถมี ๓ คน แต่บาดเจ็บสาหัสทุกคน หัวแตกแขนหักไปตามกัน” ผมถามต่อไปว่า “คนเหล่านี้เป็นใครมีคนรู้จักไหม มาจากไหน” ชายสูงอายุผู้หนึ่งตอบว่า “พวกชาวบ้านไม่มีใครรู้จักมาก่อนหรอกครับ เพียงแต่เคยเห็นว่า พวกนี้เคยมาเที่ยวยิงนกเสมอแถวนี้นกเขาชุม รถที่ตกก็ยังมีนกเขาถูกยิงอยู่เป็นพวกและมีปืนแฝดอยู่ในรถ”

ผมถามว่า “แล้วคนเจ็บไปไหนหมด ใครช่วย เห็นแต่รอยเลือดหยด” ชายผู้นั้นตอบว่า “พอสะพานหักรถตกลงก็พอดีมีรถสวนมาเข้าเมืองจอดชะลออยู่ริมฝั่งสะพาน เมื่อเห็นรถควงท้ายลงไปต่างก็ตกใจ รีบพากันลงจากรถไต่สะพานไม้ที่หัวลงไปช่วยคนเจ็บออกมาพร้อมทั้งชาวบ้านช่วยกันอุ้มแล้วเห็นว่าจะเป็นคนรู้จักกันมาก่อน เห็นเรียกชื่อ เขย่าตัวเพราะต่างก็สลบหมดสติไปตามกัน”

“เมื่อสะพานไม้พังไปแล้วจะข้าม ไปไม่ได้ รถคันนั้นก็วกรถกลับหลังทั้งนำเอาคนป่วยใส่รถรีบขับไป คงจะไปที่อนามัยอำเภอ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่นี่” ชายผู้นั้นพูดแล้วก็ถอนใจว่า “รถโดยสารเขาก็เคยวิ่งกัน น้ำหนักมากกว่านี้ยังไม่หัก จำเพราะมาหักเอารถคันนี้”

ผมจึงบอกว่า “สะพานไม้นี้สร้างมานานแล้วและไม่ค่อยมีคนดูแล จึงเกิดอุบัติเหตุเช่นนี้ขึ้น สะพานมันจะพังอยู่แล้วก็พอดีรถคันนี้มารับเคราะห์ก่อน”

ผมพูดแล้วก็ลาผู้เฒ่าและชาวบ้านที่ได้สนทนาด้วยมาขึ้นรถ กลับรถวิ่งเข้าจังหวัด จิตใจผมสั่นเต้นตึกตักหัวใจหดหู่ เคราะห์ผมยังดีที่รถคันนั้นรับเคราะห์แทนผม หากผมไม่หยุดรถขอซื้อปลาชาวบ้าน เคราะห์กรรมอันนี้คงจะเกิดขึ้นแก่ผมแน่ เมื่อผมผ่านบึงที่ผมปล่อยปลาช่อน ผมก็สะอึกสะอื้นอยู่ภายในแล้วก็อดรำพึงไม่ได้ว่า เจ้าช่อนเอ๊ย ไม่แต่ข้าจะช่วยชีวิตเจ้าแต่ฝ่ายเดียว แต่เจ้าก็ยังได้ช่วยชีวิตข้าเป็นการตอบแทนด้วย ข้าจะไม่ลืมเรื่องนี้ไปตลอดชาติ

การสร้างกรรมดีเพียงแต่เล็กน้อย ซึ่งมองเห็นว่าไม่เป็นสิ่งสลักสำคัญอะไร แต่บางครั้งก็ได้รับผลตอบแทนอย่างสูงค่าซึ่งเปรียบเทียบกันไม่ได้ หากทางโลกก็จะพูดว่าเหตุบังเอิญ แต่เมื่อพูดถึงหลักธรรมแล้วไม่มีคำว่าบังเอิญ มีแต่ผลของกรรมดีและกรรมชั่ว ที่จะตามสนองตามกฎแห่งกรรม เหตุการณ์เช่นนี้ย่อมจะเกิดขึ้นได้เสมอ สำหรับผู้สร้างกรรมดี ซึ่งตรงข้ามกับผู้สร้างกรรมชั่ว ย่อมจะได้รับผลเช่นเดียวกันแต่ตรงกันข้าม.

****

อดีตชาติ
ท. เลียงพิบูลย์

ที่สมาคมแห่งหนึ่ง หลังจากที่ประชุมกันตามธรรมดาทุกวันพฤหัสบดีก่อนเที่ยงเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ยังมีเวลาหันมาถกเถียงกันถึงเรื่องกฎของความจริง เรื่องกรรมในยุคปัจจุบันนี้ก็มีผู้สนใจและเชื่อกันมากแต่หลายท่านยังข้องใจในเรื่อง “กรรมอดีตชาติ” หรือกรรมเก่าชาติก่อนติดตามสนองในชาตินี้ เพราะบางท่านในชาติปัจจุบันนี้ก็ประพฤติตัวดีไม่น่าจะรับเคราะห์กรรมหนักเลย จึงมีข้อสงสัยว่าจะพูดอย่างกำปั้นทุบดิน เมื่อไม่มีอะไรเกิดขึ้นหาสาเหตุไม่ได้ก็มักจะเหมาให้เป็นกรรมของอดีตชาติ จึงย่อมมีทั้งสองฝ่ายคือ ฝ่ายหนึ่งเชื่อว่า “กรรมในอดีตชาติมีจริง” แต่อีกฝ่ายหนึ่งยังสงสัยเชื่อไม่สนิทนัก บางท่านก็ไม่เชื่อเลยจึงมีการถกเถียงกันขึ้นในหมู่ผู้คนที่ได้เคยอ่านหนังสือในชุด “กฎแห่งกรรม”

เมื่อเพื่อนที่เป็นฝ่ายเชื่อเรื่องกรรมในอดีตชาติมีจริง ทั้งเป็นเลขานุการของสมาคมนั้นมาเล่าให้ฟังแล้ว ผู้เขียนก็บอกกับเพื่อนว่า เป็นธรรมดาของมนุษย์ปุถุชนย่อมจะมีความเห็นแตกต่างกัน การที่ถกเถียงกันเพื่อหาความจริงและเหตุผลในเรื่องนี้ก็เป็นนิมิตที่ดี เพราะเป็นทางที่จะนำไปพิจารณาเห็นแจ่มแจ้ง ในอนาคตวันหนึ่งข้างหน้าก็คงจะคลี่คลายข้อสงสัยให้ชัดแจ้งอย่างขาวกับดำ เมื่อนั้นคงจะปัดข้อสงสัยต่าง ๆ หมดไปเอง แต่ก็เหมือนอภินิหาร เผอิญต่อมาผู้เขียนก็ได้รับจดหมายพร้อมทั้งบันทึกข้อความเกี่ยวแก่กรรมในอดีตชาติ ซึ่งมีหลักฐานเหตุการณ์พอจะเชื่อได้ไม่มีข้อสงสัยหากท่านได้อ่านและได้พิจารณาดูให้ถี่ถ้วน ก็คงจะคลายความสงสัยลงได้บ้าง เพราะเรื่องได้เกิดขึ้นมาแล้วและได้ผ่านไปไม่นานวัน ยังมีผู้รู้เห็นเป็นพยาน มีหลักฐานอีกมาก นับว่าเหตุบังเอิญหรืออภินิหาร ผู้เขียนได้รับเรื่องนี้มาได้ทันเวลาหลังจากได้ทราบว่า มีคนส่วนมากถกเถียงกันถึงกรรมในอดีตชาติมีจริงหรือไม่ ในบันทึกที่ท่านเจ้าของเรื่องส่งมาได้เล่าว่า ข้าพเจ้า (หมายถึงผู้บันทึก) มีเพื่อนนายทหารผู้นิยมการล่าสัตว์ เป็นกีฬาที่ทำให้สนุกสนานเพลิดเพลิน ตื่นเต้นผจญภัยตามอารมณ์เป็นชีวิตจิตใจ ข้าพเจ้าอยากจะห้ามปรามชี้แจงให้เห็นบาปบุญคุณโทษในเรื่องกรรม แต่คิดว่าน้ำหนักคำพูดคำเตือน และเหตุผลยังไม่พอยังเบา เพื่อนก็คงไม่เชื่อแน่ จึงหาโอกาสให้เพื่อนได้พบพระอาจารย์คุณธรรมสูง เพื่อจะได้อบรมสั่งสอนให้เกิดเห็นผิดชอบเกิดบุญบาปมีศีลธรรม มีความประพฤติปฏิบัติอยู่ในขอบเขตของศีลธรรมต่อไป สมกับเป็นผู้ถือพุทธศาสนาเป็นหลักปฏิบัติ หากมนุษย์เราไม่เข้าข้างตัว ได้พิจารณาถึงเหตุผลตามหลักธรรมชาติแล้ว

ข้าพเจ้าก็คิดว่าคงจะรู้ว่าสัตว์ทุกชนิดที่เกิดมาในโลก นับแต่มนุษย์เป็นสัตว์โลกที่สูงสุด ตลอดจนสัตว์เลื้อยคลาน ต่างมีสัญชาติญาณประจำอยู่ด้วยกันทุกชีวิตทุกรูปนาม สิ่งนั้นคือ “ความกลัว” เราจะเห็นได้ว่าสัตว์ที่เราเลี้ยงอยู่ในบ้าน เพียงเราหยิบไม้ขึ้นทำท่าจะตีเท่านั้น จะเป็นแมวหรือหมาซึ่งมีความไวต่อความรู้สึก ก็จะทำให้มันตกใจวิ่งเผ่นหรือหนีตามสัญชาติญาณแห่งความกลัว สัตว์ป่ามีความตื่นกลัวอยู่แล้ว เพราะมันเคยพบแต่มนุษย์ที่คอยล่าทำลายมัน ผิดกับพระภิกษุบางรูปท่านได้แผ่เมตตาธรรมให้มัน จึงทำให้มันเข้าหาพระ เพราะสัญชาติญาณรู้ว่าไม่มีภัยอันตรายใด ๆ เมื่ออยู่ใกล้พระ นี่ก็เห็นได้ว่าสัตว์ทุกชนิดย่อมมีความหวาดกลัวภัยเป็นเจ้าเรือนอยู่แล้ว แต่มันก็สามารถรู้ว่าใครมีเมตตาธรรมแก่มัน หากเรานักล่าสัตว์จะพิจารณาดูก็จะเคยเห็นแก่ตารู้แก่ใจว่า ขณะที่บุกเข้ายิงสัตว์ป่า เสียงปืนทำให้มันแตกฝูงวิ่งกระเจิดกระเจิงหนีเพราะความหวาดกลัว ตัวลูกพลัดตัวแม่ ตัวผู้พลัดตัวเมีย วิ่งหนีตาลีตาลานจนสุดชีวิตขอเพียงให้ชีวิตรอดตายเท่านั้น และบางตัวเคราะห์ร้ายถูกยิงตายก็ตายไป ที่ไม่ตายก็วิ่งหนีต่อไป บางตัวยังไม่ตาย เพียงแต่ถูกยิงบาดเจ็บก็วิ่งโซซัดโซเซไปหาที่หลบภัยในพุ่มไม้ที่ลับตาออกมาหากินไม่ได้ แข้งขาถูกลูกปืนบาดเจ็บพิการได้รับลำบากทนทุกข์ทรมานจนกว่าจะหายหรือตายไป

หากเราอยากจะเป็นนักล่าสัตว์ป่า ก็ควรจะพิจารณาตัวเองก่อน แล้วตั้งปัญหาถามตัวเองว่า เราทำเช่นนี้ผิดหรือถูก เราสร้างบุญหรือก่อบาป เมื่อคิดยังไม่ตกก็ย้อนไปคิดว่าเอาความรู้สึกทางจิตใจของเราไปสรวมวิญญาณของสัตว์ที่เราตามล่านั้น สมมุติว่าสัตว์กับคนตามล่าเรา หาความสนุกสนานตามอารมณ์เหมือนเรา หยิกเนื้อผู้อื่นข้างเดียว เขาเจ็บ เราไม่เจ็บลองให้เขาหยิกเนื้อเราดูบ้าง แล้วเราก็จะมีความรู้สึกอย่างไร อย่าลืมว่าเราก็ถือศาสนาพุทธ แต่เราอยู่ในขอบเขตของศีลธรรมหรือเปล่า เราได้ปฏิบัติอะไร ผิดศีลธรรมข้อใดบ้าง อย่าปล่อยอารมณ์สร้างกรรมไม่มีขอบเขต อย่าหลงใหลสร้างบาปว่าเป็นกีฬาของมนุษย์ ให้ความเป็นธรรมอย่ารังแกเบียดเบียนสัตว์ มันก็อาศัยอยู่ในป่าที่มีขอบเขต ก็มีความสุขตามธรรมชาติของมัน แม้ทางบ้านเมืองจะมีกฎหมายสงวนพันธุ์สัตว์ป่า แต่ก็ยังมีมนุษย์เห็นแก่ตัวบุกทำลายมันจนจะสูญพันธุ์อยู่แล้ว ถ้าเราได้เอาหลักศีลธรรมคิดพิจารณาดูให้ถี่ถ้วนแล้ว เราก็จะเกิดความสมเพชเวทนาสงสาร คงยิงมันไม่ลง ปล่อยให้มีชีวิตอยู่ตามป่าตามดงตามธรรมชาติ อย่าไปรบกวนเบียดเบียนให้มันอยู่ด้วยความสงบในป่าต่อไป เราก็สบายใจเมื่อมีอายุก็ไม่ต้องกลัวว่ากรรมจะตาม เพราะไม่ได้สร้างกรรมไว้แต่วัยหนุ่ม

ได้บันทึกไว้ว่า คืนนั้นเป็นต้นเดือน วันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๒ ข้าพเจ้าพร้อมด้วยนายทหารอดีตนักนิยมไพร ชอบล่าสัตว์ถือเป็นกีฬาของลูกผู้ชาย อีกท่านหนึ่งเป็นนายทหารแม่นปืน ได้รับเหรียญทองและเหรียญเงิน เท่าที่รู้ไม่ต่ำกว่า ๖ อัน เราต่างก็ถกเถียงกันถึงเรื่องการล่าสัตว์หรือคนฆ่าสัตว์ว่าเป็นการสร้างบาปสร้างกรรมหรือไม่ ตกลงคืนนั้นเราจึงพากันขึ้นรถพร้อมทั้งคนขับออกจากที่พักคืนนั้นเป็นคืนแรม ๑ ค่ำ ดวงจันทร์ยังไม่รู้สึกเว้าแหว่ง กำลังทอแสงสว่างเต็มดวงเพราะเป็นเดือน ๕ ข้างไทย แม้อากาศอบอ้าวบ้างในกลางวันแต่เวลากลางคืนก็เย็นพอสบาย เมื่อเดือนหงายแจ่มกระจ่างทั่วถึงท้องฟ้าพื้นแผ่นดิน มีภูเขา และดงไม้เป็นทิวทัศน์ใต้แสงเดือนเต็มดวง ย่อมเป็นอาหารทางตาและทางจิตใจ สำหรับผู้มีความรู้สึกเป็นปกติ สำหรับนักล่าสัตว์ก็ยิ่งนึกไกลออกไปถึงกลางดงกลางป่า นึกถึงพวกสัตว์ หรืออย่างน้อยก็นึกถึงพวกกระต่ายป่าออกมาเล่นแสงจันทร์ จะได้ซ้อมมืออย่างเพลิดเพลินสนุกสนานตามอารมณ์ แล้วแต่ความรู้สึกนึกคิดแต่ละบุคคล ส่วนพวกที่เป็นโสดเวลาเช่นนี้ก็มักจะฝันถึงความรักอันแสนหวานกับคนรักภายใต้แสงเดือนอันมีแต่ความสดชื่น เวลาและสิ่งแวดล้อมทั้งภูเขาลำเนาไม้ภายใต้แสงสว่างย่อมจะฝันถึงความสุขด้วยกัน ไม่ว่าหญิงชายทุกรุ่นทุกวัย ผู้สูงอายุก็มักจะคิดถึงความหลังที่สดชื่นครั้งหนึ่งในชีวิตใต้แสงเดือน

การที่ข้าพเจ้าพร้อมทั้งคนขับและเพื่อน ๆ มุ่งหน้าออกจากที่พักเมืองลพบุรี มิได้มุ่งหมายเข้าไปในกลางดงกลางป่าเพื่อล่ากระต่ายที่ออกมาเล่นแสงเดือน เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้ไม่ชอบสร้างบาป เบียดเบียนสัตว์หรือมุ่งหน้าจะไปเที่ยวบ้านสาวคนรักเพราะแสงเดือนทำให้เกิดอารมณ์สดชื่น เราขับรถออกจากค่ายที่พักมุ่งหน้าไปทางสิงห์บุรีทันที มุ่งหวังจะพาเพื่อนทั้งสองตรงไปนมัสการ ท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ์ เจ้าอาวาสสำนักวิปัสสนาวัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี คืนนั้นนับว่าพวกเราโชคดีเพราะได้พบท่านพระครูอยู่ตามลำพัง ปกติธรรมดาแล้วน้อยนักจะได้มีโอกาสเช่นนั้น เพราะท่านมีแขกมาหาเสมอเป็นประจำหาเวลาว่างยาก เมื่อเราพากันไปกราบนมัสการแล้ว ก็ได้มีโอกาสสนทนาที่ชั้นล่างของกุฏิ พระประสิทธิ์ได้บริการน้ำร้อนน้ำชาตามเคยทุกครั้งที่ข้าพเจ้ามาถึง พวกเราได้สนทนากับท่านตามควรแล้ว ก็เริ่มถามปัญหาเรื่อง “ผลของกรรม” ท่านพระครูก็ได้กรุณาอธิบายและยกตัวอย่างมีเหตุผล และตัวอย่างที่มีมาแล้ว ทำให้บางคนนึกถึงเมื่อครั้งวัยรุ่นคะนองมือ ดูภูมิใจเมื่อได้ลองฝีมือทางยิงปืนอ่อนทางศีลธรรม แก่ในทางสร้างบาปสร้างกรรม ในเวลานั้นเราไม่เคยคิดเรื่องบาปบุญคุณโทษ ดูเหมือนจะไม่เคยคิดถึงเรื่องศีลธรรม เมื่อเพื่อนชักชวนไปไหนก็ไปตามอารมณ์เห็นว่าสนุกดี ความเวทนาสงสารไม่เคย

คิดอยู่ในความรู้สึก แม้เจ้าสัตว์เคราะห์ร้ายเมื่อถูกลูกปืนยังไม่ตายลงทันที มันยังต้องตะเกียกตะกายวิ่งหัวซุกหัวซุนวิ่งหนีจนสุดกำลัง เพื่อเอาชีวิตรอดเนื้อตัวสั่นเทาด้วยความกลัวเรากลับเห็นเป็นของสนุกสนานจิตใจชื่นบาน มาถึงปัจจุบันนี้เมื่อได้ฟังหลักธรรมพูดถึงกรรมของท่านพระครูแล้วก็ทำให้คิดถึงเวลานั้นก็เศร้าสลดใจ เราก็ไม่นึกว่าเราจะเป็นคนเหี้ยมโหดทารุณดุร้ายเบียดเบียนสัตว์ถึงเพียงนี้ เพราะเราลืมตัว

เมื่อเพื่อนนักแม่นปืนได้ถามท่านพระครูว่า “การฆ่าสัตว์เป็นกีฬาที่มนุษย์นิยมไพรชอบล่านั้น จะมีบาปหรือไม่เพราะบางลัทธิเขาบอกว่าการฆ่าสัตว์ให้ตายเพื่อนำมาปรุงอาหารนั้นเขาถือว่าอนุเคราะห์ช่วยให้สัตว์ไปเกิดเป็นคน”

ท่านพระครูท่านตอบว่า “ทางพุทธศาสนานั้นผิดศีลข้อแรก เพราะพวกสัตว์อยู่ในป่าหากินตามสภาพของเขา เราก็ควรจะอยู่ส่วนเรา แต่นี่เรากลับแบกปืนเข้าป่าไปเที่ยวรุกรานรังควานเขา เบียดเบียนฆ่าสัตว์ให้ตายแล้วเราก็คิดปลอบตัวเอง เรารู้ได้อย่างไรว่าสัตว์ที่เราฆ่าจะต้องเกิดมาเป็นคน เข้าใจไปคนเดียว เพราะสัตว์มันพูดไม่ได้ มนุษย์พูดได้จึงพูดข้างเดียวตามใจชอบ เช่น เมื่อหลายปีบริเวณรอบ ๆ วัดเกิดน้ำท่วมในป่าละเมาะ พวกกระต่ายป่าต่างก็แตกตื่นหนีน้ำหาที่พึ่ง เพื่อให้ชีวิตรอดตายที่สุด พวกกระต่ายเหล่านั้นก็หนีน้ำมาพึ่งอาศัยในวัดเพราะเป็นที่ดอนน้ำไม่ท่วมถึง แม้จะรู้ว่าอยู่ใกล้มนุษย์ใจโหดย่อมเป็นภัยอันตราย แต่พวกกระต่ายก็ไม่มีทางเลือกจะหนีไปหลบซ่อนในที่ปลอดภัยกว่านี้ ก็ต้องตัดสินใจเข้าหาวัดเป็นที่พึ่งแม้จะรู้ว่าเมื่อพบมนุษย์ใจชั่วเข้าจะต้องตายแต่ก็ต้องเสี่ยง เพราะดีกว่าจมน้ำตาย ถ้ามนุษย์เราได้ใช้ความคิดกันสักหน่อย ก็จะเห็นใจสัตว์มีความสงสารเวทนาและแผ่เมตตาธรรมให้สัตว์เหล่านั้น เพราะที่อยู่อาศัยก็ไม่มีต้องตะเกียกตะกายเพื่อเอาชีวิตรอดมาพึ่งวัด กระต่ายบางตัวก็หลบหนีเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในโบสถ์ อาตมาพิจารณาดูแล้วก็สงสารคิดว่าสัตว์ก็กลัวตายเหมือนมนุษย์ หนีร้อนมาพึ่งเย็นจึงได้บอกประกาศให้ญาติโยมแถบใกล้ ๆ วัดนั้นว่า ขออย่าได้ทำอันตรายกระต่ายเลย เพราะท่าที่เขาเสี่ยงภัยเข้ามาอยู่ใกล้คนนี้ก็กลัวมากอยู่แล้ว ตามปกติกระต่ายก็ตื่นกลัวมนุษย์อยู่แล้ว อย่าได้ไปทำลายเขาเลย เรามาช่วยกันป้องกัน ให้พวกเขารอดพ้นอันตรายจากน้ำท่วมก็เป็นกุศลที่เราได้ช่วยชีวิตสัตว์ให้พ้นทุกข์ เพราะเขาไม่มีทางหนีไปที่ไหนอีกแล้ว

ต่อมาชาวบ้านอยู่ข้างวัดคนหนึ่งไม่สนใจใยดีกับคำขอร้อง ได้ถือโอกาสแอบไปล่าเอาไปกินเป็นอาหาร อาตมารู้ก็เศร้าใจ เพราะคิดว่าใครทำลายกระต่าย พวกที่หนีร้อนมาพึ่งเย็นนั้นต้องรับกรรมหนักกว่าธรรมดามาก ผิดกับพวกที่ไปเที่ยวบุกยิงในป่า เพราะพวกกระต่ายยังมีที่หลบหนีได้ แต่บัดนี้ไม่มีทางหลบหนีไปทางไหนได้ เพราะจนตรอกและในเวลาต่อมาคนที่กินกระต่ายที่อาศัยวัดหนีภัยน้ำท่วม อยู่ได้ไม่นานก็มีอาการป่วยผิดปกติและก็ตายอย่างทรมาน เพราะกรรมตามสนอง นี่ก็เห็นจะเป็นเพราะสร้างกรรมหนัก ไม่เชื่อฟังอาตมาสิ่งที่หนีไม่พ้นก็คือต้องชดใช้หนี้กรรม

เพื่อนผู้เป็นนักล่าได้ฟังก็รู้สึกไม่สบายใจเพราะได้ยิงสัตว์มาก ไม่เคยสนใจคิดถึงเรื่องบุญบาปมาก่อน หาความสนุกสนานตามอารมณ์ของคนวัยหนุ่ม จึงถามท่านพระครูว่า “ท่านอาจารย์ครับ ขอรับว่าผมเคยยิงสัตว์ป่ามาก่อน แต่ไม่คิดถึงกรรมเวรที่จะติดตามมาสนองบัดนี้รู้สึกว่า การที่ทำไปเพราะความคะนองของคนเมื่ออยู่ในวัยขาดศีลธรรม เมื่อมารู้สึกผิดชอบเช่นนี้แล้ว มีทางใดบ้างครับเพื่อจะลบล้างบาปที่เราได้ทำมาแล้วเมื่อครั้งอดีต” ท่านพระครูได้ฟังก็บอกว่า “บุญกับบาปลบล้างกันไม่ได้ บุญก็อยู่ส่วนบุญ บาปก็อยู่ส่วนบาป” เปรียบเหมือนน้ำกับน้ำมันเท่าที่เรารู้สึกตัวว่าทำบาปสร้างกรรมชั่ว เมื่อคิดได้รู้บุญบาปแล้วก็เป็นนิมิตที่ดีต่อไปก็จะกลับใจสร้างแต่กรรมดี เป็นผู้ที่ควรยกย่องนับถือกว่าบุคคลบางคนที่เห็นผิดเป็นชอบ เมื่อรู้สึกตัวว่าทำผิดแต่ก็ไม่ละเว้นการทำบาปชั่ว คล้ายกับตกกระไดพลอยโจนคิดว่า ไหน ๆ ผิดเราก็ทำบาปทำกรรมมาแล้วก็ทำมันต่อไป แทนที่จะสำนึกตัวได้จะกลับตัวกลับใจสร้างกุศลสร้างกรรมดีทดแทนที่หลงผิดมาก่อน ถ้ากลับชั่วเป็นดีได้พระท่านยกย่องสรรเสริญ หากเราสร้างกรรมดีสร้างบุญกุศลให้มากแม้บุญกุศลจะไม่สามารถลบล้างกรรมได้ดี หากกรรมชั่วบาปมีน้อยก็ยังติดตามไม่ทัน เพราะกุศลบารมีมากกว่า เมื่อเราสร้างบุญกุศลเป็นบารมีมากขึ้น เราก็แผ่ส่วนกุศลครั้งใดก็อุทิศทุกครั้งไป หากกรรมชั่วเรามีน้อยไม่มากก็จะจางไป เพราะส่วนกุศลที่เราอุทิศชดใช้หนี้กรรมไปในตัวแล้ว แต่เมื่อเราสร้างบุญกุศลสร้างกรรมดีมากขึ้น กรรมชั่วถึงไม่จางก็ค่อยห่างออกไปยังตามไม่ทัน หากหยุดสร้างบุญกุศลและหันมาสร้างกรรมชั่วสร้างบาปต่อไปกรรมชั่วก็จะเข้าใกล้ติดตามมาทันสนองเร็วขึ้น หากยิ่งเป็นกรรมหนักแล้วก็ยากที่จะหลบหลีกให้พ้นไปได้ แม้จะพยายามสร้างกรรมดีเพียงใด แต่กรรมบาปนั้นหนักเกินกว่ากรรมดีที่กำลังปฏิบัติในชาตินี้ ก็ต้องได้รับกรรมหนักชาติก่อนที่ตามมาสนองไปก่อนกว่าจะหมดเวร ส่วนกรรมดีก็คงจะสนองภายหลังหรือชาติหน้า เมื่อใช้หนี้อกุศลกรรมหมดแล้ว เช่นเรื่องที่เกิดขึ้นมาแล้ว เมื่อปี ๒๕๐๔ ซึ่งเป็นเรื่องที่ผู้ได้รับเคราะห์กรรมในเวลานั้นเป็นผู้

เลื่อมใสศรัทธาในทางพระพุทธศาสนา มีจิตใจเป็นกุศลได้ร่วมงานทำบุญช่วยเหลือกิจการของวัดกับอาตมามาหลายปี และได้สนใจศึกษาทางวิปัสสนากรรมฐานกับอาตมา บุคคลผู้นี้มีนามว่า ชลอ เกิดสุวรรณ เพราะในอดีตเคยรับราชการเป็นทหารเสนารักษ์ เป็นคนใจดีมีความเมตตาเผื่อแผ่ช่วยเหลือชาวบ้านเมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยมิได้รังเกียจ เป็นที่รักใคร่ชาวบ้านพากันเรียกว่า "หมอชลอ" ท่านผู้นี้เดิมมีภูมิลำเนาอยู่บ้านศาลาลอย จังหวัดอยุธยา ต่อมาได้แต่งงานอยู่กันกับนางสาวทองใบ ซึ่งมีหลักฐานบ้านเรือนอยู่ในหมู่บ้านข้างวัด หมอชลอได้มาวัดศึกษานั่งสมาธิบริกรรมเป็นประจำ จนสามารถทำจิตให้สงบเป็นสมาธิเข้าขั้นใช้ได้

วันหนึ่งหมอชลอได้เล่าให้อาตมาฟังว่า เมื่อขณะที่หมอชลอนั่งสมาธิก็เกิดนิมิตปรากฏเป็นภาพในอดีตชาติให้เห็นอย่างชัดเจนเหมือนชีวิตเพิ่งผ่านไปไม่นานนัก

ภาพนั้นแสดงให้เห็นชีวิตก่อนเมื่อครั้งหมอชลอมีอายุอยู่ในวัย ๑๖-๑๗ ขวบ และมีพี่ชายอยู่ผู้หนึ่งส่วนบิดามารดาเป็นชาวรามัญมีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดราชบุรี อาชีพขายโอ่งโดยนำโอ่งบรรทุกเรือขึ้นล่องไปขายตามลำน้ำ ครั้งนั้นมีเพื่อนของพี่ชายได้มาชักชวนให้หมอชลอเข้าพวกไปปล้นหมู่บ้าน "ม่องร่าย" ใกล้น้ำตกเอราวัณ เขตกาญจนบุรี ชีวิตของคนวัยรุ่น เมื่อถูกชักจูงไปทางชั่วก็เห็นเป็นของสนุกตื่นเต้น ขาดสติยับยั้งจึงตกลงร่วมไปปล้นกับพวกเขา ถึงเวลานัดก็ไปกับพี่ชายพร้อมอาวุธปืน เมื่อถึงบ้านหนังหนึ่งปลายหมู่บ้านอยู่โดดเดี่ยว ก็จู่โจมเข้าไปไม่ทันให้เจ้าของบ้านรู้ตัว เมื่อชายเจ้าของบ้านตกใจเห็นการบุกเข้ามาในบ้านก็นึกรู้ว่าเป็นพวกปล้นไม่ทันจะต่อสู้ พี่ชายหมอชลอก็เอาปืนยิงชายเจ้าทรัพย์ล้มฟุบลง เพื่อนของพี่ชายทำหน้าที่ออกคำสั่งให้หมอชลอฆ่าหญิงเมียเจ้าของบ้าน ซึ่งกำลังนอนอยู่บนกระดานไฟ เพิ่งจะออกลูกใหม่ ๆ เพราะหญิงนั้นตกใจร้องเรียกให้คนมาช่วยจนเสียงหลง หมอชลอก็ได้ฆ่าผู้หญิงคนนั้นตายและโยนเด็กที่คลอดใหม่ ๆ ลงในกองไฟทั้งเบาะเผาทั้งเป็น ซึ่งหมอชลอทำได้อย่างใจแข็งดุร้ายขาดความเมตตากล้าต่อการทำบาป ไม่คิดสงสารสังเวชจิตใจเหี้ยมโหด ไม่สะทกสะท้านตื่นเต้น (การฆ่าทั้งแม่ทั้งลูก) กลับเห็นเป็นของธรรมดาได้ทำตามคำสั่งของหัวหน้าซึ่งเป็นเพื่อนของพี่ชายด้วยความเต็มใจ องอาจและทั้งอยากแสดงถึงความกล้าหาญให้เห็นว่าเป็นคนเก่ง ตามนิสัยคนหนุ่มที่ไม่รู้บุญบาป ส่วนเพื่อนของพี่ชายเก็บทรัพย์สินเงินทองเท่าที่ค้นได้เสร็จแล้วก็จุดไฟเผาบ้านให้ไหม้หมดทั้งหลังแล้วต่างก็พากันรีบหลบหนีเพราะเกรงกลัว พวกชาวบ้านจะพากันมาช่วย เมื่อกลับถึงบ้านก็ช่วยกันปิดเรื่องปล้นไม่ให้พ่อแม่รู้ ครั้น

ต่อมาหมอชลอกับพ่อแม่ก็ล่องเรือนำโอ่งบรรทุกไปขายตามที่เคยปฏิบัติมาแล้ว หมอชลอกำลังถ่อเรือขายโอ่งแล้วก็หน้ามืดตกลงไปในน้ำถึงกับความตาย

นี่เป็นกรรมในอดีตชาติซึ่งได้เกิดนิมิตขึ้นมาให้เห็นในขณะนั่งกรรมฐาน หมอชลอได้เล่าให้อาตมาฟังอย่างถี่ถ้วน อาตมาพิเคราะห์ดูก็รู้ว่าอดีตกรรมนั้นหนักมากและคงตามสนองในอนาคต แม้ในชาติปัจจุบันจะปฏิบัติธรรมเพียงไรก็หนีกรรมในอดีตชาติไม่พ้น

อาตมาก็ให้ลืมเรื่องที่นิมิตเสีย อย่านำมาคิดเป็นอารมณ์ ลืมภาพที่ได้เห็นนั้นเสียแล้วทำใจให้ปกติและเสร็จแล้วนั่งทำสมาธิปฏิบัติกรรมฐานใหม่ อย่านึกถึงภาพในอดีตอีกต่อไป แม้หมอชลอจะได้พยายามนั่งใหม่ แต่ภาพนิมิตก็เกิดซ้ำ ๆ กันหลายครั้ง เมื่อหมอชลอมาเล่าและถามอาตมาก็ได้แต่ปลอบโยนให้พยายามลืมเสีย อย่าได้นึกถึงอีก แล้วพยายามทำบุญกรวดน้ำให้พวกเจ้ากรรมนายเวร ข้อสำคัญให้พยายามสร้างบุญ แผ่อุทิศส่วนกุศลให้มากขึ้น เรื่องนี้อาตมาได้บันทึกไว้เมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๔๙๘

เพื่อตรวจสอบเหตุการณ์ข้างหน้าว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับหมอชลอ แต่คงจะยังไม่ทันทำอะไรเพราะบังเอิญนายเจริญ เกิดสุวรรณ ซึ่งเป็นพี่ชายของหมอมีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดอยุธยาได้เดินทางมาหา และได้ชักชวนให้หมอชลอร่วมทุนไปค้าไม้ไผ่ที่เมืองกาญจนบุรี เวลานั้นไม้ไผ่กำลังเป็นสินค้าที่ขายส่งออกต่างประเทศมาก ผู้ค้าไม้ไผ่มีกำไรดีมีผู้ร่ำรวยไปตามกัน เพราะลงทุนน้อยได้กำไรมาก หมอชลอมองเห็นทางที่จะร่ำรวยเหมือนผู้อื่นอยากเป็นเศรษฐีอย่างมนุษย์ปุถุชนธรรมดาทั่วไป มองเห็นแต่ทางได้เงินอยู่ข้างหน้าอย่างตื่นเต้นสนใจมาก หมอชลอได้มาหาอาตมาเพื่อปรึกษาขอความเห็นในเรื่องจะไปค้าไม้ไผ่อยากจะอพยพครอบครัวไปอยู่เสียที่เมืองกาญจนบุรี เพื่อสะดวกไม่ต้องห่วงหน้าห่วงหลังที่ต้องขึ้น ๆ ล่อง ๆ เป็นภาระทำให้เสียเวลาทำมาหากิน อาตมาถามถึงตำบลที่จะไปตั้งครอบครัว หมอชลอบอกว่าพี่ชายจะให้ไปอยู่ที่ตำบลม่องร่าย เมืองกาญจนบุรี เมื่ออาตมาได้ยินก็เศร้าไม่สบายใจ ได้พิจารณาเห็นว่าหากจะยับยั้งขัดขวาง ห้ามหมอชลอคงไม่สำเร็จ เพราะจิตใจหมอชลอตื่นเต้นมองเห็นความเป็นเศรษฐีอยู่ข้างหน้า หายใจเป็นไม้ไผ่อยู่แล้ว เหมือนน้ำกำลังเชี่ยวจัด ไม่มีอะไรจะขัดขวางยับยั้งไว้ได้ แม้จะเกรงใจอาตมาอยู่บ้างแต่ก็ยากที่จะสำเร็จได้ เห็นจะเป็นอกุศลกรรมจึงเกิดโลภ อาตมาจะเตือนถึงเรื่องอดีตชาติที่เห็นทางนิมิตก็ไม่ได้ เพราะอาตมาได้สอนให้ลืมเรื่องอดีตชาติที่เคยมองเห็นในนิมิต อย่าได้นึกถึงต่อไป ขอให้เพียงสร้างบุญสร้างกุศลให้มาก ๆ เท่านั้น

เมื่ออาตมาพิจารณาดูจึงเพียงแต่แนะนำว่า การไปครั้งแรกยังไม่ควรจะนำครอบครัวไป เพราะเรายังไม่รู้ไม่เห็นความเป็นอยู่ทางโน้นจะเป็นอย่างไร ควรจะไปคนเดียวก่อน เมื่อไปได้เห็นและได้ประโยชน์เพียงพอแล้วก็หาที่ทางไว้ก่อน เมื่ออพยพไปก็จะไม่เกิดยุ่งยาก หากไปเห็นการค้าไม้ไผ่ไม่เกิดผลดี ตามที่เข้าใจก็จะกลับมาอยู่อำเภอพรหมอย่างเดิมก็จะได้ไม่ต้องลำบาก หมอชลอก็ได้ตกลงตามที่อาตมาให้ความเห็น

จากนั้นหมอชลอก็ได้ออกเดินทางพร้อมกับพี่ชายไปทำการค้าไม้ไผ่ที่เมืองกาญจนบุรี อาตมาก็อดที่จะห่วงหมอชลอไม่ได้ คอยฟังข่าวอยู่เสมอว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น แต่ก็ยังไม่มีข่าวอะไรคืบหน้า หลังจากหมอชลอออกจากบ้านที่อำเภอพรหม เวลาผ่านไปได้หนึ่งปี หมอชลอก็กลับมาบ้านเยี่ยมครอบครัว ได้เล่าถึงเรื่องการค้าไม้ไผ่ได้ผลประโยชน์กำไรดีมาก เพียงปีเดียวก็เห็นหน้าเห็นหลัง ได้จับจองที่ดินอยู่ในป่าลึก ได้ปลูกกระต๊อบในพื้นที่จับจองบ้านม่องร่าย ตำกลท่ากระดาน แถวถิ่นน้ำตกเอราวัณ กิ่งอำเภอศรีสวัสดิ์ เขตกาญจนบุรี มาคราวนี้ตั้งใจจะรับครอบครัวไปอยู่รวมกันจะได้ไม่ต้องเป็นห่วงเพราะต้องนำไม้ไผ่ล่องแพไปขายตามลำน้ำแคว ไปขายส่งที่เมืองกาญจนบุรีทั้งปลูกบ้านไว้สำหรับครอบครัวแล้ว กว้างขวางสบาย อาตมารับฟังด้วยความสงบและพูดให้กำลังใจว่าหากไปหากินได้รับความเจริญก้าวหน้า อาตมาก็ยินดีด้วย แต่ใจนั้นรู้สึกสังหรณ์ชอบกล ก็ได้แต่เตือนให้ระวังเคราะห์กรรม อย่าทิ้งทางพระหนักจะเป็นเบา และได้ชี้เหตุผลกฎแห่งกรรมให้ฟังแต่รู้สึกหมอชลอเปลี่ยนแปลงลงไปมาก ให้พูดว่าเมื่อถึงคราวแล้วอยู่ที่ไหนก็ตายทุกคนหนีไม่พ้น แต่ก็ดีใจที่สร้างกุศลไว้มากแล้ว อาตมารู้สึกว่าไม่สามารถจะยับยั้ง กลับมาสู่ปกติเดิมได้ เห็นจะเป็นเพราะกรรมเวรนำไป เมื่อได้สนทนาพอสมควรแล้วหมอชลอจึงได้อำลาจากไป และได้อพยพครอบครัวและหลาน ๒ คน คือนางอุไร และนายเชวง เชื้อศรีแก้ว ซึ่งขอติดตามไปประกอบอาชีพที่เมืองกาญจนบุรีด้วย ทั้งหมอชลอกำลังตื่นเต้นมองเห็นความมั่งมีล่วงหน้าในอนาคต อาตมาก็ได้แต่เตือนว่าอย่าได้ทิ้งทางพระเท่านั้น

เวลาผ่านไปประมาณ ๔ ปีก็ยังไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น อาตมาสนใจในครอบครัวนี้มาก เพราะเหตุการณ์ในอดีตชาติเมื่อเวลาทำสมาธินั่งวิปัสสนานั้นเป็นกรรมที่หนักมากยังมองไม่เห็นทางที่จะแบ่งเบาลงได้ นอกจากปฏิบัติทางธรรมแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้เจ้ากรรมนายเวร เพื่อขออโหสิกรรมคงเบาลงได้บ้าง แต่ทราบว่าที่ไปอยู่เมืองกาญจนบุรีนั้น หมอชลอไม่มีเวลานั่งกรรมฐานทำบุญสร้างกุศล มัวแต่คิดถึงการงานหาเงินอาตมาก็เศร้าใจ เพียงแต่คอยฟังข่าว จากนั้นต่อมาอาตมาก็ได้รับข่าวเหตุร้ายแรงเกิดขึ้นกับครอบครัวนี้

เป็นเรื่องที่เศร้าสลดใจมาก ข่าวนี้จากญาติภรรยาของหมอชลอซึ่งไปมาหาสู่ มาเล่าให้อาตมาฟังและกรรมหนักในอดีตชาติของหมอชลอได้ตามทันมาสนองแล้ว เรื่องมีว่าวันนั้นหมอชลอได้เดินทางมีธุระเข้าไปในเมืองกาญจนบุรีพร้อมด้วยบุตรและภรรยา ทางบ้านเหลือแต่พี่ชายคนเดียว เมื่อกลับมาถึงบ้านก็ได้ทราบข่าวว่าทางบ้านถูกปล้น ส่วนพี่ชายถูกพวกปล้นยิงสิ้นใจตายคาบันไดบ้าน แล้วพวกปล้นก็กวาดทรัพย์สินเงินทองไปหมด เมื่อหมอชลอพร้อมบุตรภรรยาทราบข่าวกลับถึงบ้านเห็นเหตุการณ์ร้ายแรงก็ตกใจสิ้นสติแทบจะเป็นลม หมอชลอรีบเดินทางไปแจ้งกับเจ้าหน้าที่ให้ทราบและให้มาชันสูตรศพพี่ชายตามระบิลเมือง แต่เจ้าหน้าที่มาช้าปล่อยให้ศพขึ้นจนอืดแล้ว ต่อมาก็มีชายลึกลับมาบอกหมอชลอแกมขู่ให้รีบอพยพครอบครัวออกจากตำบลนี้ไปอยู่เสียให้ไกลโดยเร็วที่สุด มิฉะนั้นก็จะตายอย่างพี่ชาย หมอชลอไม่ชอบให้คนมาขู่ มีความหยิ่งในศักดิ์ศรีของลูกผู้ชาย ธรรมดาคนเราส่วนมากไม่ชอบให้ใครมาขู่ ยิ่งเอาอำนาจมืดความชั่วเข้ามาข่มขู่แล้วแม้ว่าจะสู้ไม่ได้ ความโกรธ ความแค้น ความเจ็บใจ ความพยาบาททำให้ขาดสติเกิดความประมาท ไม่ได้คิดหน้าคิดหลัง ยิ่งพี่ชายถูกข่มเหงถูกฆ่าตายสด ๆ ร้อน ๆ เช่นนี้ก็ยิ่งเจ็บแค้นมุมานะ หากจะมาข่มเหงฆ่าฟันกันซึ่ง ๆ หน้าแล้ว ก็คิดว่าต้องมายิงกันพักหนึ่งจนกว่าจะรู้ว่าใครจะเป็นศพไป ฉะนั้น ความโกรธแค้นเจ็บใจเป็นพลัง ทำให้หมอชลอไม่ยอมหนีไม่กลัวคำขู่ ทั้งไม่ยอมไปจากถิ่นที่ได้ทำประโยชน์เป็นเงินเป็นทองขึ้นมาแล้ว ทั้งคอยระวังตัวไม่ประมาท ซ้อมยิงปืนให้แม่นยำอยู่เสมอทั้งปืนสั้นและปืนยาว และตลอดเวลาอยู่ในบ้านปืนไม่ยอมให้ห่างตัว ขึ้นลำกล้องอยู่เสมอ เมื่อฉุกเฉินหยิบฉวยใช้ยิงได้ทันที เตรียมพร้อมเพื่อต่อสู้เต็มที่อย่างลูกผู้ชาย เมื่อเข้าที่คับขันก็ได้สติ นึกถึงคำเตือนของท่านพระครูขึ้นมาได้ จึงสั่งหลานไว้ว่าหากตนได้ประสบชะตากรรมสิ้นบุญไปแล้ว ก็ขอให้ช่วยกันดูแลบ้านช่องต่อไปด้วย

หลังจากพี่ชายถูกยิงตาย เมื่อผู้ร้ายเข้าปล้นผ่านไปเพียง ๑๕ วัน วันนั้นเป็นเวลากลางวันเสียงเรือหางยาวมาจอดอยู่ที่ท่าน้ำหน้าบ้าน แล้วตะโกนร้องเรียกชื่อหมอชลอที่ท่าน้ำฝ่ายนางทองใบ ภรรยาหมอชลอได้ลงจากเรือนไปที่ท่าน้ำที่เรือหางยาวจอดอยู่ เห็นคนในเรือประมาณ ๑๕ คน แต่งเครื่องแบบสีกากีมีปืนพร้อมคล้ายตำรวจ ร้องตะโกนถามนางทองใบว่าหมอชลออยู่ไหม มีเรื่องจะขอพบด่วนให้ลงมาหาที่ท่าน้ำ นางทองใบรีบขึ้นบนเรือนบอกหมอว่า เจ้าหน้าที่เขาขอพบด่วน หมอชลอนึกว่าเป็นเจ้าหน้าที่มาสอบสวนเรื่องพี่ชายถูกพวกปล้นฆ่าตายก็เกิดความประมาท เดินลงบันไดไปที่ท่าน้ำ ส่วนภรรยาก็ยืนมองอยู่บนตลิ่งสูงชันเพียงเห็นเขายืนพูดกัน แต่ก็ไม่ได้ยินว่าเขาพูดกันเรื่องอะไรเพราะอยู่

ไกล ครู่หนึ่งก็เห็นหมอชลอหันหลังจะก้าวเดินกลับขึ้นบ้าน ทันใดนั้นคนหนึ่งที่อยู่ในเรือใกล้หมอชลอก็ยกปืนขึ้นจ่อยิงท้ายทอย หมอชลอไม่ทันรู้ตัวจึงไม่ได้ระวัง พอสิ้นเสียงปืนก็ล้มกลิ้งตกน้ำขาดใจตายทันที ภรรยาหมอเห็นเหตุการณ์เกิดขึ้นก็ตกใจสิ้นสติเป็นลม ส่วนพวกคนร้ายที่ปลอมเป็นตำรวจนั้นหลังจากยิงหมอชลอตกลงไปในน้ำแล้ว เมื่อแน่ใจว่าตายแล้วก็เร่งเครื่องหางยาวหลบหนีไป เหตุเกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๔

ส่วนนางทองใบภรรยาพอฟื้นได้สติก็ร้องไห้โฮคล้ายคนบ้า วิ่งไปที่ท่าน้ำลงไปประคองสามีที่รัก เมื่อรู้ว่าสามีสุดที่รักหมดลมไปก่อนแล้ว ไม่มีโอกาสได้สั่งเสียบุตรภรรยา ก็กอดศพผัวรำรำไห้สะอึกสะอื้นแทบจะขาดใจตายตามสามี ครั้นจะอุ้มศพสามีขึ้นจากน้ำก็อุ้มไม่ไหว พวกคนงานก็ยังอยู่ในป่า เหลือแต่ลูกก็ยังช่วยอะไรไม่ได้ จำเป็นต้องหาเชือกมาผูกศพไว้กับสะพานท่าน้ำ เพราะเกรงว่าเมื่อน้ำขึ้นศพจะลอยไปไกลหรือจมห่างออกไปจากท่าน้ำจะลำบาก รีบไปแจ้งความให้ทางบ้านเมืองรีบมาชันสูตรศพตามระเบียบ

นางทองใบนั้นครั้นสามีที่รักได้สิ้นบุญไปแล้ว ทั้งต้องสูญเสียพี่ชายของสามีทั้งตัวก็เป็นหญิง ทำอะไรไม่ถูก มีแต่ความหวาดกลัวและเศร้าโศกเสียใจอย่างหนักยิ่งคิดก็ยิ่งใจหายเพราะสามีต้องมาตายลงอย่างสด ๆ ร้อน ๆ ตัวก็มีความว้าเหว่ยังไม่เคยประสบกรรมหนักเช่นนี้มาก่อนในชีวิต จึงไม่สามารถจะอยู่ในดงป่าตามลำพังกับลูกหลานต่อไปได้ จึงตัดสินใจนำศพสามีพร้อมด้วยพี่ชายจัดการเผาอย่างตามมีตามเกิดให้เสร็จสิ้นไปโดยเร็วในเขตที่กลางลานบ้าน มีเจ้าหน้าที่มารับรู้ในการเผาครั้งนี้ด้วย เมื่อเสร็จแล้วก็รีบจัดแจงเก็บกระดูกห่อผ้าขาวไว้ แล้วมิได้รออยู่ช้ารีบเก็บข้าวของเท่าที่มีอยู่พอจะนำติดตัวไปได้ก็พาลูก ๆ ลงแพแล้วก็รีบล่องแพไปตามลำน้ำแคว เพื่อกลับภูมิลำเนาเดิม แต่เคราะห์กรรมมิได้สุดสิ้นลงเพียงเท่านั้น ได้ติดตามสนองครอบครัวของหมอชลอต่อไป

การล่องแพนั้นเป็นการเสี่ยงอันตรายมากหากไม่ชำนาญร่องน้ำแล้ว อาจชนหินเกาะแก่งใต้น้ำทำให้แพแตกได้ แพที่นางทองใบภรรยาหมอชลอก็เช่นกัน คนถ่อแพคงไม่ชำนาญจึงเกิดไปกระทบกับโขดหินใต้น้ำจนแพแตก พวกเด็ก ๆ ต้องลอยคอกันอยู่ในน้ำ แต่เคราะห์ดีที่ได้มีชาวบ้านช่วยกันไว้ทัน จึงไม่มีใครเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต เพราะพาเข้าฝั่งได้เคราะห์กรรมมิได้หยุดยั้งได้ ติดตามซ้ำเติมบุตรภรรยาหมอชลอ กว่าจะแก้ปัญหาการเดินทาง กว่าจะกลับมาถึงภูมิลำเนาเดิมที่บ้านบางสำโรง อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ก็ได้รับความลำบากยากแค้นแสนสาหัสเลือดตาแทบกระเด็น เป็นเรื่องเศร้าสลดใจท่าที่เคยได้ยินมา

เมื่อมาถึงบ้านสำโรงแล้ว พวกญาติพี่น้องก็พากันมาเยี่ยมแสดงความเสียใจในการตายของหมอชลอ และความทุกข์ยากของนางทองใบและลูก ๆ ในการเดินทางต้องผจญชีวิตแม่ ๆ ลูก ๆ พวกพี่น้องได้พร้อมใจกันกำหนดวันจัดการทำบุญกระดูกเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้หมอชลอกับพี่ชาย เจ้าภาพได้มานิมนต์ให้อาตมาไปร่วมในงานนี้ แต่บังเอิญรับนิมนต์ที่อื่นไว้ก่อน จึงไม่ได้ไปในวันงาน แต่อาตมาก็ได้ไปเทศน์ก่อนงานสองวัน เพื่อให้ญาติโยมทั้งหลายได้ทราบถึงกรรมในอดีตชาตินั้นมีจริง สามารถจะกลับมาสนองในชาตินี้ได้ ไม่มีปัญหาข้อความใด ๆ สงสัยอีก

หลังจากวันที่อาตมาไปเทศน์ก่อนวันงานนั้น ได้มีญาติพี่น้องเพื่อนฝูงผู้คุ้นเคยได้พากันไปเยี่ยมและซักถามถึงสาเหตุการตายของหมอชลอ ทำให้นางทองใบระลึกถึงสามีคู่ชีวิตต้องมาตายอย่างน่าเอน็จอนาถใจ ก็เริ่มเสียใจร้องไห้สะอึกสะอื้นปริ่มว่าชีวิตจะจากร่างตามสามีไป ผู้ที่ได้ยินได้ฟังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหมอชลอจนที่สุด ก็ต้องตายอย่างน่าสงสารที่ประสบโชคร้ายเช่นนี้ ต่างก็พลอยเศร้าโศกเสียใจไปด้วย และต่างก็เห็นใจนางทองใบที่รักสามีอย่างสุดซึ้ง เล่าไปร้องไห้ไปท่ามกลางหมู่ญาติพี่น้องมิตรสหายผู้คุ้นเคย ซึ่งบางคนก็ไม่สามารถจะกลั้นน้ำตาได้ก็พลอยร้องไห้ไปด้วย ความเศร้าเสียใจหนักจนทำให้นางทองใบสลบแน่นิ่งไป หมู่ญาติต้องช่วยกันแก้ไขให้รู้ตัวขึ้นมาแล้วนางทองใบก็มิได้สร่างความเศร้าโศก ยิ่งนึกยิ่งเสียใจร้องไห้รำพันถึงความดีของหมอชลอผู้เป็นสามีมิได้หยุด มิได้ระงับความทุกข์ไว้ เพราะขาดสติได้ปล่อยไปตามอารมณ์ และในที่สุดก็เป็นลมสิ้นสติลงไปอีก เพราะเสียใจมากเกินไป แน่นิ่งไปในท่ามกลางหมู่ล้อมรอบด้วยญาติพี่น้องเพื่อนฝูงต่างพากันตกตลึง ช่วยกันแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง แต่ไม่มีใครสามารถที่จะช่วยอะไรได้ เพราะนางทองใบได้สิ้นใจลงเพราะหัวใจวาย เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๔ ต้องทิ้งให้ลูกหลานผจญชีวิตอยู่ในโลกต่อไป

หลังจากนั้นไม่นานก็ได้ข่าวว่า ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจมิได้นิ่งนอนใจ ท่านผู้กำกับ พันตำรวจเอกยงยุทธ เกษรมาลา ได้นำกำลังตำรวจหลายหน่วยติดตามจับกุมพวกโจรผู้ร้ายที่ทำการอุกอาจเที่ยวปล้นทำลายชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนชาวบ้าน ผลกรรมตามสนองตำรวจได้ล้อมไว้ เสือไม่ยอมมอบตัว และได้ยิงต่อสู้เจ้าหน้าที่ ที่สุด เสือสวัสดิ์ อุดม และ

เสือปี ปิยะพันธ์ ซึ่งเป็นหัวหน้าโจร และรองหัวหน้าโจรเป็นผู้เข้าปล้นและฆ่าพี่ชายหมอชลอ และต่อมาก็ยิงหมอชลออย่างใจเย็นก็ถูกกระสุนปืนของตำรวจตายตามกรรมที่ได้ก่อไว้ ส่วนสมุนโจรก็ยอมเข้ามอบตัวและถูกจับรวม ๓๘ คน เมื่อเจ้าหน้าที่ไต่สวนแล้ว ก็ฟ้องลงโทษทางโรงศาลต่อไป นี่อาตมาก็คิดว่าเป็นตัวอย่างที่ผู้สร้างบาปอย่างอนันตกรรมไว้ในอดีตชาติซึ่งได้ตามมาสนองในชาตินี้ หรือจะเรียกว่ากรรมเก่าชาติก่อนมาสนองในชาตินี้ ขอให้ญาติโยมทั้งหลายจงพิจารณาดูว่า ทุกคนเกิดมาใช้หนี้กรรมไม่ว่าจะเป็นกรรมดี กรรมชั่ว ย่อมตามสนองเราอยู่เสมอ ไม่มีใครหนีพ้นกรรมไปได้ ขอให้ญาติโยมทั้งหลายใช้สติปัญญาพิจารณาดูเป็นตัวอย่างในเรื่องนี้

เมื่อท่านพระครูเล่าเรื่องนี้จบลงแล้ว พวกเราก็สนทนากับท่านอยู่พักหนึ่ง เห็นเวลาจะเที่ยงคืนแล้ว เดือนกำลังแจ่มฟ้า เรามอบดูตากันแล้วพยักหน้า ต่างก็ก้มลงกราบนมัสการท่านอาจารย์พระครุภาวนาวิสุทธิ์ เพื่อท่านจะได้พักผ่อนจำวัด เพราะรู้สึกว่าท่านจะมีแขกมาสนทนากับท่านตลอดเวลา

เมื่อเราขึ้นรถออกจากวัดอัมพวัน แล้วมุ่งหน้ากลับจังหวัดลพบุรี ขากลับนี้แสงจันทร์สว่างกระจายออกไปทั่ว เพราะเป็นเวลาเพียงแรมหนึ่งค่ำ แต่พวกเราก็นั่งเงียบมิได้ปริปากพูดอะไร เพราะทุกคนก็ใช้หัวคิดจะพูดออกมาแต่ละคำก็มักจะพูดถึงเรืองกรรมในอดีตชาตินอกจากเสียงเครื่องยนต์ของรถ ซึ่งกำลังผ่านทุ่งนาป่าดงริมเขาลำเนาไพร ซึ่งมีดวงจันทร์ส่องกระจ่างอยู่กลางเวหา เพราะเวลากำลังจะย่างเข้าวันใหม่ ที่สุดเราก็กลับถึงที่พักในค่ายทหาร สิ่งที่เราได้รับความรู้ในคืนนั้นก็คือ “เรื่องอดีตชาติ” ไม่มีข้อสงสัยอะไรเหลือไว้เป็นปัญหาอีกแล้ว หากจะมีก็เฉพาะบุคคลที่มีระดับจิตแตกต่างกันเท่านั้น

ผู้เขียนเรียบเรียงเรื่องนี้ขึ้นจากท่านผู้บันทึก ซึ่งเป็นนายทหารผู้หนึ่งได้กรุณาส่งมาให้หากท่านผู้อ่านยังสงสัยเรื่องอดีตชาติที่ได้บรรยายมานี้ ยังมีสิ่งใดไม่แจ่มแจ้ง ก็ได้กรุณาถามไปทาง ท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ์ ที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ท่านคงจะได้ข้อความแจ่มแจ้งกว่านี้ ท่านอาจให้ความรู้สึกซึ้งกว่าที่ได้บรรยายมาแล้ว และขอกราบนมัสการขอบคุณท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ์ ที่ได้กรุณาให้ลงชื่อจริงได้ทุกท่าน และตำบลที่อยู่อย่างแจ่มแจ้ง เพื่อคลี่คลายที่บางท่านจะนึกสงสัยว่า เรื่องจริงหรือเรื่องแต่ง คงหมดหน้าที่ผู้เขียนจะต้องคอยตอบคำถาม และนับว่าเรื่องนี้คงจะเกิดประโยชน์ขึ้นบ้างไม่มากก็น้อย ขอให้ความดีของเรื่องทั้งหมดอุทิศให้แก่บุคคลผู้เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ที่ได้ล่วงลับไป

แล้วทุกท่าน และผู้เรียบเรียงจะลืมเสียมิได้ก็คือ ขอขอบคุณ พันเอกวสันต์ พานิช และพันตรีเที่ยง กนกนุวัตร ผู้ได้ให้ความกรุณาบันทึก เรื่องจากท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ์ ที่เกิดขึ้นแล้วส่งมา เพื่อจะได้เกิดประโยชน์ส่วนรวมต่อไป.

****